

Vilijem Gibson

MONALIZIN
NATPOGON

1. DIM

Duh je bio očev oproštajni poklon. Predao joj ga je u crno odeveni sekretar dok je čekala poziv za let na Nariti.

Prva dva sata leta za London ležao je zaboravljen u njenoj torbi, tamni, glatki valjak, s jedne strane obeležen sveprisutnim Maas-Neotekovim logoom, sa druge oblikovan prema dlanu korisnika.

Sedela je vrlo uspravno na svom sedištu u prvoj klasi, lica nalik na malu, hladnu masku, izvajanu prema najčešće viđanom izrazu lica pokojne majke. Okolna sedišta bila su prazna; otkupio ih je otac. Odbila je hranu koju joj je ponudio nervozni stjuard. Plašila su ga prazna sedišta, svedočanstvo o bogatstvu i moći njenog oca. Čovek je načas oklevao, pa se naklonio i povukao. Nakratko je dozvolila maski da se razvuče u majčin osmejak.

Duhovi, pomislila je kasnije, negde iznad Nemačke, zureći u naslon susednog sedišta. Otac je umeo sa duhovima.

Duhovi su bili i sa one strane prozora, duhovi u stratosferi evropske zime, nedovršene prikaze koje su se javljale kada bi joj pogled izgubio oštrinu. Njena majka, u Ueno Parku, prozirnog lica na septembarskom suncu. "Ždralovi, Kumiko! Eno ždralova!" A Kumiko je pogledala preko ribnjaka Šinobacu i nije videla ništa, samo nekoliko skakutavih, crnih tačaka, najverovatnije vrana. Voda je bila glatka kao svila, boje olova, a iznad dalekog niza streljačkih šatri neraspoznatljivo su treperili bleđi hologrami. Ali Kumiko će kasnije videti ždralove, mnogo puta, u snovima; bili su origami, uglasti oblici savijeni od listova neona, sjajne, krute ptice koje su jedrile na mesečini majčinog ludila...

Setila se oca, u otvorenom crnom ogrtaču preko tetovirane oluje zmajeva, utonulog u stolicu iza abonosnog prostranstva stola, očiju pljosnatih i sjajnih kao u oslikanog lutka. "Umrta ti je majka. Jesi li razumela?" A svuda oko nje, u njegovoj radnoj sobi, površi senke, uglasta tama. Ruka mu polazi napred, u krug sjaja svetiljke, nesigurno, i upire prst u nju, rukav ogrtača klizi i otkriva zlatni Roleks i još zmajeva, uskovitlanih griva, mrkih i napetih prema njoj oko zgloba šake. "Jesi li razumela?" Pobegla je, ne odgovorivši, dole do

tajnog mesta koje je poznavala, utočišta najmanjih mašina za čišćenje. Celu noć su kuckale oko nje, očitavajući je svakih nekoliko minuta ružičastom svetlošću lasera, sve dok je otac nije našao i odneo u njenu sobu na trećem spratu stana. Mirisao je na viski i Danhil cigarete.

Prisetila se nedelja koje su usledile, praznih dana provedenih najčešće u društvu ovog ili onog sekretara u crnom odelu, opreznih ljudi sa automatskim osmesima i čvrsto zamotanim kišobranima. Jednom je jedan od njih, najmlađi i najmanje oprezan, izveo za nju, usred gomile ljudi na pločniku Ginze, u senci Hatori sata, improvizovanu kendo vežbu, majstorski mašući između prodavačica i zapanjenih turista; crni kišobran je bezopasno opisivao munjevite lukove prema pravilima prastare veštine. Kumiko se tada nasmešila, sopstvenim osmehom, narušivši posmrtnu masku, i to je odmah zarilo trn krivice, dublje i još oštrije, u onaj kutak njenog srca gde je već obitavala sramota i svest o ličnoj nedostojnosti. Ali sekretari su je uglavnom vodili u kupovinu, od jedne ogromne robne kuće na Ginzi do druge, i u desetine butika na Šinđukuu, po preporuci crnog Mišlenovog vodiča koji je govorio ukočeni turistički japanski. Kupovala je samo veoma ružne stvari, ružne i skupe, a sekretari su bezizrazno marširali pored nje, sa sjajnim kesama u tvrdim rukama. Svakog popodneva, po povratku u očev stan, kese bi bile uredno složene u njenoj sobi, gde bi i ostale, neotvorene i nedirnute, sve dok ih sobarice ne bi uklonile.

Sedme nedelje, uoči njenog trinaestog rođendana, odlučeno je da Kumiko otputuje u London.

"Bićeš gošća u kući mog kobuna", rekao je otac.

"Ali ja ne želim da idem", odgovorila je i nasmešila mu se majčinim osmehom.

"Moraš", rekao je i okrenuo joj leđa. "Nastale su neke teškoće", rekao je zamračenoj sobi. "U Londonu nećeš biti u opasnosti."

"Kada ću se vratiti?"

Ali otac nije odgovorio. Poklonila se i izašla iz njegove sobe, ne skidajući majčin osmeh sa lica.

Kumiko je dodirom probudila duha dok su se spuštali na Hitrou.

Pedeset prva generacija Maas-Neotekovih biočipova dočarala je nejasnu priliku na sedištu pored njenog, mladića sa neke stare grafike sa temom iz lova, nehatno prekrštenih nogu u tamnim pantalonama i jahaćim čizmama. "Ćao", reče duh.

Kumiko trepnu, otvori šaku. Mladić zatreperi i iščeznu. Pogledala je mali, glatki uređaj na dlanu i polako sklopila prste.

"Ćao još jednom", reče on. "Zovem se Kolin. A ti?"

Zurila je u njega. Oči su mu bile svetli, zeleni dim, visoko čelo bledo i glatko pod zamršenim, tamnim šiškama. Kroz svetlucanje njegovih zuba videla je red sedišta sa druge strane prolaza. "Ako ti ovo izgleda suviše avetinjski", reče on, smešeći se, "možemo da povećamo rezoluciju..." I na trenutak je bio tu, neprirodno jasan i stvaran, kožni okovratnik njegove tamne jakne titrao je halucinantnom oštrinom. "Mada se tako troše baterije", reče on i izblede u prvobitno stanje. "Nisam čuo tvoje ime." Ponovo se naceri.

"Ti nisi stvaran", reče ona tvrdoglavo.

Slegnuo je ramenima. "Nema potrebe da govoriš glasno, gospojice. Ostali putnici mogu da pomisle da si pomalo ćaknuta, znaš. Bolje je podzvučno. Čuću te kroz kožu..." Spustio je nogu sa noge i ispružio ih, ruku sklopljenih iza glave. "Veži se, gospojice. Ja ne moram, naravno, pošto sam, kao što kažeš, nestvaran."

Kumiko se namršti i baci uređaj duhu u krilo. Ovaj nestade. Vezavši pojas, pogledala je uređaj i ponovo ga uzela.

"Prvi put u Londonu?" upita on, iznikavši sa ivice vidnog polja.

Klimnula je glavom i protiv svoje volje. "Kako podnosiš letenje? Ne plašiš se?"

Odmahnula je glavom, osećajući se besmisleno.

"Bez brige", reče duh. "Biću tu da ti pomognem. Za tri minuta smo na Hitrou. Hoće li te neko čekati?"

"Očev poslovni prijatelj", odgovorila je, na japanskom.

Duh se naceri. "Onda sam siguran da ćeš biti u dobrim rukama." Žmirnu. "Niko ne bi rekao da znam jezike, zar ne?"

Kumiko sklopi oči, a duh stade da joj šapuće nešto o tehnologiji Hitroua, o neolitu i gvozdenom dobu, grnčariji i alatkama...

"Gđica Janaka? Kumiko Janaka?" Englez se nadnosio nad njom, njegova gejdinska telesina bila je pokrivena slonovskim naborima

tamne vune. Iza naočara sa čeličnim okvirom otvoreno su je posmatrala sitne, tamne oči. Njegova kosa, tamo gde ju je imao, bila je potkresana u sivu strnjiku, a crne, pletene rukavice bile su iskrzane i bez prstiju.

"Moje ime, znaš", reče on, kao da će je to odmah uspokojiti, "jeste Petal."

Petal je grad zvao Dim.

Kumiko je drhtala na hladnom sedištu od crvene kože; posmatrala je kroz prozor starog Jaguara kako pahulje sleću i tope se na putu koji je Petal nazvao M4. Nebo je u predvečerje bilo bezbojno. Vozio je ćutke, znalački, usana napućenih kao da će zazviždati. Saobraćaj je, u poređenju sa Tokijem, bio iznenađujuće proređen. Ubrzali su da preteknu Eurotransovo teretno vozilo bez vozača čiji je pramac bio načičkan senzorima i nizovima farova. Uprkos brzini Jaguara, Kumiko se činilo da stoje i da krajolici Londona brzaju oko njih. Zidovi od vlažnih cigala, betonski lukovi, crna koplja gvozdениh ograda.

Grad je počinjao da dobija oblik oko nje. Sa obe strane M4, dok su čekali na raskrsnicama, kroz sneg je nazirala lica, zarumenjena gejđinska lica iznad tamne odeće, brade ušuškanе u šalove, potpetice ženskih čizama koje su kuckale kroz srebrne lokve. Nizovi dućana i kuća podsećali su je raskošno podrobnу opremu raspoređenu oko modela lokomotive u jednoj galeriji u Osaki, gde su se prodavale evropske starine.

Ovde ništa nije bilo kao u Tokiju, u kome je prošlost, ono što je preostalo od nje, bila čuvana sa nervoznom brigom. Istorija je tamo postala kvantitet, retkost, obeležena od vlade i čuvana zakonima i novcem korporacija. Ovde kao da je postala tkivo stvari, kao da je ceo grad jedinstvena izraslina od kamena i cigle, vekovni nanos bezbrojnih slojeva poruka i značenja, doba preko doba, prema diktatu sada jedva prepoznatljive DNK trgovine i dominacije.

"Žao mi je što Svejn nije mog'o lično da te dočeka", reče čovek po imenu Petal. Kumiko je imala manje problema sa njegovim naglašavanjem nego sa načinom na koji je oblikovao rečenice; izvinjenje joj je u prvom trenutku izgledalo kao naredba. Pomislila je da pozove duha, ali je odbacila tu ideju.

"Svejn", ponovila je. "Gospodin Svejn je moj domaćin?"

Petal je pogleda u ogledalu. "Rodžer Svejn. Otac ti nije rekao?"

"Ne."

"A." Klimnuo je glavom. "Razumljivo, s obzirom na osećaj gospodina Kanake za poverljivost u tim stvarima... Čovek na njegovom položaju i tako dalje..." Glasno je uzdahnuo. "Izvinjavam se zbog grejanja. Trebalo je to srede u garaži..."

"Jeste li vi jedan od sekretara gospodina Svejna?" Obračala se dlakavim naborima mesa iznad kragne debelog, tamnog kaputa.

"Njegov sekretar?" Činilo se razmišlja o tome. "Ne", izjavi konačno, "nisam baš to." Uključio se u kružni put, vozeći pored blistavih metalnih ploča i večernje reke pešaka. "Jesi nešto jela? Poslužili su vam obrok u avionu?"

"Nisam bila gladna." Bila je svesna prisustva majčine maske.

"Pa, Svejn će sigurno imati nešto za tebe. Svejn tamani japansku hranu." Načinio je čudan, coktav zvuk jezikom. Osvrnuo se da je pogleda.

Gledala je mimo njega, u pahulje koje su ljubile vetrobran i neumoljive zamahe brisača.

Svejnova rezidencija na Noting Hilu sastojala se od tri međusobno povezane zgrade iz viktorijanskog doba, smeštene negde u snežnom lavirintu raskrsnica, uspona i kuća. Noseći po dva Kumikina kofera u svakoj ruci, Petal joj je objasnio da je broj 17 ujedno ulaz za brojeve 16 i 18. "Ne vredi kucati tamo", reče, nespretno pokazavši teškim koferima u ruci prema blistavoj crvenoj boji i uglačanim mesinganim šarkama na vratima broja 16. "Iza nema ništa osim dvadeset inča prenapregnutog betona."

Pogledala je niz brežuljak. Gotovo istovetna pročelja stepenasto su se spuštala blagom padinom. Sneg je sada zagustio i bezbojno nebo bilo je osvetljeno ružičastim sjajem natrijumskih svetiljki. Ulica je bila pusta, sneg svež i neuprt. Ledeni vazduh imao je neku čudnu oštrinu, slab, neuhvatljiv nagoveštaj sagorevanja staromodnih goriva. Petalove cipele ostavljale su velike, pravilne tragove. Bile su to crne 'okford' cipele suženih vrhova i neobično debelih rebrastih donova od jarko crvene plastike. Gazila je po njegovim tragovima, počinjući da drhti, uz sive stepenice prema broju 17.

"Ja sam", reče on crno obojenim vratima, "ulazim." Onda je uzdahnuo, spustio sva četiri kofera u sneg, skinuo rukavicu bez prstiju sa desne ruke i pritisnuo dlan na krug umetnut u jednu ploču vrata. Kumiko se učini da čuje tiho pištanje, zujanje mušice koje se pojačavalo da bi zatim naglo prestalo i vrata zadrhtaše od udara magnetnih zasuna.

"Nazvali ste ga Dim", reče ona, kada je posegnuo za mesinganom kuglom, "ovaj grad..."

On zastade. "Dim", reče, "tako je" i otvori vrata, pustivši napolje toplotu i svetlost, "to je stari izraz, neka vrsta nadimka." Podigao je njene koferne i zakoračio na plavi tepih predvorja, sa zidovima obloženim belo obojenim drvetom. Ušla je za njim, a vrata se zatvoriše za njom uz tresak zasuna. Iznad bele oplata visila je grafika u okviru od mahagonija, konji u polju i sitni ljudski likovi u crvenim kaputima. Pravi dom za Kolina, duha iz čipa, pomislila je. Petal ponovo spusti njene koferne. Na plavom tepihu belele su se pahulje unesenog snega. On otvori još jedna vrata i ukaza se kitnjasti čelični kavez. Povuče rešetku u stranu, uz zveket metala. "Lift", reče. "Nema mesta za tvoj prtljag. Doći će u drugoj turi."

I pored očigledne vremešnosti, lift se lako i nečujno pokrenuo kada je Petal pritisnuo belo dugme zdepastim kažiprstom. Kumiko je bila prisiljena da mu se sasvim približi; mirisao je na vlažnu vunu i neki cvetni losion posle brijanja.

"Tvoja soba je u potkrovlju", reče on, vodeći je kroz uski hodnik, "mislili smo da će ti odgovarati tišina." Otvorio je vrata i pokazao joj da uđe. "Nadam se da 'oće..." Skinuo je naočari i počeo žustro da ih briše zgužvanom papirnom maramicom. "Idem po tvoje koferne."

Kada je otišao, Kumiko polako pođe oko masivne crne mermerne kade u samoj sredini niske odaje prepune nameštaja. Zidovi, obloženi zlatom poprskanim ogledalima, pravili su oštar nagib prema tavanici. Dva mala tavanska prozora opkoljavala su najprostraniji krevet koji je ikad videla. U ogledalo iznad kreveta bile su ugrađene male pomične svetiljke, nalik na svetla za čitanje u putničkom avionu. Zastala je pored kade, da dodirne izvijeni vrat pozlaćene slavine u obliku labuda. Njegova raširena krila bila su ručice za hladnu i toplu vodu. Vazduh u sobi bio je zagrejan i nepokretan i na trenutak joj se činilo da oseća majčino prisustvo, kao neku bolnu

maglu.

Petal pročisti grlo na vratima. "Dobro, onda", reče, bučno unoseći njen prtljag, "je li sve u redu? Možda si ogladnela? Ne? Ostaviću te da se smestiš..." Poređao je njene koferne pored kreveta. "Ako ogladniš, samo pozovi." Pokazao je na kitnjasti starinski telefon sa slušalicom od hrapavog mesinga i uspravnim postoljem od slonovače. "Samo podigni slušalicu, ne moraš da okrećeš broj. Doručak će biti kad kažeš. Pitaj nekoga, pokazaće ti gde. Tada ćeš upoznati Svejna..."

Njegov dolazak raspršio je osećaj majčinog prisustva. Kada joj je poželeo laku noć i zatvorio vrata, pokušala je da ponovo prizove osećaj, ali uzalud.

Dugo je stajala pored kade, milujući glatki metal labudovog hladnog vrata.

2. KID AFRIKA

Kid Afrika se dovezao u Pseću Samoću poslednjeg dana novembra, u starom Dodžu koji je vozila devojka po imenu Čeri Česterfild.

Henri Vidra i Tić montirali su motornu testeru na Sudijinu levu ruku kada se ukazao Kidov Dodž, čiji je iskrpljeni meh dizao gejzire smeđe vode pune rđe na džombastom polju sabijenog čelika zvanom Pseća Samoća.

Tić ga je prvi ugledao. Tić i 10x durbin, koji mu je visio na prsima zajedno sa kostima raznih životinja i starom mesinganom čaurom patrone sačmarice. Vidra je podigao pogled sa hidrauličnog zgloba i video kako se Tić ispravlja do pune visine od dva metra i upravlja durbin kroz rešetku od sirovog čelika koja je bila veći deo južnog zida Fabrike. Tić je bio napadno mršav, maltene kostur. Lakirana krila smeđe kose po kojima je zaradio nadimak oštro su se isticala naspram bledeg neba. Kosa mu je na potiljku i sa strane bila izbrijana visoko iznad ušiju; sa krilima i aerodinamičnim pačjim repom, činilo se da nosi obezglavljenog smeđeg galeba.

"Opa", reče Tić, "mamicu mu."

"Šta?" Bilo je teško naterati Tića da se usredsredi, a posao je zahtevao dodatni par ruku.

"To je onaj crnja."

Vidra se uspravi i obrisa ruke o farmerke, dok je Tić vadio zeleni Mehano-5 mikrosoft iz utičnice iza uha - smesta zaboravivši osmostepenu proceduru servo-kalibracije za odvajanje spojeva Sudijine testere. "Ko vozi?" Afrika nikada nije vozio sam ako nije morao.

"Ne vidim." Tić pusti durbin da zaklopoće u zavesi od kostiju i mesinga na grudima.

Vidra mu se pridruži na prozoru da zajedno prate napredovanje Dodža. Kid Afrika bi s vremena na vreme šarao sprejom po mat crnom laku šasije hovera, čiji je sumorni izgled pojačavao niz hromiranih lobanja, zavarenih na masivni prednji branik. Šuplje čelične lobanje nekada su imale crvene božićne svetiljkice u očnim

dupljama; možda je Kidu dosadilo da pazi na imidž.

Kada se Hover približio Fabrici, Vidra začu kako se Tić povlači u pomrčinu, stružući teškim čizmama kroz prašinu i sitne spiralne opiljke metala.

Vidra je posmatrao iznad poslednjeg preostalog prašnjavog šiljka prozorskog stakla kako se hover spušta na mehove ispred Fabrike, stenjući i ispuštajući paru.

Nešto zaštropota u mraku iza njega. Znao je da je Tić iza police sa delovima pokupljenim sa otpada i da namešta ručno izrađen prigušivač na kinesku vojnu sačmaricu koju su koristili za lov na zečeve.

"Tiću", reče Vidra, bacivši francuski ključ na pod, "znam da si zatucano seljačko govno iz Džerzija, ali zar baš moraš da me podsećaš na to?"

"Ne podnosim tog crnju", reče Tić, iza police.

"E, kad bi taj isti crnja to i primećivao, ne bi ni on tebe. Da zna da si tu sa tom puškom, nabio bi ti je u grlo, i to postrance." Od Tića nije bilo odgovora. Odrastao je u belačkim predgrađima Nju Džerzija gde su svi dupeglavci i mrze svakog koji to nije.

"A i ja bih mu pomogao." Vidra zakopča svoju staru smeđu jaknu i pođe prema Kidovom hoveru.

Sa vozačeve strane spusti se prašnjavi prozor, šišteći, i ukaza se blede lice, sakriveno iza ogromnih pilotskih naočara boje jantara. Vidrine čizme krckale su stare zarđale limenke, slične opalom lišću. Vozač smaknu naočari i zažmirka prema njemu: žena, kojoj su naočari sada visile oko vrata, zaklanjajući joj bradu i usta. Kid mora da je bio sa druge strane: povoljna okolnost ako Tić zapuca.

"Obiđi vozilo", reče devojka.

Vidra pođe oko Hovera, pored hromiranih lobanja, slušajući kako se Kidov prozor otvara uz isti onaj prigušeni zvuk.

"Henri Vidra", reče Kid, ispustivši paru daha u vazduh Pseće Samoće, "zdravo."

Vidra pogleda u dugačko smeđe lice. Kid Afrika je imao krupne kestenjaste oči sa mačjim zenicama, tanke brkove i ten sjajan poput obrađene kože.

"Hej, Kide." Vidra oseti miris nekakvog tamjana iz unutrašnjosti hovera. "Kako je?"

"Pa", reče Kid, zažmirivši, "setio sam se da si onomad rek'o, ako ikad zatreba usluga..."

"Tako je", reče Vidra, kome je počinjalo da sviće. Kid Afrika mu je jednom spasao guzicu, tamo u Atlantik Sitiju; ubedio je neku razljučenu braću da ga ne bace sa balkona na četrdeset trećem spratu zgrade izgorele u požaru. "Neko 'oće da te baci s balkona?"

"Vidro", reče Kid, "'oću da te upoznam s nekim."

"Posle ovoga smo kvit?"

"Vidro Henri, ova ovde lepojka je gđica Čeri Česterfild iz Klivlenda u Ohaju." Vidra se sagnu i pogleda vozača. Plava kovrdžava kosa, maskara oko očiju. "Čeri, ovo je moj dobar prijatelj gospodin Henri Vidra. Kad je bio mlad i nestašan, jah'o je sa Plavim Đakonima. Sad kad je mator i nestašan, čuči ovde i bavi se svojom umetnošću, razumeš? Nadaren tip, razumeš?"

"Onaj što pravi robote?" reče devojka, žvaćući gumu. "Tako si rekao."

"Baš taj", reče Kid, otvarajući vrata. "Sačekaj nas ovde, Čeri, dušo."

Kid zakorači na tle Samoće, odeven u bundu od nerca koja mu je padala do samih vrhova besprekorno čistih čizama boje mesa ostriga, a Vidra opazi nešto u zadnjem delu kabine hovera, kratak blesak zavoja i hirurških cevi...

"Ej, Kide", reče on, "šta to imaš tamo pozadi?" Kid dignu draguljima okićenu ruku, pokazavši Vidri da se odmakne, a vrata hovera se zatvoriše i Čeri Česterfild zatvori prozore.

"O tome treba da porazgovaramo, Vidro."

"Mislim da ne tražim nemoguće", reče Kid Afrika, naslonjen na radnu tezgu od golog metala, ušuškan u bundu. "Čeri ima diplomu medicinskog tehničara i zna da će biti plaćena za ovo. Fina cura, Vidro." On namignu.

"Kide..."

Kid Afrika je u hoveru dovezao tipa koji je ličio na mrtvaca, kao da je u komi ili tako nešto, povezanog na pumpe, kesice, cevi i neku vrstu simstim opreme, sve to zakačeno za stara nosila od legure, sa baterijama i ostalim.

"Šta je ovo?" Čeri, koja je pošla za njima pošto je Kid poveo Vidru da pogleda čoveka u hoveru, sumnjičavo je zurila u ogromnu Sudijinu

telesinu, tačnije veći deo njega; ruka sa testerom bila je tamo gde su je ostavili, na podu prekrivenom zamašćenim platnom. Ako ona ima diplomu med-teha, pomisli Vidra, taj verovatno nije primetio da mu je nestala. Nosila je bar četiri različita kožnjaka. Svi su bili nekoliko brojeva veći.

"Vidrina umetnost, kao što rekoh."

"Onaj tamo umire. Sav smrdi na mokraču."

"Otkaćio se kateter", reče Čeri. "Šta ta stvar treba da radi?"

"Ne možemo da ga ostavimo ovde, Kide, odapeće. Ako 'oćeš da ga ubiješ, baci ga u neku jamu u Samoći."

"Ma, ne umire", reče Kid Afrika. "Nije povređen, niti bolestan..."

"Pa koji mu je onda?"

"Nije tu, lepi. Otputov'o je. Treba mu mir i tišina."

Vidra skrenu pogled sa Kida na Sudiju, pa opet na Kida. Hteo je da se vrati radu na toj ruci. Kid je rekao da bi trebalo da pričuva onog tamo dve nedelje, možda tri; Čeri takođe ostaje, da ga neguje.

"Nije mi jasno. Je l' ti to neki prijatelj?"

Kid slegnu ramenima u nercu.

"Što ga ne držiš kod sebe?"

"Nije mirno k'o ovde. Nema te tišine."

"Kid", reče Vidra, "dugujem ti uslugu, ali ne ovako uvrnutu. Osim toga, imam posla, i, druškane moj, ovo je stvarno suviše otkaćeno. A tu je i Džentri. Trenutno je u Bostonu; vraća se sutra uveče i neće biti nimalo oduševljen ovim. Znaš kakav je sa ljudima... Ovo mesto je uglavnom njegovo, u stvari..."

"Sećaš se da si visio preko ograde, čoveče?"

"Ma, sećam se, ali..."

"Zaboravio si", reče Kid. "U redu, Čeri. Idemo. Neću da prelazim Pseću Samoću po mraku." Odgurnuo se od stola.

"Kide, slušaj..."

"Zaboravi. Tamo u Atlantik Sitiju nisam ti znao ni jebeno ime, jednostavno nisam hteo da vidim belca rasutog po ulici, znaš? Tada ti nisam znao ime, a izgleda da ga ni sad ne znam."

"Kide..."

"Da?"

"U redu. Tip ostaje ovde. Najviše dve nedelje. Ali moraš da mi obećaš da ćeš se vratiti po njega. I da mi pomogneš da umirim

Džentrija."

"Šta mu treba?"

"Droge."

Tić se pojavio kada je Kidov Dodž počeo da se ljulja preko Samoće. Iskrao se iza gomile presovanih olupina automobila, zardalih ploča trulog čelika na kojima se ponegde još sjajio lak.

Vidra ga je posmatrao sa prozora visoko ispod samog krova Fabrike. Čelični kvadrati zidnog rama bili su obloženi komadima plastike sa otpada, tako da je svaki bio različitog preliva i debljine, i kada je Vidra nagnuo glavu u stranu, video je Tića kroz ploču od jarko ružičastog lucita.

"Ko živi ovde?" upita Čeri, iza njega u sobi.

"Ja", reče Vidra. "Tić, Džentri..."

"Mislim na ovu sobu."

Okrenuo se i video je kako stoji pored nosila i medicinskih uređaja.

"Ti", reče.

"Tvoja soba?" Zurila je u crteže prikačene na zid, njegove nacрте Sudije i Detektiva, Strvodroba i Veštice.

"Ne brini za to."

"Samo se ne zanosi idejama."

On je pogleda. Imala je krupnu krastu u uglu usana. Izbeljena kosa bila joj je nakostrešena kao naelektrisana. "Kao što rekoh, ne brini."

"Kid kaže da ovde imate struju."

"Aha."

"Onda bolje da ga priključimo", reče ona, okrenuvši se prema nosilima. "Ne troši mnogo, ali su baterije već pri kraju."

Prišao je i zagledao se dole u ispijeno lice. "Hoću nešto da znam," reče. Nisu mu se dopadale sve te cevčice. Jedna se završavala u nozdrvi i bilo mu je muka od toga. "Ko je on i šta Kid Afrika ima s njim?"

"Ništa", reče ona i uključi ekran biomonitora pričvršćenog srebrnom trakom za šipku nosila. "REM mu je još visok, kao da neprestano sanja..." Čovek na nosilima bio je zatvoren u novu plavu vreću za spavanje. "Šta god da je - ko god da je - plaća Kidu za ovo."

Preko čovekovog čela bila je zalepljena mreža sa trodama; preko ivice nosila bio je prebačen crni kabl. Vidra vide da se završava u

debelom sivom omotu koji je nekako preovlađivao priključenom opremom. Simstim? Nije ličio na to. Neka vrsta deka kiberprostora? Džentri je znao dosta o kiberprostoru, ili je bar govorio o tome, ali se Vidra nije sećao da je pominjao da neko može biti neprestano bez svesti, istovremeno uključen... Ljudi su se uključivali da krađu. Namestili bi trode i prebacili se tamo, gde su svi podaci sveta bili naslagani poput velikog neonskog grada, tako da je trebalo krstariti i sagledati sve, bar vizuelno, jer bi bez toga bilo suviše zapetljano pronaći put do traženog podatka. Džentri je to nazivao ikonikom.

"On plaća Kidu?"

"Da", reče ona.

"Za šta?"

"Da ga održava u ovom stanju. I da ga krije."

"Od koga?"

"Ne znam. Nije rek'o."

U tišini koja je nastala, čuo je postojano struganje čovekovog disanja.

3. MALIBU

U kući se osećao miris; oduvek je bio tu.

Pripadao je vremenu i slanom vazduhu i entropijskoj prirodi luksuznih kuća sagrađenih suviše blizu mora. Možda je to takođe svojstveno mestima gde se boravi često ali kratko, kućama koje se otvaraju i zatvaraju prilikom posete njihovih lutalačkih stanara. Zamišljala je prazne sobe, tiho množenje tačkica rđe na hromu, bledu buđ kako zauzima uglove. Kao da priznaju neumitne procese, arhitekti su dozvolili pojavu rđe; masivna čelična ograda duž terase bila je izjedena do debljine zgloba šake, dugogodišnjim radom pene talasa.

Kuća je ležala, kao i susedne, na odlomcima srušenih temelja pređašnjih i njene šetnje plažom ponekad su se pretvarale u arheološka maštanja. Pokušavala je da dočara prošlost kuće, drugih kuća, drugih glasova. Na tim šetnjama pratio ju je naoružani sićušni Dornije helikopter na daljinsko upravljanje koji bi se podigao iz svog nevidljivog gnezda na krovu čim bi zakoračila sa terase.

Lebdeo je gotovo nečujno, programiran da bude izvan njenog vidokruga. U načinu na koji ju je pratio bilo je nečeg čežnjivog, kao da je to neki skupocen, ali zanemaren Božićni dar.

Znala je da je Hilton Svift motri preko Dornijeovih kamera. Malo toga što se dešavalo na plaži moglo je da promakne pažnji Čulo/Mreže; njena samoća, za tih nedelju dana, koliko je tražila da provede sama, bila je pod stalnim nadzorom.

Godine provedene u struci razvile su u njoj imunitet na činjenicu da je posmatraju.

Uveče bi ponekad uključila reflektore postavljene ispod terase, da osvetli hijerogliffe ogromnih sivih peščanih buva. Sama terasa ostajala je u tami, kao i spuštена dnevna soba iza nje. Sedela je u jednostavnoj stolici od bele plastike, posmatrajući ples buva. U sjaju reflektora, bacale su sićušne, jedva vidljive senke, nemirne mrlje na pesku.

Šum mora okruživao ju je kretanjem. Kasno noću, dok je spavala u

manjoj od dve gostinske sobe, uvlačilo joj se u snove. Ali nikad u zalutala sećanja stranaca.

Izbor spavaće sobe bio je nagonski. Glavna spavaća soba bila je minirana okidačima jučerašnjeg bola.

Lekari na klinici upotrebili su hemijska klješta da iščupaju zavisnost iz receptora u njenom mozgu.

Sama je kuvala za sebe u beloju kuhinji, pekla hleb u mikrotalasnoj peći, podgrevala dehidriranu švajcarsku supu iz kesice u blistavim čeličnim loncima, odlutavši na bezimeno ali sve prepoznatljivije mesto od koga je bila tako prefinjeno odeljena praškom naročitog sastava.

"Koji se zove život", objasnila je beloju radnoj ploči. Šta li bi rekli psiholozi Čulo/Mreže, pitala se, kada bi im neki skriveni mikrofon to preneo?

Promešala je supu dugačkom kašikom od nerđajućeg čelika, posmatrajući kovitlanje pare. Rad joj je prijao, jednostavni poslovi koje je sama obavljala; na klinici su zahtevali da namešta svoj krevet. Zamišljeno je zahvatala iz činije supu koju je skuvala, prisećajući se klinike.

Napustila je bolnicu posle samo nedelju dana lečenja. Lekari su se protivili tome. Detoksikacija je odlično uspela, rekli su, ali terapija još nije ni počela. Ukazali su na učestalost recidiva kod klijenata koji ne prođu kroz ceo program. Objasnili su da neće moći da plati preko polise osiguranja ako prekine tretman. Platiće Čulo/Mreža, rekla im je, ukoliko baš ne žele da im plati sama. Pokazala je platinski čip MicuBanke.

Sat kasnije doleteo je njen Lir; naredila mu je da je poveze do LAX-a, naručila da je tamo čekaju kola i otkazala sve pozive spolja.

"Žao mi je, Anđela", rekao je mlaznjak, zaokrećući iznad zaliva Montigo posle samo nekoliko sekundi od poletanja, "ali imam Hiltona Svifta na prioritetnoj liniji."

"Endži", reče Svift, "znaš da sam potpuno na tvojoj strani. Ti to znaš, Endži."

Okrenula je glavu i zagledala se u crni oval zvučnika. Bio je u središtu glatke ploče od sive plastike. Zamišljala ga je kako čuč

tamo, bolno zgrčivši dugačke noge trkača, u nemoguće tesnoj šupljini Lirove školjke.

"Znam, Hiltone", reče ona. "Lepo od tebe što si zvao."

"Vidim da ideš u L.A., Endži."

"Da. To je uputstvo koje sam dala avionu."

"U Malibu."

"Tačno."

"Pajper Hil je već na putu za aerodrom."

"Hvala ti, Hiltona, ali ne želim Pajper tamo. Neću nikoga. Samo kola."

"U kući nema nikoga, Endži."

"Dobro. To i hoću, Hiltone. Nikoga u kući. Samo kuću, praznu."

"Sigurna si da je to dobra ideja?"

"Odavno nisam smislila bolju, Hilton."

Nastade tišina. "Rekli su da je bilo veoma uspešno, Endži. Lečenje. Ali da treba da ostaneš."

"Hoću nedelju dana", reče ona. "Jednu nedelju. Sedam dana. Sama."

Posle treće noći u kući, probudila se u zoru, skuvala kafu, obukla se. Niz široki prozor prema terasi slivala se kondenzacija. Spavala je bez snova; ako ih je i bilo, nije ih pamtila. Ali nečeg je ipak bilo - neke ubrzanosti, gotovo vrtoglavice. Stajala je u kuhinji, osećala hladnoću keramičkog poda kroz debele bele čarape, stežući među dlanovima vruću šolju.

Nešto je bilo tamo. Ispružila je ruke, podižući šolju kao pehar, pokretom ujedno nagonskim i ironičnim.

Prošlo je tri godine otkako je poslednji put bila posednuta od lova, tri godine je nisu ni dodirnuli. A sada?

Legba? Ili neko od onih drugih?

Osećaj prisustva odjednom se povuče. Spustila je šolju na sto, prebrzo, tako da joj je kafa pljusnula preko ruke, i otrčala po obući i kaput. Zelene gumene čizme iz ormana sa opremom za plažu, teška plava planinarska jakna koje se nije sećala, prevelika da bi bila Bobijeva. Požurila je da iziđe iz kuće, ne obraćajući pažnju na zujanje malog propelera Dornijea koji je uzleteo iza nje kao poslušni vilin konjic. Pogledala je prema severu, duž niza kuća na obali,

izlomljene linije krovova koji su je podsećali na naselja u Riju, a onda je pošla na jug, prema Koloniji.

Ona koja je došla nosila je ime Mama Brižit, ili Velika Brižit, i dok je za neke znana kao žena Barona Samedija, drugi je zovu 'najstarijom među mrtvima'.

Sa Endžine leve strane uzdizala se nestvarna arhitektura Kolonije, parada oblika i ega. Lomne, neonom protkane replike Votsovih Kula dizale su se pored neobrutalističkih bunkera obloženih bronzanim reljefima.

Zidovi od ogledala kraj kojih je prolazila odražavali su jutarnje bedeme oblaka iznad Pacifika.

Tokom protekle tri godine, bilo je trenutaka kada je imala utisak kao da će preći, ili se vratiti, preko linije, tanane granice vere, i otkriti da je vreme provedeno sa lošim samo san, ili da su oni, u najgorem slučaju, zarazne guke kulturne rezonance preostale iz nedelja provedenih u Bovoarovom umforu u Nju Džerziju. Videti ih drugim očima: nikakvi bogovi, nikakvi Konjanici.

Hodala je dalje, uspokojena talasima, beskrajnim proticanjem obalskog vremena, sad-i-uvek atmosferom svega toga.

Otac joj je bio mrtav, već sedam godina, a zabeleške koje je imala o njegovom životu otkrile su joj premalo o njemu. Da je služio nekome ili nečemu, da je bio nagrađen znanjem i da je ona bila njegova žrtva.

Ponekad joj se činilo da je živela tri života, razdvojena nečim što nije mogla da imenuje, bez nade da će ih ikad sklopiti u jedan.

Pre svega, rana sećanja na Maasov toranj, ukopan u vrh one mese u Arizoni, gde se naginjala preko ograde od peščara, licem u vetar, i osećala da je cela mapa predela ispod nje brod koji može da upravi prema onim bojama sutona iza planina. I kasnije, kada je poletela odatle, sa strahom poput tvrdog čvora u grlu. Više se nije sećala poslednjeg pogleda na očevo lice. To je moralo biti kada je već bila u mikrolakoj, među drugim letelicama, ukotvljenim protiv vetra, roju leptira duginih boja. Te noći se okončao njen prvi život i život njenog oca.

Drugi život bio je kratak, brz i veoma neobičan. Čovek po imenu Turner odveo ju je iz Arizone i ostavio je sa Bobijem i Bovoarom i

ostalima. Jedva se sećala Tarnera, samo da je bio visok, čvrstih mišića i sa pogledom progonjenog. Poveo ju je u Njujork. Onda ju je Bovoar poveo u Nju Džerzi, zajedno sa Bobijem. Tamo, na pedeset trećem nivou tornja Projekata, Bovoar joj je objasnio njene snove. Snovi su stvarni, rekao je, a smeđe lice blistalo mu je od znoja. Naučio ju je imena onih iz snova. Otkrio joj je da svi snovi potiču iz jednog mora i pokazao je po čemu su njeni različiti i isti. Samo ti jedriš i starim i novim morem, rekao je.

Bila je at bogova, u Nju Džerziju.

Naučila je da se prepusti Konjanicima. Videla je kako loa Linglesu poseda Bovoara u umforu, videla kako njegove noge razbacuju dijagrame ocrtane belim brašnom. U Nju Džerziju je upoznala bogove i ljubav.

Loa su je vodili kada se sa Bobijem otisnula u treći, sadašnji život. Našli su se, njih dvoje, oboje potekli iz praznine, Endži iz sterilnog carstva Maas Biolabsa, Bobi iz učmalosti Baritauna...

Velika Brižit ju je dodirnula bez upozorenja; spotakla se, gotovo pala na kolena u plićak kada je šum mora bio isisan u sumračni predeo koji je otvorio ispred nje. Izbeljeni zidovi groblja, nadgrobne ploče, vrbe. Sveće.

Ispod najstarije vrbe, mnoštvo sveća, kvrgavo korenje blede od voska.

Dete, poznaj me.

I Endži je oseti tamo, svu odjednom i poznade je kakva jeste, Mamu Brižit, Madmoazel Brižit, najstariju među mrtvima.

Ja nemam kult, dete, niti poseban oltar.

Videla je sebe kako polazi napred, u sjaj sveća, sa zujanjem u ušima, kao da vrba skriva ogromnu košnicu.

Moja krv je osveta.

Endži se seti bermudske noći, uragana; ona i Bobi zalutali su u njegovo srce. Velika Brižit bila je takva. Tišina, osećaj pritiska, nezamislivih sila u trenutnom mirovanju. Pod vrbom nije bilo ničega. Osim sveća.

"Loa... Ne mogu da ih pozovem. Osetila sam nešto... Pošla sam da tražim..."

Prizvana si u moj reposoir. Čuj me. Tvoj otac provukao je veve kroz

tvoju glavu; načinio ih je od mesa koje nije meso. Bila si namenjena Ezili Fredi. Legba te je poveo u svet da služiš njegovim naumima. Ali tebi je dat otrov, dete, coup-poudre...

Pošla joj krv iz nosa. "Otrov?"

Veve tvoga oca su izmenjene, delimično izbrisane. Iako si prestala da se truješ, Konjanici ne mogu da dopru do tebe. Ja sam od drugog soja.

Strahovit bol razdirao joj je glavu, bilo joj je gručalo u slepoočnicama... "Molim vas..."

Čuj me. Imaš neprijatelje. Kuju zaveru protiv tebe. Ugrožene su mnoge stvari. Boj se otrova, dete!

Pogledala je svoje šake. Krv je bila grimizna i stvarna. Zujanje se pojačalo. Možda joj je bilo u glavi. "Molim vas! Pomozite mi! Objasnite..."

Ne možeš da ostaneš ovde. Ovo je smrt.

I Endži se sruši na kolena u pesak, sa treskom talasa svuda oko sebe, zaslepljena suncem. Dornije je nervozno lebdeo dva metra ispred nje. Bol smesta uminu. Obrisala je okrvavljene ruke o rukave plave jakne. Grozd kamera na letelici zujao je i okretao se.

"U redu je", izustila je. "Krvarenje iz nosa. Samo krvarenje iz nosa..."

Dornije sunu napred, vrati se. "Sad se vraćam u kuću. Dobro mi je."

Mašina se tiho podiže izvan vidokruga.

Endži se obgrli rukama, drhteći. Ne, ne smeju da vide. Znaće da se nešto dogodilo, ali ne i šta. Primorala se da ustane, okrene se, da pođe nazad niz plažu, putem kojim je došla. Usput je pretraživala džepove jakne, tražeći maramicu, bilo šta čime bi obrisala krv sa lica.

Kada su joj prsti napipali pljosnati mali paket, odmah je znala šta je u njemu. Zastala je, zadrhtavši. Droga. Nemoguće. Pa ipak, jeste. Ali ko? Okrenula se i zagledala u Dornije sve dok joj nije kliznuo s puta.

Paket. Dovoljno za mesec dana.

Coup-poudre.

Boj se otrova, dete.

4. ĆUMEZ

Mona je sanjala da ponovo igra u kavezu u onom baru u Klivlendu, naga u stubu električne plave svetlosti, gde su oči podignute prema njoj kroz veo dima imale beonjače obojene tom svetlošću. Lica su imala izraz koji muškarci uvek imaju kad te posmatraju kako igraš, opčinjena, a opet zatvorena u sebe, tako da oči nisu odavale ništa, a lica su i pored znoja, mogla biti izvajana od nečega što je samo podsećalo na meso.

Bilo joj je svejedno kako izgledaju, dok je bila u kavezu, visoko, vrela od ritma treće pesme u programu, puna viza koji ju je nosio ka vrhuncu, dok ju je novostečena snaga podizala na pete...

Jedan od njih zgrabio ju je za članak.

Pokušala je da vrisne, ali zvuk nikako da provali, bar isprva ne, a kada je izbio, bilo je kao da se nešto pokidalo u njoj, ozledilo je, i plava svetlost se raspršila, ali ne i ruka, ruka je ostala gde je bila, oko njenog zgloba. Uspravila se u krevetu kao čupavac iz kutije, boreći se sa tamom, trzajući prstima kosu sa očiju.

"Šta bi, malena?"

Položio joj je drugu ruku na čelo i gurnuo je nazad, u vrelo udubljenje jastuka.

"San..." Ruka je još bila tamo, i od toga joj se vrištalo. "Imaš cigaretu, Edi?" Ruka se ukloni, upaljač škljocnu i blesnu plamen; ravni njegovog lica iskočiše iz mraka prema njoj kada joj je upalio i pružio jednu. Brzo je sela, povukla kolena ispod brade, sa vojničkim ćebetom kao šatorom preko njih, jer joj je bilo mrsko da je iko dodiruje u tom trenutku.

Slomljena noga ukradene plastične stolice napravi upozoravajući zvuk kada se zavalio da upali svoju cigaretu. Skrši se, pomislila je, neka tresne na dupe, taman da se oraspoloži da me malo izudara. Bila je srećna što je mrak i što ne vidi ćumez. Najgore je bilo probuditi se s glavoboljom, nemoćna da se pokrene, pošto je prethodno upala unutra zaboravivši da prilepi crnu plastičnu traku na mesto, sa vrelim zracima sunca koji osvetljavaju svaku pojedinost i zagrevaju vazduh, oživljavajući muve.

Nikad je niko nije pipao, tamo u Klivlendu; oni dovoljno tupi da

posegnu kroz to polje već su bili suviše pijani da bi mogli da se kreću ili da dišu. Nisu je pipali ni tetrebi, bar ne pre nego što se pogode sa Edijem i doplate, a i posle je bilo samo kobajagi.

Šta god da su tražili, moralo je da bude obred, tako da je imala utisak da se dešava na nekom mestu izvan života. Počela je da pazi na trenutak kada bi se izgubili. To je bio najzabavniji deo, jer bi se zaista izgubili, postajali potpuno bespomoćni, možda tek na delić sekunde, ali se tada činilo da uopšte nisu tu.

"Edi, šiznuću ako budem opet morala da spavam ovde."

Tukao ju je i za manje od ovoga, pa je oborila lice, utisnula ga među kolena u ćebe i čekala.

"Kako da ne", reče on. "Možda bi da se vratiš na onu farmu somova? Il' u Klivlend?"

"Jednostavno, ne mogu više..."

"Sutra."

"Šta sutra?"

"Je l' ti to dovoljno brzo? Sutra uveče, jebenim privatnim mlaznjakom? Pravo u Njujork? 'Oćeš li onda prestati da kenjaš?"

"Dušo, molim te" ona pruži ruku prema njemu, "možemo i vozom..."

Odgurnuo joj je ruku. "Ti, bre, imaš slamu u glavi."

Da se još žalila, bilo šta o ćumezu, bilo šta što bi značilo da je omanuo, da su svi njegovi veliki poslovi bili prazne priče, počeo bi, znala je da bi počeo. Kao onda kada je vrištala zbog bubašvaba, gamadi koje su zvali bube palmeto, ali to je bilo samo zato što su prokletinje bile mutanti, svaka druga; neko je hteo da ih potamani tako što je učinio nešto što im je sjebalo DNK, pa ste svuda mogli da vidate bubašvabe kako crkavaju, sa viškom nožica ili glava, ili nedovoljno, a jednom je videla jednu koja je izgledala kao da je progutala krst ili tako nešto, leđa ili ljuštura, ili šta već, bila su joj izobličena na način od koga joj se povraćalo.

"Dušo", reče ona, trudeći se da umiri glas, "šta mogu kad mi ovo mesto ide na živce..."

"Kod Huki Grina", reče on, kao da je nije čuo, "bio sam gore kod Huki Grina i sreo tog lovana. On je izabr'o mene, razumeš? Dasa ima oko za talente." Mogla je da zamisli njegov kez u mraku. "Iz Londona, Englez. Lovac na talente. Uš'o kod Hukija i bilo je 'Taj si, čoveče!'"

"Tetreb?" Edi je nedavno zaključio da se prava akcija dešava kod Huki Grina, na trideset trećem spratu staklenog oblakodera, gde su gotovo svi unutrašnji zidovi bili porušeni da bi se dobio otprilike ceo jedan blok prostora za igranje, ali se malo ohladio kada je video da ga tamo niko ne zarezuje. Mona nikada nije videla Hukija Grina, 'Hukija Grina, opakog kućkinog sina', ragbijaša u penziji, vlasnika lokala, ali je znala da je mesto moćno za igru.

"Hoćeš li me saslušati, jebote? Tetreb? Govno. Taj je čovek, taj je veza, taj je na vrhu i ima da me povuče gore. I znaš šta? Ideš i ti sa mnom."

"Ali šta hoće?"

"Glumicu. Nešto kao glumicu. I pametnog momka da je dovede tamo i da pazi na nju."

"Glumicu? Tamo? Gde je to tamo?"

Čula je kako otkopčava jaknu. Nešto pade na krevet, blizu njenih nogu. "Dva soma."

Isuse. Možda i nije bila šala. Ali ako nije, šta je onda, do đavola?

"Koliko si dobra večeras, Mona?"

"Devedeset." Bilo je u stvari sto dvadeset, ali je poslednjeg računala kao prekovremeni rad. Suviše ga se plašila da bi krila od njega, ali joj je bio potreban novac za viz.

"Zadrži. Kupi odeću. Ali ne kao za pos'o. Ovaj put niko ne traži da ti viri dupence."

"Kada?"

"Sutra, rek'o sam ti. Mo'š se oprostiš s ovim mestom."

Kada je to čula od njega, došlo joj je da prestane da diše.

Stolica ponovo zaškripa. "Devedeset, a?"

"Aha."

"Pričaj."

"Edi, tako sam umorna..."

"Ne", reče on.

Ali nije hteo da čuje istinu ili tako nešto. Hteo je priču, onu što ju je naučio da mu priča. Nije ga zanimalo o čemu su govorili (a većina njih imala je nešto što su naprosto morali da ti kažu i obično jesu), ili kako su tražili da vide potvrde o pregledu krvi, ili kako je svaki drugi pričao onaj vic o tome da se ono što se ne da izlečiti može bar ublažiti, pa čak ni šta su tražili od nje u krevetu.

Edi je hteo da čuje o onom krupnom tipu koji se prema njoj ophodio kao prema krpi. Ali morala je da pazi kako priča, da tetreb ne ispadne suviše grub, jer to obično košta više nego što joj je bilo plaćeno. Suština je bila u tome da se tetreb ponašao prema njoj kao prema mašini koju je unajmila na pola sata. Takvi nisu bili retki, ali su uglavnom trošili novac u kućama lutaka ili se istresali preko stima. Mona je obično sretala one koji su hteli da razgovaraju, pokušavali da joj kupe sendvič posle svega, što je moglo da bude gadno na svoj način, ali ne onako gadno kako je to Edi želeo. A želeo je još jednu stvar, da mu kaže da joj se to nije dopadalo, ali joj je uprkos tome bilo potrebno, silno potrebno.

Pružila je ruku u mraku i opipala koverat pun novca.

Stolica ponovo zaškripa.

I ona mu ispriča kako je baš izlazila iz PolaCene kada ju je odvojio taj veliki tip, samo je pitao koliko, čime ju je uvredio, ali mu je ipak rekla i on je rekao može. Pa su ušli u njegova kola, stara i velika i sa nekakvim vlažnim mirisom (pojednost preuzeta iz klivlendskih dana) i odmah ju je naterao da se natrti preko sedišta."

"Ispred PolaCene?"

"Iza."

Edi je nikada nije optužio da izmišlja, iako je znala da joj je on sam nekako usadio osnovni scenario i da je priča, u stvari, bila svaki put ista. Kada je stigla do trenutka kada joj je tip podigao suknu (onu crnu, rekla je, a imala sam i bele čizme) i spustio pantalone, začula je kako zveckea kopča Edijevo kajiša. Skidao je farmerke. Dok se zavlačio pored nje u krevet, delom uma se pitala da li je položaj koji je opisivala uopšte moguć, ali je nastavila jer je ionako delovalo na Edija. Dosetila se da doda kako ju je bolelo dok je tip prodirao, iako se bila dobro ovlažila. Opisala je kako joj je držao zglobove, iako više nije imala pojma gde se šta nalazi, osim da joj je dupe trebalo da bude u vazduhu. Edi je počeo da je dodiruje, trljajući joj grudi i stomak, te je prešla sa improvizovane grubosti mušterijinih pokreta na ono što je sama osećala.

Ono što je sama osećala bilo je nešto što stvarno nikada nije osetila. Znala je da je moguće osetiti mali bol, a da u isto vreme bude prijatno, ali i da to nije ono pravo. Edi je hteo da čuje da ju je mnogo bolelo i da je bilo odvratno, ali da je u isto vreme uživala. Moni je to

izgledalo besmisleno, ali je naučila da priča onako kako je on tražio. Jer je delovalo i Edi se sada prevalio na nju sa ćebetom zgužvanim preko leđa, razmičući joj noge. Zaključila je da on to vidi u glavi, kao crtani film, ono što mu je pričala, i da istovremeno igra ulogu onog krupnog grubijana bez lica. Držao joj je zglobove, prikovane iznad glave, onako kako je voleo.

A kada je bio gotov, kada je zaspao sklupčan na boku, Mona je ostala da leži budna u mraku, okrećući u glavi san o odlasku, blistav i divan.

I molila se da se ostvari.

5. PORTOBELO

Kumiko se probudila u ogromnom krevetu i ostala da leži bez pokreta, osluškajući. Čuo se prigušen i stalan mrmor udaljenog saobraćaja.

U sobi je bilo hladno; prekrila se perinom sa ružama kao šatorom i ustala. Mali prozori bili su išarani blistavim injem. Otišla je do kade i povukla jedno od labudovih pozlaćenih krila. Ptica se zakašlja, zakrklja, poče da puni kadu. Još umotana u pokrivač, otvorila je kofere i počela da bira odeću za dan, polažući ono što je izdvojila na krevet.

Kada se napunila kada, pustila je pokrivač da sklizne na pod i prekoračila mermernu ivicu, stojički se spuštajući u bolno vruću vodu. Para iz kade otopila je inje; prozori su sada bili orošeni kapljicama. Zar u Engleskoj svaka spavaća soba ima kadu? pitala se. Metodično se istrljala ovalnim francuskim sapunom, ustala, isprala kadu što je bolje mogla, umotala se u veliki crni peškir, i, posle početnog lutanja, pronašla umivaonik, šolju i bide. Krili su se u minijaturnom prostoru koji je nekada možda bio orman za odeću, sa zidovima obloženim tamnim furnirom.

Telefon teatralnog izgleda ciliknu dvaput.

"Da?"

"Ovde Petal. Jesi li za doručak? Rodžer je tu. Hteo bi da te upozna."

"Hvala", reče ona. "Evo, oblačim se."

Obukla je najbolje i najšire kožne pantalone koje je imala i navukla čupavi plavi džemper, toliko veliki da bi verovatno pristajao Petalu. Otvorivši torbicu da uzme šminku, ugledala je Maas-Neotekov uređaj. Ruka joj se automatski sklopi oko njega. Nije nameravala da ga prizove, ali je dodir bio dovoljan; već je bio tu, komično izvijajući vrat da bi se zablenuo u nisku tavanicu od ogledala.

"Rek'o bih da nismo u Dorčesteru?"

"Ja ću postavljati pitanja", reče ona. "Kakvo je ovo mesto?"

"Spavaća soba", reče on. "Prilično sumnjivog ukusa."

"Odgovor, molim."

"Pa", reče on, osmatrajući krevet i kadu, "sudeći po dekoru, mogao

bi da bude bordel. Imam pristup istorijskim podacima za većinu zgrada u Londonu, ali o ovoj nema ništa naročito. Sagrađena 1848. Solidan primer preovlađujućeg klasičnog viktorijanskog stila. Kraj je otmen na nenametljiv način, na ceni kod advokata jedne posebne branše." Slegnuo je ramenima; kroz sjaj njegovih izglancanih čizama videla je ivicu postelje.

Spustila je uređaj u torbicu i izišla iz sobe.

Nije imala teškoća sa liftom; našavši se u belom predvorju, pošla je prema zvuku glasova. Niz neku vrstu hodnika. Zašla za ugao.

"Dobro jutro", reče Petal, dižući srebrni poklopac sa poslužavnika. Podiže se para. "Evo neuhvatljivog gospodina Svejna, možeš ga zvati Rodžer, a ovo je tvoj doručak."

"Zdravo", reče čovek, zakoračivši napred, ispružene ruke. Blede oči na izduženom licu jakih kostiju. Tanka kosa mišje boje bila mu je začješljana ukoso preko čela. Kumiko otkri da nikako ne može da mu odredi starost; imao je lice mladog čoveka, ali i duboke bore oko sivkastih očiju. Bio je visok, atletske građe ruku i ramena. "Dobro došla u London." Kratko joj je stegnuo šaku i pustio je.

"Hvala vam."

Nosio je košulju bez kragne, sa tananim crvenim prugama na bledoplavoj pozadini, manžetnama zakopčanim jednostavnim ovalima mutnog zlata; otvorena na vratu, otkrivala je tamni trougao tetovirane kože. "Jutros sam razgovarao s tvojim ocem; rekao sam mu da si bezbedno stigla."

"Vi ste jedan od zapovednika."

Blede oči se suziše. "Molim?"

"Zmajevi."

Petal se nasmeja.

"Pustite je da jede", reče neko, ženski glas.

Kumiko se okrete i ugleda vitki tamni lik naspram visokih prozora u drvenoj rešetki; iza prozora, zidom ograđen vrt pod snegom. Ženine oči bile su prekrivene srebrnim staklima, u kojima su se ogledali odaja i prisutni.

"Još jedna naša gošća", reče Petal.

"Seli", reče žena, "Seli Širs. Jedi, dušo. Ako je i tebi dosadno kao meni, prijaće ti šetnja." Dok je Kumiko zurila u nju, ona podiže ruku i

dodirnu naočari, kao da će ih skinuti. "Portobelo je nekoliko blokova odavde. Treba mi svež vazduh." Neprozirne naočari kao da nisu imale okvir i drške.

"Rodžere", reče Petal, nabadajući viljuškom ružičaste nareske šunke sa poslužavnika, "misliš da će Kumiko biti sigurna s našom Seli?"

"Sigurnija nego ja, sudeći po njenom raspoloženju", reče Svejn. "Bojim se da ovde neće biti mnogo zabave za tebe", obrati se on Kumiko, vodeći je prema stolu, "ali ćemo se truditi da ti bude što udobnije, a moći ćeš i da razgledaš grad. Mada ovo nije Tokio."

"Za sada", reče Petal, ali Svejn kao da ga nije čuo.

"Hvala vam", reče Kumiko, kada joj je Svejn pridržao stolicu.

"Čast mi je", reče Svejn. "Naše poštovanje prema tvom ocu..."

"Hej", reče žena, "suviše je mlada za to proseravanje. Poštedi nas."

"Seli je u posebnom raspoloženju, kao što vidiš", reče Petal, stavljajući prženo jaje na njen tanjir.

Raspoloženje Seli Širs, ispostavilo se, bilo je jedva obuzdavani bes, pomama koja joj se poznavala u koraku, u jarosnom praskanju crnih potpetica njenih čizama na zaleđenom pločniku.

Kada je žena izmarširala iz Svejnove kuće na brdu, Kumiko je gotovo morala da trčkara da bi održala korak s njom. Naočari su joj hladno svetlucale u neodređenoj svetlosti zimskog dana. Nosila je uske pantalone od tamnosmeđeg antilopa i široku kožnu jaknu, podignute kragne; skupa odeća. Sa kratkom crnom kosom, mogla je da prođe kao dečak.

Prvi put posle odlaska iz Tokija, Kumiko oseti strah.

Energija zapretana u ženi bila je gotovo opipljiva, čvor jarosti koji je svakog trenutka mogao da popusti.

Kumiko zavuče ruku u torbicu i stegnu Maas-Neotekov uređaj; Kolin se istog časa stvori pored nje, živo koračajući kraj njih sa rukama u džepovima jakne, ne ostavljajući tragove u prljavom snegu. Pustila je uređaj i njega nestade, ali je sada bila spokojnija. Nije morala da strahuje da će izgubiti Seli Širs, čiji je hod jedva pratila; duh će sigurno znati da joj pokaže put do Svejnove kuće. A ako pobegnem od nje, pomislila je, on će mi pomoći. Žena se provuče između vozila u pokretu na raskrsnici, odsutno povukavši Kumiko s puta zdepastog crnog Hondinog taksi-vozila i ujedno uspe da ritne branik kola kada

su kliznula pored njih.

"Da popijemo nešto?" upita, sa rukom oko Kumikine mišice.

Kumiko odmahnu glavom. "Molim vas, boli me ruka."

Seli popusti stisak, ali ipak povuče Kumiko kroz vrata od kitnjasto obrađenog stakla, u toplinu i buku svojevrsnog tunela obloženog tamnim drvetom i izbledelim somotom.

Ubrzo su sedele jedna naspram druge za malim mermernim stolom na kome je stajala Bas pepeljara, krigla crnog piva, čaša za viski koju je Seli ispraznila na putu od šanka i čaša oranžade.

Kumiko opazi da srebrna stakla dodiruju kožu bez vidljive ivice.

Seli posegnu za čašom za viski, zaljulja je, ne dižući je sa stola, kritički je posmatrajući. "Jednom sam srela tvog oca", reče. "Tada još nije bio na vrhu lestvica." Ostavila je čašu i mašila se krigle. "Svejn kaže da si napola gejđin. Kaže da ti je majka bila Dankinja." Otpila je malo piva. "Ne vidi se na tebi."

"Dala je da mi operišu oči."

"Ovako bolje izgledaš."

"Hvala. I vaše naočari", reče ona, automatski, "veoma vam dobro stoje."

Seli slegnu ramenima. "Da li te je stari vodio da vidiš Čibu?"

Kumiko zavrte glavom.

"Pametno. Ne bih ni ja, da sam na njegovom mestu." Otpila je još piva. Njeni nokti, očigledno od akrilika, bili su boje i sjaja sedefa. "Rekli su mi za tvoju majku."

Kumiko obori pogled, zažarena u licu.

"Ali to nije razlog zbog koga si ovde. Znaš li to? Nisu te poslali kod Svejna zbog nje. Vodi se rat. Među Jakuzama nije bilo sukoba još od vremena pre nego što sam se rodila, ali sada su se dogodili." Prazna krigla zazveča kada ju je spustila. "Nije smeo da rizikuje da ostaneš, to je sve. Bila bi suviše laka meta. Tip poput Svejna ipak je po strani od svega, bar što se tiče Kanakinih suparnika. Otuda i imaš pasoš sa lažnim imenom, je li? Svejn duguje Kanaki. Znači da je sve u redu, je li?"

Kumiko oseti kako je peku suze.

"U redu, nije sve u redu." Biserni nokti zakuckaše po mermeru. "Ona se ukokala i ti nisi u redu. Osećaš krivicu, je li?"

Kumiko podiže pogled, u ona dva ogledala.

Portobelo je bio prepun turista, baš kao Šinduku. Pošto je naterala Kumiko da popije oranžadu, koja se u međuvremenu smlačila i izvetrila, Seli Širs ju je povelu na ulicu. Čvrsto je držeći uz sebe, počela je da se probija kroz gužvu, pored čeličnih stolova na sklapanje zastrtih pocepanim somotskim zavesama, sa hiljadama izloženih predmeta od srebra i kristala, mesinga i porculana. Kumiko je zurila dok ju je Seli vodila pored nizova tanjira sa temom Krunisanja i zdepastih čajnika sa Čerčilovim likom. "Ovo je gomi", nagađala je Kumiko, kada su zastale na jednoj raskrsnici. Otpad. U Tokiju su se islužene i odbačene stvari koristile za nasipanje obala. Seli su vučje iskezi. "Ovo je Engleska. Gomi je ovde najvažnije prirodno bogatstvo. Gomi i talenat. To je ono što mi je sada potrebno. Talenat."

Talenat je nosio zeleno somotsko odelo i besprekorno čiste šiljate cipele od antilopa. Seli ga je pronašla u jednom od brojnih pabova; ovaj se zvao 'Ruža i Kruna'. Predstavila ga je kao Krpelja. Bio je jedva malo viši od Kumiko i nešto mu nije valjalo sa leđima ili kukom, tako da je hodao sa naglašenim šepanjem koje je pojačavalo opšti utisak asimetrije. Crna kosa bila mu je kratko podšišana na potiljku i sa strane, ali je iznad čela imao pravu veknu od masnih uvojaka. Seli predstavi Kumiko: "Moja prijateljica iz Japana. Zato ruke k sebi." Krpelj se blede nasmeši i povede ih do stola.

"Kako posao, Krpelju?"

"Odlično", reče on tmurno. "Kako je u penziji?"

Seli se smesti na tapaciranu klupu, leđima uz zid. "Pa", reče, "malo dobro, malo loše."

Kumiko je pogleda. Bes je izvetrio, ili je bio majstorski prikriven. Spustivši se na klupu, Kumiko kliznu rukom u torbicu i napipa uređaj. Kolin se pojavi na klupi pored Seli.

"Lepo što si me se setila", reče Krpelj, uzimajući stolicu. "Ima dve godine, rek'o bih." Podigao je obrvu prema Kumiko.

"Ona je u redu. Znaš Svejna, Krpelju?"

"Samo po čuvenju, hvala lepo."

Kolin je posmatrao njihov razgovor sa opčinjenim izrazom na licu, okrećući glavu kao da posmatra teniski susret. Kumiko je morala da

se podseti na to da samo ona može da ga vidi.

"Hoću da ga ispipaš za mene. Ali da ne oseti."

Zurio je u nju. Onda mu se čitava leva strana lica zgužva u veliki spori mig. "Dakle", reče on, "to što tražiš prava je sitnica, znaš?"

"Al' je i novac pravi. Dobra para."

"Tražiš nešto određeno, ili samo ispiranje? Mislim, javna je tajna da je on glavni reketaš. Ne mogu reći da mi je stalo da me zatekne na svom imanju..."

"Ali ti je stalo do novca, Krpelju."

Dva veoma brza miga.

"Rodžer me ucenjuje, Krpelju. A neko ucenjuje njega. Ne znam čime ga to drže, niti me je briga. Dovoljno je da znam šta on ima o meni. Hoću da znam ko, gde i kada. Priključi se na ulaznu i izlaznu razmenu. U vezi je sa nekim, jer se pogodba stalno menja."

"Hoću li prepoznati to kada ga vidim?"

"Samo baci pogled, Krpelju. Učini mi to."

Ponovo onaj grčeviti mig. "Dobro, de, u redu. Pogledaćemo."

Nervozno je zadobovao prstima po ivici stola. "Da platiš piće?"

Kolin pogleda Kumiko preko stola i zakoluta očima.

"Ne razumem", reče Kumiko, vraćajući se sa Seli duž Portobela.

"Uključila si me u zaveru..."

Seli podiže kragnu da se zaštiti od vetra.

"Mogla bih lako da te izdam. Radiš protiv saradnika mog oca. Nemaš razloga da mi veruješ."

"A ni ti meni, dušo. Možda pripadam onim rđavim ljudima koji brinu tvog tatu."

Kumiko razmisli o ovome. "Pripadaš li?"

"Ne. A ako si ti Svejnov uhoda, znači da u poslednje vreme mnogo više naginje baroku. Ako uhodiš za svog starog, možda mi neće trebati Krpelj. Ali ako su Jakuze iza ovoga, zašto koriste Rodžera kao paravan?"

"Nisam uhoda."

"Onda postani, za sebe. Ako je Tokio zlo, ovde si možda upala u gore."

"Ali zašto bi me umešala u ovo?"

"Već si umešana. Ovde si. Bojiš se?"

"Ne", reče Kumiko i začuta, pitajući se da li je baš tako.

Kasnije tog popodneva, ostavši sama u sobi sa ogledalima, Kumiko je sela na ivicu ogromnog kreveta i sljuštila mokre čizme. Onda je uzela Maas-Neotekov uređaj iz torbice.

"Šta su oni?" upitala je duha, koji se ugnezdio na ivicu kada.

"Tvoji prijatelji iz paba?"

"Da."

"Kriminalci. Ako mene pitaš, savetujem ti da izabereš bolje društvo. Žena je stranac. Iz Severne Amerike. Muškarac je Londonac. Očito se bavi krađom podataka. Nemam pristup policijskim dosjeima, osim kad je reč o zločinima od istorijskog značaja."

"Ne znam šta da radim..."

"Okreni uređaj."

"Šta?"

"Okreni ga na leđa. Videćeš udubljenje u obliku polumeseca. Gurni palac i okreni..."

Otvoriše se vratanica. Mikroprekidači.

"Prebaci A/B prekidač na B. Upotrebi nešto usko i šiljato, ali ne pero."

"Šta?"

"Penkalo. Mastilo i prašina. Zakrčice kola. Najbolja je čačkalica. To će ga podesiti na snimanje koje se aktivira glasom."

"A zatim?"

"Sakrij ga dole u prizemlju. Sutra ćemo pustiti snimak..."

6. SVETLOST JUTRA

Vidra je proveo noć na komadu izgrizene sive pene ispod radne tezge na podu u prizemlju Fabrike, umotan u šuštavu zaštitnu kesu za pakovanje sa mehurićima vazduha koja je zaudarala na slobodne monomere. Sanjao je o Kidu Africi, o Kidovom vozilu, i u njegovom snu pretapali su se u jedno, tako da su Kidovi zubi bili male hromirane lobanje.

Probudio ga je oštar vetar koji je bljuvao prvi zimski sneg kroz šuplje prozore Fabrike.

Ležao je tamo i razmišljao o problemu Sudijine testere, kako zglob popušta kad god uzme da seče nešto tvrđe od iverice. Njegov prvobitni plan ruke predviđao je razdvojene prste, svaki sa minijaturnom električnom testerom, ali je ta zamisao odbačena iz nekoliko razloga. Električni pogon jednostavno nije bio zadovoljavajući: nije bio dovoljno fizički. Vazduh je bio ono pravo, veliki rezervoari komprimovanog vazduha, ili unutrašnje sagorevanje, samo ako nađe delove. A u Psećoj Samoći možete naći delove za bilo šta, ako dovoljno dugo kopate; a ako ne uspete tu, postoji još pet-šest gradova u otpadnom pojasu Džerzija sa mnogo ari mašinskih grobalja na raspolaganju.

Ispuzao je ispod tezge, vukući prozirno ćebe od minijaturnih plastičnih jastučića kao ogrtač. Mislio je na čoveka na nosilima, gore u njegovoj sobi, i na Čeri, koja je spavala u njegovom krevetu. Njoj se neće ukočiti vrat. Protegao se i trgnuo od bola.

Džentri je već trebalo da bude tu. Moraće da se potrudi da mu objasni, jer Džentri nimalo ne miriše posetioce.

Tić je skuvao kafu u prostoriji koja im je služila kao kuhinja u Fabrici. Pod je bio od oljuštenih plastičnih pločica, a duž jednog zida pružao se niz mutnih čeličnih umivaonika. Prozori su bili pokriveni providnim ceradama koje su se naduvavale i praznile na vetru i propuštale mlečni sjaj od koga se soba činila još hladnija nego što je bila.

"Kako stojimo sa vodom?" upita Vidra, ušavši u sobu. Tićev posao bio je između ostalog da svakog jutra proveriti nivo vode u tankovima

na krovu, povadi upalo lišće i povremeno neku crknutu vranu. Zatim bi proverio zaptivke na filterima i eventualno pustio deset galona sveže vode ako bi zaključio da je nivo suviše opao. Bio je potreban skoro ceo dan da deset galona vode procuri kroz sistem filtera do sabirnog tanka. To što je Tić savesno vodio brigu o ovome bilo je glavni razlog zbog koga ga je Džentri trpeo, ali je dečaku bilo od pomoći i to što je bio povučen. Tić je uspevao da bude gotovo nevidljiv, kad je Džentri bio u pitanju.

"Imamo dosta", reče Tić.

"Postoji li način da se čovek istušira?" upita Čeri, sa svog sedišta na staroj plastičnoj gajbi. Imala je senke pod očima kao da nije spavala, ali je pokrila krastu šminkom.

"Ne", reče Vidra, "u ovo doba godine nema izgleda."

"Nisam se ni nadala", reče Čeri sumorno, umotana u svoju zbirku kožnjaka.

Vidra nasu sebi ostatak kafe i stade ispred nje, pijuckajući.

"Imaš neki problem?" upita ona.

"Aha. Tebe i onog gore. Kako to da si ovde? Da nisi na pauzi, ili tako nešto?"

Ona izvadi crni biper iz džepa spoljne jakne. "Ovo zapišti čim se nešto promeni."

"Jesi dobro spavala?"

"Aha. Prilično dobro."

"Ja nisam. Koliko dugo radiš za Kida Afriku, Čeri?"

"Oko nedelju dana."

"Stvarno si med-teh?"

Ona slegnu slojevima kože na ramenima. "Dovoljno da vodim brigu o Grofu."

"Grofu?"

"Da, Grofu. Kid ga je tako zvao, nekada."

Tić zadrhta. Još nije stigao da upotrebi svoje alatke za ulepšavanje, pa mu je kosa štrčala u svim pravcima. "Šta", upita on, "ako je on vampir?"

Čeri se upiljila u njega. "Ti to ozbiljno?"

Razrogačenih očiju, Tić svečano klimnu glavom.

Čeri pogleda Vidru. "Tvom drugaru fali daska u glavi?"

"Nema vampira", reče Vidra Tiću, "to nije stvarno, razumeš? Toga

ima samo u stimu. Momak nije vampir, u redu?"

Tić polako klimnu glavom, očito nimalo razuveren, a vetar usisa prozorsku plastiku prema mlečnoj svetlosti.

Pokušao je da radi na Sudiji, ali je Tić ponovo nestao, a njemu je stalno bila pred očima slika one nepomične prilike na nosilima. Postalo je nepodnošljivo hladno; moraće da izvuče liniju sa Džentrijeve teritorije na vrhu Fabrike, da uključi nekoliko grejalica. Ali to je značilo natezanje sa Džentrijem oko struje. Gorivo je bilo Džentrijevo jer je Džentri znao kako da ga mazne od Uprave za fisiju.

Vidri je ovo bila treća zima u Fabrici, ali je Džentri bio tu već četiri godine kada je Vidra nabasao na ovo mesto. Kada su sagradili Džentrijevo potkrovlje, Vidra je nasledio sobu u koju je smestio Čeri i čoveka za koga je rekla da ga Kid zove Grof. Džentri je smatrao da je Fabrika njegova, da je prvi bio tu, da je uveo struju bez znanja Uprave. Ali Vidra je obavljao mnogo toga u Fabrici što Džentri nikad ne bi sam radio, recimo da nabavlja hranu, a kada bi došlo do nekog većeg kvara, do nestanka struje ili popuštanja filtera za vodu, Vidra je bio taj koji je uzimao alat i vršio opravke.

Džentri nije voleo ljude. Provodio je čitave dane sa svojim dekovima, FX-orguljama i holoprojektorima, izlazeći samo kad ogladni. Vidra nije shvatao šta to Džentri pokušava da uradi, ali mu je zavideo na usmerenosti opsesije. Ništa nije dopiralo do Džentrija. Ne bi ni Kid Afrika, zato što Džentri nikad ne bi otišao do Atlantik Sitija i upao u govna do guše i postao Kidov dužnik.

Ušao je u svoju sobu bez kucanja i zatekao Čeri kako sunderom briše grudi onom tipu, zaštićena belim rukavicama za jednokratnu upotrebu. Donela je butanski rešo iz sobe u kojoj su kovali i zagrejala vodu u čeličnoj posudi miksera.

Naterao se da pogleda ispijeno lice, usne tek toliko razmaknute da otkriju žute zube pušača. Bilo je to lice sa ulice, lice iz gomile, lice koje si mogao da vidiš u svakom baru.

Ona ga pogleda odozdo.

Seo je na ivicu kreveta, na vreću za spavanje koju je otvorila i prostrla kao cebe, sa pocepanim krajem zataknutim ispod pene.

"Moramo da porazgovaramo, Čeri. Da razjasnimo ovo, znaš?"

Ona iscedi sunder iznad posude.

"Kako si se uplela sa Kidom Afrikom?"

Spustila je sunder u Ziplok i odložila ga u crnu najlonsku kesu iz Kidovog hovera. Posmatrajući je, nije primetio nijedan suvišan pokret, iako se činilo da uopšte ne razmišlja o onome što radi. "Znaš mesto koje se zove 'Kod Mobi Džejn'?"

"Ne."

"Drumska krčma, malo izvan međudržavnog. Jedan moj prijatelj vodio im je posao, radio je to nekih mesec dana kada sam došla tamo. Mobi Džejn je naprosto ogromna; samo lebdi u tanku, u dnu kluba, sa tom IV iz koje joj kaplje rastvor kokaina u venu; odvratno. Kao što rekoh, uselila sam se tamo kod mog drugara Spensera, njihovog novog šefa, zato što sam imala problem sa dozvolom u Klivlendu i nisam mogla odmah da radim."

"Kakav problem?"

"Uobičajen problem, u redu? 'Oćeš da čuješ ovo ili nećeš? I Spenser me je zaposlio na osnovu groznog zdravstvenog stanja vlasnice. Tako da mi nije padalo na pamet da se izlanem da sam med-teh, jer bi me odmah zaposlili da menjam filtere na njenom tanku i pumpam rastvor u dve stotine kila tešku psihotičarku. Zato su mi dali da poslužujem za stolovima i točim pivo. Što je okej. Tamo su puštali dobru muziku. Mesto je bilo grubo, ali ne tako loše, jer su svi znali da sam sa Spenserom. Al' onda se jedno jutro probudim i vidim da je Spenser otišao. Potom se ispostavi da je otišao sa njihovim novcem." Dok je pričala, sušila je spavačeve grudi pomoću debele gužve bele porozne hartije. "Pa su me malo mlatili." Pogledala ga je i slegnula ramenima. "A zatim su mi rekli šta nameravaju da mi urade. Hteli su da mi vežu ruke iza leđa i strpaju me u tank sa Mobi Džejn, pošto joj prethodno dobro odvrnu rastvor, i da joj saopšte da ju je moj momak opelješio..." Bacila je natopljenu hartiju u posudu. "Onda su me zatvorili u taj sobičak da malo razmišljam o tome pre nego što to urade. Al' tada se otvore vrata i na njima Kid Afrika. Prvi put sam ga videla. 'Gđice Česterfild', veli on, 'imam razloga da verujem da ste doskora bili medicinski tehničar sa dozvolom.'"

"I ponudio ti je posao."

"Dupe moje mi je ponudio. Samo je proverio moje papire i pokupio

me odande. A tamo nigde nikog, iako je bila subota po podne. Izveo me je na parking, gde je čekao onaj hover, sa lobanjama na braniku i u njemu dva krupna crna tipa, a ja sam se mislila: što dalje od onog tanka, to bolje.

"Je l' naš prijatelj bio pozadi?"

"Nije." Sljuštila je rukavice. "Morala sam da ga odvezem nazad do Klivlenda, u neko prigradsko naselje. Velike stare kuće sa prostranim ali zaraslim travnjacima. Ušli smo u jednu sa silnim obezbeđenjem, verovatno njegovu. Ovaj ovde", ona ušuška plavu vreću ispod čovekove brade, "bio je u spavaćoj sobi. Morala sam odmah da počnem. Kid je rek'o da će mi dobro platiti."

"Znala si da će te dovesti ovamo, u Samoću?"

"Nisam. Mislim da nije ni on. Nešto se dogodilo. Sledećeg dana je ušao i rekao da odlazimo. Mislim da ga je nešto uplašilo. Tada ga je nazvao Grofom. Zato što je bio besan i, čini mi se, uplašen. 'Grof i njegov jebeni LF', rekao je."

"Njegov šta?"

"'LF'."

"Šta mu je to?"

"Mislim da je ovo", reče ona, pokazavši na bezoblični sivi paket pričvršćen iznad čovekove glave.

7. TAMO I NE TAMO

Zamislila je Svifta kako je čeka na terasi, obučen u tvid koji je nosio zimi u L.A.-u, sa različitim motivom na prsluku i sakou, haringina kost i pseći zub, ali sve ispredeno od iste vune i to, verovatno, sve sa iste ovce na određenom bregu, čitav izgled usklađen u Londonu, od komisije u sobi iznad dućana u Cvetnoj Ulici koji nikad nije video. Tamo su pravili prugaste košulje za njega, od pamuka donesenog iz Šarvea u Parizu; pravili su mu kravate, od svile izatkane u Osaki, sa gusto izvezenim sićušnim logom Čulo/Mreže. A opet mu je nekako uspevalo da izgleda kao da ga oblači njegova mama.

Na terasi nije bilo nikoga. Dornije je malo lebdeo, a onda je odleteo u svoje gnezdo. Još je imala utisak prisustva Mame Brižite.

Otišla je u belu kuhinju i sprala osušenu krv sa lica i ruku. Kada je zakoračila u dnevnu sobu, činilo joj se da je prvi put vidi. Izbeljeni pod, kitnjasti ramovi i somotom postavljeni nasloni stolica u stilu Luja XVI, Valmijeove kubističke kulise. Kao Hiltonova garderoba, pomislila je, delo nadarenih neznanaca. Iza njenih čizama ostajao je trag od vlažnog peska na bledom podu dok je išla prema stepeništu. Keli Hikmen, njen garderober, bio je kući dok je ležala na klinici; poređao je njen radni prtijag u glavnoj spavaćoj sobi. Devet Hermesovih kutija za puške, golih i pravougaonih, nalik na mrtvačke sanduke od kože za sedla. Njena odeća nikad nije bila savijana; svaki komad je polagan između svilenih tkanina.

Stajala je na vratima, zureći u prazan krevet i devet kožnih mrtvačkih sanduka.

Otišla je u kupatilo, sagrađeno od staklenih cigli i mozaičkih pločica, i zaključala se unutra. Otvorila je jedan ormanić, pa drugi, ne obraćajući pažnju na uredno složene redove toalete, lekovitih sredstava, kozmetike. Pronašla je punjač tek u trećem ormaniću, pored providnog plastičnog paketa dermi. Nagnula se bliže, zureći u sivu plastiku, japanski logo na njoj, bojeći se da je dodirne. Punjač je izgledao nov, neupotrebljen. Bila je gotovo sigurna da ga nije kupila, niti ostavila tu. Izvadila je drogu iz džepa jakne i osmotrila je,

okrećući je u rucu, posmatrajući kako se odmerene doze ljubičastog praška premeću u svojim sterilnim pregradama.

Videla je sebe kako postavlja paket na belu mermernu policu, namešta punjač iznad njega, vadi dermu iz mehura i ubacuje je. Videla je crveni blesak diode kada je punjač povukao dozu; videla je sebe kako vadi dermu, noseći je kao belu plastičnu pijavicu na vrhu kažiprsta, pijavicu čija je vlažna unutrašnja površina svetlucala sićušnim kapljicama DMSO-a...

Okrenula se, načinila tri koraka do šolje i bacila neotvoren paket u nju. Zaplutao je tamo kao splav-igračka, a droga u njemu još je bila savršeno suva. Savršeno. Drhtavom rukom dohvatila je turpiju za nokte od nerđajućeg čelila i klekla na bele pločice. Morala je da zatvori oči kada je podigla paket i zarila vrh turpije u omot, burgijajući. Turpija je zazvečala na podu kada je dodirnula dugme za puštanje vode i isprala dve polovine ispražnjenog paketa u kanalizaciju. Oslonila je čelo na hladnu keramiku, a onda se prisilila da ustane, ode do umivaonika i pažljivo opere ruke.

Zato što je želela, bila je svesna toga, da poliže prste.

Kasnije tog dana, u sivo predvečerje, u garaži je pronašla rebrasti plastični transportni kanister, odnela ga u spavaću sobu i počela da slaže u njega preostale Bobijeve stvari. Nije ih bilo mnogo: par kožnih pantalona koje nije voleo da nosi, nekoliko košulja na koje više nije računao ili ih je zaboravio i, u poslednjoj ladici komode od tikovine, dek kiberprostora. Ležao je među zamršenim crnim kablovima, pored jeftinog kompleta stim-troda i masne tube sa pastom.

Setila se deka koji je koristio, onog što ga je nosio sa sobom, sivog Hosake specijalne izrade sa neobeleženom tastaturom. Bio je to dek kakav su upotrebljavali kauboiji; nije hteo da putuje bez njega, iako je to stvaralo probleme prilikom carinskih pregleda. Zašto je kupio Ono-Sendai? - pitala se. I zašto ga je ostavio? Sedela je na ivici kreveta, podigla je dek iz ladice i stavila ga na krilo.

Nekada davno, u Arizoni, otac ju je upozorio na to da se ne uključuje. Tebi to nije potrebno, rekao je. I ona nije, zato što je sanjala kiberprostor, kao da neonska rešetka matrice čeka na nju iza očnih kapaka.

Tamo niste tamo. Tako su govorili deci, objašnjavajući im kiberprostor. Setila se poduke nasmešenog predavača u vrtiću za decu službenika arkologije, slika na ekranu: piloti sa ogromnim šlemovima i nezgrapnim rukavicama, koje je neuroelektronski primitivna tehnologija 'stvarnog sveta' bolje povezivala sa njihovim letelicama; parovi minijaturnih video-terminala punili su ih mnogobrojnim borbenim podacima iz kompjutera, vibrotaktilne rukavice stvarale su svet dodira sastavljen od dirki i obarača... Sa razvojem tehnologije, šlemovi su se smanjivali, video-terminali odumirali...

Nagnula se napred i uzela komplet troda, protresla ga da oslobodi kablove.

Tamo i ne tamo.

Raširila je rastegljivu traku i namestila trode preko slepoočnica - jedan od najtipičnijih ljudskih pokreta, ali ga ona gotovo uopšte nije izvodila. Pritisnula je dugme za kontrolu stanja baterija na Ono-Sendaiju. Zeleno. Pune su. Uključila je dek i spavaća soba nestade iza bezbojnog zida statičkog šuma. Glavu joj ispuni bujica bele buke. Prsti joj pronađoše drugu dirku i ona bi odbačena kroz statički zid, u zakrčeno prostranstvo, pojmovni bezdan kiberprostora, bleštavu rešetku matrice razapetu oko nje poput beskrajnog kaveza.

"Anđela", reče kuća, tihim ali sugestivnim glasom, "poziv od Hiltona Svifta..."

"Prioritetna linija?" Jela je pečeni pasulj i tost za radnom pločom u kuhinji.

"Ne", reče kuća, samouvereno.

"Promeni ton", promumla ona, usta punih pasulja. "Daj malo više nespokojstva."

"Gospodin Svift čeka", reče kuća, nervozno.

"Bolje je", reče ona, noseći posudu i tanjir do mašine za sudove, "ali treba mi nešto što je sasvim blizu hysteriji..."

"Hoćete li primiti poziv?" Glas je bio pridavljen od napetosti.

"Neću", reče ona, "ali zadrži taj glas, dopada mi se."

Pošla je u dnevnu sobu, nemo brojeći. Dvanaest, trinaest...

"Anđela", reče kuća blago, "poziv od Hiltona Svifta..."

"Prioritetna linija", reče Svift.

Ona načini nepristojan zvuk ustima.

"Znaš da poštujem tvoju potrebu da budeš sama, ali sam zabrinut za tebe."

"Dobro mi je, Hiltone. Nema potrebe da brineš. Pa-pa."

"Jutros si posrnula na plaži. Izgledala si izgubljeno. Krvarila si iz nosa."

"Obično krvarenje."

"Hteli bismo da se još jednom pregledaš..."

"Sjajno."

"Danas si se uključila u matricu, Endži. Uхватili smo te u BAMO industrijskom sektoru."

"A, znači tamo sam bila?"

"Želiš da mi pričaš o tome?"

"Nema tu šta da se priča. Samo se se zezala. Ti baš hoćeš da znaš, je li? Pakovala sam neke stvari koje je Bobi ostavio ovde. Dopalo bi ti se to, Hiltone! Onda sam našla njegov dek i isprobala ga. Pritisnula sam dugme, sedela i razgledala, a zatim sam se isključila."

"Oprosti, Endži."

"Šta to?"

"Što sam te gnjavio. Odmah odlazim."

"Hiltone, znaš li gde je Bobi?"

"Ne."

"Hoćeš da kažeš da ga obezbeđenje Mreže nije pratilo?"

"Kažem ti da ne znam, Endži. I to je istina."

"Da li bi mogao da saznaš, kad bi hteo?"

Ponovo pauza. "Ne znam. I kad bih mogao, nisam siguran da bih hteo."

"Hvala. Zbogom, Hiltone."

"Zbogom, Endži."

Te večeri sedela je na terasi, posmatrajući ples buva na osvetljenom pesku. Mislila je na Brižitu i njeno upozorenje, na drogu u jakni i punjač dermi u ormaniću za lekove. Mislila je na kiberprostor i tužnu ograničenost koju je osećala sa Ono-Sendajem, daleko od slobode loa.

Mislila je na snove drugih, hodnike koji vijugaju u sebe, izbledele boje prastarih tepiha... Na starca, glavu načinjenu od dragulja,

mršavo blede lice sa ogledalima umesto očiju... I vetrovitu noćnu plažu.

Ali ne na ovu plažu, ne na Malibu.

A negde, u crnoj kalifornijskoj noći, neki sat pre svitanja, među hodnicima, galerijama, snovidnim likovima, odlomcima razgovora kojih se samo delimično sećala, budeći se u bledu maglu na prozorima glavne spavaće sobe, konačno se nečeg dokopala i iznela ga na ovu stranu zida sna.

Prevrnula se u postelji, prekopala ladicu noćnog ormanića, pronašla Poršeovu olovku, poklon od jednog pomoćnog radnika na snimanju, i ispisala svoje blago na sjajnoj poledini korica italijanskog modnog časopisa:

T-A

"Zovi Beskonačnost", naredila je kući, pijući treću šoljicu kafe.

"Zdravo, Endži", reče Beskonačnost.

"Ona orbitalna epizoda koju smo snimili, pre dve godine. Belgijska jahta..." Otpila je smlaćenu kafu. "Kako se zvalo ono mesto gde je hteo da me odvede? Ono za koje je Robin rekao da je suviše prostačko?"

"Frisajd", reče sistem podataka.

"Ko je snimao tamo?"

"Tali Išam je snimila devet epizoda na Frisajdu."

"Za nju nije bilo suviše prostačko?"

"To je bilo pre petnaest godina. Tada je bilo u modi."

"Nađi mi te epizode."

"Učinjeno."

"Ćao."

"Do viđenja, Endži."

Beskonačnost je pisala knjigu. Enži je to rekao Robin Lenir. Pitala ga je o čemu je knjiga. Ne ide to tako, odgovorio je. Knjiga je zagledana u sebe i neprestano se menja; Beskonačnost je beskonačno piše. Upitala je zašto. Ali Robin je već izgubio zanimanje: zato što je Beskonačnost jedna od VI, a VI rade takve stvari.

Njen poziv Beskonačnosti imao je za posledicu poziv od Svifta.

"Endži, što se tiče tog pregleda..."

"Još ga nisi zakazao? Hoću da se vratim na posao. Jutros sam zvala Beskonačnost. Razmišljam o jednoj epizodi na orbiti. Pregledam neke stvari koje je snimila Tali; možda dođem na neku ideju."

Nastade tišina. Obuzdavala je smeh. Bilo je teško ostaviti Svifta bez reči. "Sigurna si, Endži? To je divno, ali da li to zaista želiš?"

"Osećam se mnogo bolje, Hiltone. Kao nova sam. Hoću da radim. Gotovo je sa odmorom. Pošalji Porfira ovamo da mi sredi kosu pre nego što se pojavim među ljudima."

"Znaš, Endži", reče on, "veoma smo srećni zbog ovoga."

"Zovi Porfira. Zakaži pregled." Coup-poudre. Ko je to bio, Hiltone? Ti, možda?

Imao je načina, pomislila je, pola sata kasnije, šetajući terasom u magli. Njena zavisnost nije ugrozila Mrežu, nije uticala na njen učinak. Nije bilo fizičkih posledica. Da ih je bilo, Čulo/Mreža joj ne bi dopustila da se vrati. Proizvođač droge, pomislila je. Proizvođač će znati. I nikada joj neće reći, čak i kad bi uspela da dođe do njega, u šta je sumnjala. A šta ako, pomislila je, sa rukama na zardalnoj ogradi, ako on nije proizveo drogu? Ako je neko drugi bio tvorac molekula, neko sa ko zna kakvim interesom?

"Vaš frizer", reče kuća.

Ušla je.

Porfir je čekao, odeven u pastelni žersej, nešto po pariskoj modi. Njegovo lice, glatko u svom spokoju kao uglačana ebanovina, rascepi se u razdragani kež kada ju je ugledao. "Gospojce", grdio ju je, "izgledaš k'o govno kućne izrade."

Ona se nasmeja. Porfir je coktao i uzdisao, prišao i odigao dugačkim prstima njene pramenove sa šaljivim gađenjem. "Gospojca je bila nevaljala. Porfir joj je rek'o da su te droge zločeste!"

Ona ga pogleda. Bio je veoma visok i, znala je, strahovito snažan. Poput hrta na steroidima, neko je jednom rekao. Njegova izbrijana lobanja imala je simetriju nepoznatu u prirodi.

"Kako si?" upitao je, sasvim drugačijim glasom. Manična brbljivost nestala je kao da je neko pomerio prekidač.

"Dobro."

"Je l' bolelo?"

"Ja'. Bolelo je."

"Znaš", reče on, lako joj dodirnuvši bradu vrhom prsta, "nikom nije

bilo jasno šta će ti to sranje. Nije se činilo da uživaš u tome..."

"Nije ni trebalo. Jednostavno je pomagalo da budem ovde, budem tamo, ali tako da pri tom ne moram..."

"Mnogo da osećaš?"

"Da."

On polako klimnu glavom. "Znači da je stvarno bilo gadno sranje."

"Zajebi to", reče ona. "Vratila sam se."

Kez se ponovo pojavi. "Onda daj da ti operem kosu."

"Juče sam je prala!"

"U čemu? Ne! Nemoj mi reći!" Poterao ju je prema stepeništu.

U kupatilu sa belim pločicama umasirao joj je nešto u kosu.

"Jesi li skoro video Robina?"

On joj poli kosu hladnom vodom. "Gosin Lenir je u Londonu, gospojce. Gosin Lenir i ja trenutno ne govorimo. A sad sedi uspravno." Podigao je naslon stolice i omotao joj peškir oko vrata.

"Zašto?" Osetila je da joj nedostaju tračevi iz Mreže koji su bili Porfirova druga specijalnost.

"Zato", reče frizer, smišljeno neutralnim tonom, dok je provlačio četku kroz njenu kosu, "što je govorio neke gadosti o Anđeli Mičel dok je ona bila na Jamajci da se sredi."

Nije očekivala tako nešto. "Stvarno?"

"O, još kako, gospojce." Počeo je da joj seče kosu, koristeći makaze, još jedan dokaz njegove posebnosti; odbijao je upotrebu laserske olovke, tvrdio da je nikad nije uzeo u ruke.

"Šališ se, Porfire?"

"Ne. Pazio se da to ne kaže meni, ali Porfir čuje, Porfir uvek čuje. Otišao je u London sledećeg jutra pošto si stigla ovamo."

"I, šta si to čuo da je rekao?"

"Da si luda. S drogom i bez nje. Da čuješ glasove. Da psihijatri Mreže znaju za to."

Glasovi... "Ko ti je to rekao?" Pokušala je da se okrene na stolici.

"Ne miči glavu. Tako." Nastavio je da radi. "Ne mogu da ti kažem. Veruj mi."

Po Porfirovom odlasku bilo je još nekoliko poziva. Njena radna ekipa, sa pozdravima.

"Za danas je dosta poziva", naredila je kući. "Idem gore da pogledam Taline epizode."

U dnu frižidera našla je bocu Korone i ponela je u glavnu spavaću sobu. Stim uređaj u uzglavlju od tikovine bio je opremljen profesionalnim trodama kojih nije bilo tu kada je pošla na Jamajku. Tehničari Mreže redovno su obnavljali opremu u kući. Popila je gutljaj piva, odložila bocu na stočić pored kreveta i namestila trode na čelo. "U redu", reče, "kreći."

U Talino meso, Talin dah.

Zašto su te uopšte menjali? - pitala se, preplavljena fizičkim bićem bivše zvezde. Da li ja pružam ljudima isto toliko zadovoljstva?

Tali-Endži gledala je preko ponora obraslog puzavicama, koji je istovremeno bio bulevar, prema izvrnutom obzorju, pravougaonicima teniskih terena pod 'suncem' Frisajda, osovinskim vlaknom svetlosti duž tavanice...

"Motaj napred", reče ona kući.

U tečan rad mišića i zamućeno promicanje betona, dok je Tali terala svoj bicikl oko velodroma sa niskom silom teže...

"Motaj napred."

Na večeri, napete somotske trake preko njenih ramena, mladić preko puta nagnut da dospe još vina...

"Motaj napred."

Laneni čaršavi, ruka među njenim nogama, ljubičasti sumrak iza stakla, zvuk tekuće vode...

"Vrati. Restoran."

Crno vino klokoće joj u čašu...

"Još malo. Zaustavi. Tako."

Taline oči posmatrale su zglob mladićeve šake, a ne bocu.

"Odštampan sliku", reče ona, skidajući trode. Uspravila se i otpila iz boce, ukus piva čudno se mešao sa prividom ukusa Talinog vina.

Printer u prizemlju blago zazvoni da je uradio zadatak. Prisilila se da polako siđe niz stepenice, ali ju je odštampana slika razočarala.

"Može li se ovo izoštriti?" upita kuću. "Htela bih da pročitam etiketu na boci."

"Potvrđujem sliku", reče kuća, "i zaokrećem ciljni predmet za osam stepeni."

Štampač tiho zabruja i pojavi se novi snimak. Endži opazi svoje blago pre nego što je mašina stigla da zazvoni, svoj simbol iz sna ispisan smeđim mastilom: T-A.

Imali su sopstvene vinograde, pomislila je.
Tezje-Ešpul d. d., paučinastim otmenim slovima.
"Imam te", prošapta.

8. TEKSAŠKI RADIO

Kroz dva procepa u crnoj plastici kojom su oblepili prozore probijalo se sunce. Mona je suviše mrzela ćumez da bi ostala u njemu kad je budna i neufiksana, a sad je bila oboje.

Oprezno je ustala iz kreveta, mršteći se kad je golom petom očešala pod i potražila plastične sandale. Mesto je bilo prljavo; mogli ste da zaradite tetanus ako biste se samo naslonili na zid. Ježila se od pomisli na to. Ediju to, izgleda, nije smetalo; bio je suviše zaokupljen svojim planovima da bi obraćao pažnju na okolinu. I nekako mu je uspevalo da ostane čist; kao mačka. Zaista je bio umiven kao mačka; ispod njegovih besprekornih noktiju nije bilo ni trunke prljavštine. Pretpostavljala je da najveći deo zarade troši na odeću, ali joj nije padalo na pamet da pravi pitanje od toga. Mona je imala šesnaest godina i nije se LIBila. Jedan stariji tetreb rekao joj je da postoji pesma 'Tek joj je šesnaest, a ne LIBi se'. Što znači da na rođenju nije dobila LIB, lični identifikacioni broj, tako da je odrasla izvan većine službenih sistema. Znala je da je moguće dobiti LIB, ako ga nemaš, ali je za to trebalo otići u neku zgradu i tamo razgovarati sa sakoom, što je bilo daleko od Moninog poimanja korisno provedenog vremena i normalnog ponašanja uopšte.

Uvežbala je oblačenje u ćumezu, toliko da je mogla da ga izvede u mraku. Obuješ sandale, pošto ih prethodno dobro olupaš jednu o drugu da otreseš gamad, zatim odeš do mesta gde znaš da stoji rolna starih telefaksa na kutiji od stiropora pored prozora. Otcepiš oko metar faksa, otprilike dan i po Asahi Šimbuna, presaviješ ga, poravnaš i prostreš po podu. Sada možeš da staneš na tu podlogu, uzmeš plastičnu kesu pored kutije, odvijesh žicu kojom je stegnuta i odabereš odeću. Kada izuješ sandale da obučeš pantalone, znaš da ćeš stati na čist faks. Mona se pouzdavala u Boga da ništa neće zalutati na faks pre nego što uskoči u pantalone i ponovo nazuje sandale.

Potom bi obukla košulju ili nešto drugo, pažljivo zavezala kesu i izišla. Šminkanje, kad je bilo potrebno, obavljalo se napolju, u hodniku; pored odavno neispravnog lifta postojalo je ogledalo, sa prilepljenom Fudžijevom biofluorescentnom trakom.

Ovog jutra je pored lifta jako zaudaralo na mokraću, pa je odlučila da preskoči šminkanje.

Nikad nije viđala druge stanare, ali ih je povremeno čula; muziku iza zatvorenih vrata, ili korake koji upravo zamiču za ugao u dnu hodnika. Pa, to joj je bilo razumljivo; ni sama nije imala želju da sretne susede.

Sišla je stepeništem sa trećeg sprata u mračnu utrobu podzemne garaže. Uzela je baterijsku svetiljku, pronašla put sa šest brzih bleskova koji su je proveli pored lokvi ustajale vode i visećih niti mrtvog optičkog kabla, uz betonske stepenice na uličicu. Ponekad se u tom budžaku mogao osetiti miris mora, kada je vetar bio povoljan, ali danas je mirisao samo na đubre. Spoljni zid ćumeza dizao se nad njom, pa je pošla brže, pre nego što neki idiot odluči da odozgo baci bocu, ili nešto gore od toga. Našavši se napolju na Aveniji, usporila je, ali ne previše; bila je svesna gotovine u džepu i puna zamisli kako da je potroši. Ne bi valjalo da joj to dignu, sad kad im je Edi, izgleda, nekako izmuvao odlazak odavde. Dvoumila se da li da veruje da je to sigurna stvar, da su već praktično otišli, ili da ne dozvoli sebi da se previše nada. Poznavala je Edijeve sigurne stvari: zar Florida nije bila jedna od njih? Kako je na Floridi toplo i kako su plaže bajne i kako vrvi od zgodnih tipova punih love, savršeno mesto za kratak radni odmor koji se protegao u najduži mesec u Moninom životu. Jeste, na Floridi je bilo toplo, jebeno toplo, kao u sauni. One plaže koje nisu bile privatne bile su zagađene, u plićacima su se belasali trbusi crknutih riba. Možda je na privatnim bilo isto, ali niste mogli da ih vidite, samo mrežu i stražare u kratkim pantalonama i kljunovskim košuljama. Edi se oduševljavao oružjem stražara i opisivao svaki komad do najsitnije pojedinosti, da pošiziš. On sam nije imao pucu, koliko je znala, i smatrala je da je to dobro. Ponekad čak nije zaudaralo na crknutu ribu, zbog onog drugog mirisa, mirisa nalik na hlor koji je palio nepca, nečeg iz fabrika odozgo duž obale. A ako je i bilo zgodnih tipova, bili su tetrebi i nisu nudili da plate duplo samo zato što su domaći.

Jedina dobra stvar na Floridi bile su droge, lako nabavljive i jeftine i uglavnom u industrijskim koncentracijama. Često je zamišljala da onaj miris belila dolazi iz hemijskih laboratorija gde se mućkaju nezamislivi kokteli, gde svi ti molekuli švičkaju svojim otkačenim

repićima, željni ovaploćenja i ulice.

Skrenula je sa Avenije i pošla duž niza ilegalnih tezgi sa hranom. Od mirisa joj je krčalo u želucu, ali nije imala poverenja u uličnu hranu, ne kad god nije morala, a u tržnom centru su postojala mesta sa dozvolom koja primaju gotovinu. Neko je svirao trubu na asfaltiranoj raskrsnici pretvorenoj u parking, kotrljajući kubanski solo koji je odzvanjao, izobličen, među betonskim zidovima, zamirući u jutarnjoj galami pijace. Ulični evanđelist širio je uzdignute ruke, a u vazduhu iznad njega bleđi čupavi Isus ponavljao je njegove pokrete. Projektor je bio u kutiji za sapune na kojoj je stajao, ali je nosio i ofucan najlonski ranac sa dva zvučnika koji su mu štrčali iznad ramena kao bezlične hromirane glave. Evanđelist se namrštio na Isusa i pomerio nešto na kajišu oko pojasa. Isus je zatreperio, pozeleneo i nestao. Čovekove oči plamtele su gnevom Božjim, na izboranim vilicama grčili su se mišići. Mona pođe levo, između prodavaca voća koji su slagali narandže i grejpfrut u piramide na izubijanim metalnim kolicima.

Ušla je u nisku zgradu sličnu pećini sa redovima stalnijih dućana: ribarnica i prodavnica konzervisane hrane, jeftine robe za domaćinstvo, tezgi gde se služilo nekoliko vrsta tople hrane. Ovde u hladovini bilo je hladnije i nešto tiše. Našla je lokal gde su služili vonton, sa šest slobodnih stolica, i zauzela jednu. Kineski kuvar obratio joj se na španskom; naručila je pokazujući prstom. Doneo joj je supu u plastičnoj činiji; platila mu je najmanjom novčanicom i dobila kusur od osam zamašćenih kartonskih žetona. Ako je Edi ozbiljno mislio za odlazak, neće moći da ih iskoristi; ako ostanu na Floridi, uvek će moći da pojede vonton. Zavrtela je glavom. Moraju da odu, moraju. Gurnula je izlizane žute diskove nazad preko obojene plutane tezge. "Zadrži." Kuvar ih smota sa tezge, bezizraznog lica, sa plavom plastičnom čačkalicom u uglu usana.

Uzela je štapiće iz tegle na tezgi i upecala smotanu knedlu iz činije. Sa staze iza kuvarevih lonaca i gorionika posmatrao ju je neki sako. Sako se trudio da izgleda kao neko drugi, u beloj sportskoj majici i sa naočarima za sunce. Ali se videlo, najviše po tome kako ih je nosio. No, ovaj je imao i zube i frizuru, mada je bila šteta što nosi bradu. Pretvarao se da razgleda okolo, kao da je u kupovini, sa rukama u džepovima, usana razvučenih u grimasu za koju mora da je verovao

da je odsutan osmejak. Bio je privlačan, taj sako, ono što se dalo videti ispod naočara i brade. Ali osmeh nije bio privlačan; bio je nekako četvrtast, tako da su mu se videli gotovo svi zubi. Malo se promeškolišla na stolici, odjednom nespokojna. Kurvanje je bilo dozvoljeno, ali samo ako to radiš na propisan način, ako imaš poreski čip i ostalo. Pravila se da proučava plastificiranu ugostiteljsku dozvolu pričvršćenu na tezgji; kada je podigla pogled, nije ga bilo.

Potrošila je pedeset na odeću. Pročešljala je osamnaest gondola u četiri prodavnice, koliko ih je bilo u tržnom centru. Prodavcima nije bilo po volji što je probala toliko stvari, ali nikad u životu nije potrošila toliko novca. Kada je završila, bilo je već podne i sunce Floride peklo je pločnik dok je prelazila parking noseći dve plastične kese. Kese su, kao i odeća, bile polovne: jedna je imala odštampan logo prodavnice cipela u Ginzi, druga je reklamirala argentinske morske plodove u filetima, napravljene od prerađenih račića. U mislima je sparivala odeću koju je kupila, smišljajući različite kombinacije.

Na drugoj strani raskrsnice, evanđelist je galamio iz sveg glasa, usred vakele, kao da se zahuktava u pljuvačku pomamu pre nego što će uključiti pojačala, a hologramski Isus mlatarao je rukama u beloju odori i jarosno pokazivao prema nebu, tržnom centru, pa opet prema nebu. Prosvetljenje, govorio je. Dolazi prosvetljenje.

Mona je nasumce skrenula za ugao, mahinalno izbegavajući ludaka, i našla se između dva reda kartaških stolova izbledele od sunca sa izloženim jeftinim Indo simstim kompletima, polovnim kasetama, raznobojnim klinovima mikrosofta zadenutim u blokove bledoplavog stiropora. Iza jednog stola bila je okačena slika Anđele Mičel, poster koji Mona dotad nije videla. Zastala je i žudno se zagledala u njega, upijajući prvo zvezdinu odeću i šminku, a zatim pokušavajući da razazna pozadinu, mesto gde je snimak načinjen. Nesvesno je preuzela izraz Endžinog lica na posteru. Kez, ali ne doslovno. Neka vrsta poluosmejka, možda sa malo tuge. Mona je gajila posebno osećanje prema Endži. Zato - tetrebi su joj to povremeno govorili - što je ličila na nju. Kao da je Endžina sestra. Osim nosa: Monin je bio malo više zakrivljen, a Endži nije imala pege na jagodicama. Monin poluosmejak, ukraden od Endži, proširi se dok je zurila,

ozarena lepotom sa postera, raskošnom opremom naslikane sobe. Zaključila je da je reč o nekakvom dvorcu, verovatno o mestu gde Endži živi, svakako mestu gde Endži živi, sa gomilom ljudi koji brinu o njoj, sređuju joj kosu i vešaju odeću, zato što se videlo da su zidovi sagrađeni od krupnog kamenja, a ta ogledala imala su ramove od čistog zlata, sa reljefom od lišća i anđela. Natpis ispod slike možda je otkrivao gde je to snimljeno, ali Mona nije umela da čita. U svakom slučaju, tamo nije bilo jebenih bubašvaba, barem je u to bila sigurna, niti Edija. Spustila je pogled na stim komplete i pomislila da potroši ostatak novca. Ali verovatno ne bi imala dovoljno za stim, a neki od ovih su ionako bili stariji od nje. Ona prethodna, kako se beše zvala, Tali, bila je glavna kad je Moni bilo možda devet godina...

Kada se vratila, Edi je bio tamo, traka je bila skinuta sa prozora, a muve su zujale. Edi se baškario na krevetu, pušeći, a bradonja koji ju je bio posmatrao sedeo je na faličnoj stolici, još noseći naočari za sunce.

Prajor, rekao je da se zove, kao da ima samo prezime. Ili da ga Edi nema. Pa, ni sama nije imala prezime, ako ne računate Liza, ali to je više kao dva imena.

Malo je razumela od onoga što je govorio, u ćumezu. Pomislila je da je to verovatno zato što je Englez. Ispostavilo se da nije sako, kao što je zaključila tamo u centru; igrao je neku igru, ali nije bilo jasno kakvu. Često ju je motrio, posmatrao kako pakuje stvari u plavu Lufthansinu torbu koju je doneo, ali nije osećala nikakvu napaljenost u tome, nikakvu želju. Samo ju je gledao, gledao Edija kako puši, kuckao naočarima po kolenu, slušao Edijevo proseravanje, progovarajući samo kad je morao. Ono što bi rekao bilo je smešno, ali je bilo teško provaliti da li se šali.

Pakujući se, bila je pomalo ošamućena, kao da joj je omanuo fiks. Muve su se tucale na prozoru, sudarale se sa prašnjavim staklom, ali ona više nije marila. Otišla je. Već je bila otišla. Zatvorila je torbu.

Kada su stigli na aerodrom, počela je kiša, tipična za Floridu,

mokraćno topla kiša iz nepostojećeg neba. Nikada pre nije bila na aerodromu, ali ih je viđala na stimu.

Prajor je imao beli Datsan koji se sam vozio i puštao im hotelsku muziku iz kvadrofonijskih zvučnika. Ostavio ih je kraj njihovog prtljaga na golom betonskom terminalu i odvezao se u kišu. Ako je Prajor imao torbu, nije je nosio sa sobom; Mona je imala onu Lufthansinu torbu, a Edi dva crna kofera od klonirane kože aligatora. Povukla je novu suknju niz bokove i pitala se da li je kupila odgovarajuće cipele. Edi je uživao u sebi, držao je ruke u džepovima, pokazujući položajem ramena da radi nešto značajno.

Setila se kakav je bio u Klivlendu, prvi put, kada je došao do njih da pogleda skuter koji je njen ćale prodavao, Škodu sa tri točka, svu izjedenu rđom. Stari je uzgajao somove u betonskim tankovima oko zemljanog dvorišta. Kada je Edi došao, bila je u kući, dugačkoj kamionskoj prikolici visokih zidova podignutoj na blokove. Na jednoj strani bili su usečeni prozori, kvadratni otvori prekriveni izgrebanom plastikom. Stajala je pored štednjaka, u mirisu luka u džakovima i paradajza obešenog da se suši, kada ga je osetila tamo, u dubini sobe, osetila njegove mišiće i ramena, bele zube, crnu najlonsku kapu koju je stidljivo držao u rukama. Kroz prozor je sijalo sunce, osvetljavajući голу prostoriju sa najnužnijim nameštajem, pod pometen kako ju je ćale naučio, ali se njoj činilo da je preko nje prešla senka, senka puna krvi u kojoj je čula otkucaje svog srca, a on joj je prilazio, bacivši u prolazu kapu na nezastri sto od iverice, sve bliže, prolazeći šakom sa sjajnim prstenom kroz nauljenu tešku kosu. Onda je ušao ćale i Mona se okrenula na drugu stranu, pretvarajući se da nešto posluje oko štednjaka. Kafu, rekao je ćale i Mona je izišla da naspe vode u limeni lončić iz tanka na krovu, uz grgoljenje ugljenog filtera. Edi i ćale sedeli su za stolom, pijući crnu kafu, Edi ispruženih nogu pod stolom, tvrdih bedara pod izlizanim džinsom. Smešeći se, brbljajući sa starcem, pogađajući se oko Škode. Kako mu izgleda u redu, kako bi je kupio ako starac ima papire. Ćale je ustao i počeo da prekopava po ladici. Edijev pogled ponovo na njoj. Pošla je za njima u dvorište i posmatrala ga kad je pojahao ispucalo vinilno sedište. Prasak izduvnika koji je naterao ćaletove crne kerove u lavež, opojni slatki miris isparenja jeftinog alkohola i drhtanje mašine između njegovih nogu.

A sada ga je gledala kako pozira pored svojih kofera i bilo joj je teško da poveže ta dva prizora, da pronade razlog zbog koga je sledećeg dana pošla s njim na onoj Škodi u Klivlend. Škoda je imala izakani mali radio koji se nije čuo od rada motora, već je bio dobar samo da se pušta, tiho, uveče pored puta. Birač je bio polomljen i hvatao je samo jednu stanicu, avetinjsku muziku iz nekog samotnog tornja u Teksasu, čeličnu gitaru koja se gubila i vraćala celu noć, a ona je osećala kako je vlažna uz njegovu nogu, dok ju je kruta suva trava ubadala ispod potiljka.

Prajor je podigao njenu plavu torbu na belo vozilo sa prugastim krovom, a ona se popela pored nje, oslušujući piskave glasove na španskom u slušalicama vozača sa Kube. Onda je Edi natovario koferu, pa su se popeli i on i Prajor. Povezli su se prema pisti kroz zidove kiše.

Avion nije bio od onih koje je viđala na stimu, nimalo nalik na luksuzni autobus unutra, sa mnoštvom sedišta. Bila je to mala, crna stvar sa oštrim, tankim krilima i prozorima koji su izgledali kao da žmire.

Popela se uz nekakve metalne stepenice i našla se u prostoru sa četiri sedišta, potpuno obloženom sivim tepihom, čak i na zidovima i tavanici; sve je bilo čisto, hladno i sivo. Edi je ušao za njom i zauzeo mesto kao da to radi svaki dan, olabavio kravatu i ispružio noge. Prajor je pritisnuo dva dugmeta pored vrata. Vrata se zatvoriše sa uzdahom.

Pogledala je kroz uske prozore sa kojih se slivala voda, prema signalnim svetlima odraženim na mokrom betonu.

A ovamo sam došla vozom, pomislila je. Prvo iz Njujorka u Atlantu, pa presedaš na drugi.

Avion zadrhta. Čula je kako škripi letni okvir, oživevši.

Nakratko se probudila, dva sata kasnije, u tami kabine, uspavana jednoličnim brujanjem mlaznjaka. Edi je spavao, napola otvorenih usta. Da li je i Prajor spavao, ili je samo žmurio, nije mogla da odredi.

Gotovo već uljuljkana nazad u san koga se sledećeg jutra neće

sećati, čula je zvuk onog tekstaškog radija, odjek čeličnih akorda, razvučen kao bol.

9. POD ZEMLJOM

Džubili i Bejkerlu, Serkl i Distrikt. Kumiko je zagledala malu plastificiranu mapu koju joj je dao Petal i drhtala. Betonska platforma kao da je isijavala hladnoću kroz donove njenih čizama.

"Tako je jebeno 'ladno", reče Seli Širs odsutno. U njenim naočarima ogledao se ispučen zid obložen belim keramičkim pločicama.

"Kako, molim?"

"Podzemna." Novi šal od škotskog platna bio joj je vezan ispod brade, a dah joj je bio beo dok je govorila. "Znaš šta me brine? Kad s vremena na vreme vidim da su postavili nove pločice na ovim stanicama, ali preko starih. Ili kad probuše rupu u zidu da bi stigli do nekih vodova i lepo vidiš sve te slojeve pločica..."

"Da?"

"Zato što postaje sve tesnije, je li? Kao zakrećenje arterija..."

"Da", reče Kumiko nesigurno, "razumem... Oni momci, Seli, šta znače njihovi kostimi, molim te?"

"A, zovu ih Džek Drakule."

Četvorica Džek Drakula stajali su poput gavranova na platformi s druge strane šina. Nosili su jednake crne mantile i uglačane crne vojničke čizme upertlane do kolena. Jedan se okrenuo da oslovi onog do sebe i Kumiko vide da mu je kosa na potiljku upletena u kiku i vezana malom crnom mašnom od trake.

"Obesili ga", reče Seli, "posle rata."

"Koga?"

"Džeka Drakulu. Posle rata su neko vreme vršili javna vešanja. Drži se dalje od Drakula. Mrze sve što je strano..."

Kumiko požele da pozove Kolina, ali je Maas-Neotekov uređaj bio gurnut iza mermerne biste u sobi gde je Petal služio obroke, a onda je došao i voz, iznenadivši je arhaičnom tutnjavom točkova na šinama.

Seli Širs, naspram pozadine od pačvork arhitekture grada, odražavajući naočarima zbrku Londona, gde je svaki period bio obeležen ekonomijom, vatrom ili ratom.

Kumiko, već izgubljena posle tri brze i naizgled nasumične promene vozova, puštala je da bude vođena kroz niz vožnji taksijem. Iskočile bi iz taksija, žurno ušle u prvu veću prodavnicu i odmah pronašle izlaz na drugu ulicu i u drugi taksi. "Herods", rekla je Seli u jednom trenutku, dok su presecale kroz raskošno predvorje sa zidovima i stubovima popločanim mermerom. Kumiko je zatreptala prema debelim crvenim pečenicama i plečkama u vitrinama postavljenim na mermernim tezgama, pomislivši da su sigurno od plastike. Sledećeg trenutka su bile napolju i Seli je već pozivala sledeći taksi. "Kovent Garden", reče vozaču.

"Izvini, Seli. Šta mi to radimo?"

"Postajemo nevidljive."

Seli je pila kuvanu rakiju u malenom kafeu pod staklenim krovom trga, prošaranim snegom. Kupiko je pila čokoladu.

"Jesmo li sada nevidljive, Seli?"

"Aha. Bar se nadam." Danas izgleda starija, pomisli Kumiko; oko usta su joj se usekle bore, od napetosti ili umora.

"Seli, šta ti to radiš? Onaj tvoj drugar pitao te je da li si još u penziji..."

"Ja sam poslovna žena."

"A moj otac je poslovni čovek?"

"Tvoj otac jeste poslovni čovek, dušo. Mada ne na isti način. Ja sam nezavisna. Bavim se ulaganjima, uglavnom."

"U šta ulažeš?"

"U nezavisne kao ja." Slegnula je ramenima. "Danas si nešto radoznala?" Otpila je gutljaj rakije.

"Savetovala si mi da uhodim za sebe."

"Dobar savet. Ali to treba da bude malo manje očigledno."

"Živiš ovde, Seli, u Londonu?"

"Putujem."

"Je li Svejn takođe 'nezavisni'?"

"On veruje da jeste. Podložan je uticajima, klanja se tamo gde treba; ovde je to korisno za posao, ali meni lično ide na živce." Stresla je ostatak rakije i olizala usne.

Kumiko zadrhta.

"Ne treba da se bojiš Svejna. Janaka bi ga pojeo za doručak..."

"Nije to. Setila sam se onih mladića u podzemnoj. Tako su mršavi..."
"Drakule."

"Banda?"

"Bosozoku", reče Seli, s pravilnim izgovorom. "'Skitačka plemena'? Bilo kako bilo, više su kao pleme." Nije izabrala pravu reč, ali Kumiko pomisli da je shvatila razliku. "Mršavi su zato što su siromašni." Dala je znak konobaru da donese još jednu rakiju.

"Seli", reče Kumiko, "način na koji smo došle dovde, svi oni vozovi i taksiji, je li to bilo da se osiguramo da nas ne prate?"

"Nikad nije sigurno."

"Ali kad smo išle da se nađeš sa Krpeljom, nisi preduzela nikakve mere predostrožnosti. Mogli su lako da nas prate. Unajmila si Krpelja da uhodi Svejna i to sasvim otvoreno. Sad si me dovela ovamo, uz sve to skrivanje. Zašto?"

Konobar spusti ispred nje čašu iz koje se pušilo. "Boga mi, oštromna si klinka, znaš?" Nagnula se napred i udahnula isparenja rakije. "To ti je ovako, u redu? Sa Krpeljom sam samo pokušala da pokrenem nekakvo dešavanje."

"Ali Krpelj se plaši da će ga Svejn otkriti."

"Svejn ga neće ni pipnuti, pogotovo ako zna da on radi za mene."

"Zašto?"

"Zato što zna da bih mogla da ga ubijem." Podigla je čašu, odjednom veselija.

"Da ubiješ Svejna?"

"Tako je." Otpila je.

"Zašto si onda danas bila tako oprezna?"

"Zato što ponekad prija da se otreseš sviju, da ih nemaš za vratom. Verovatno nismo uspele. A možda i jesmo. Možda niko, baš niko više ne zna gde smo. Prijatan osećaj, a? A može biti i da si ozvučena, to ti nije palo na pamet? Možda je tvoj tata, vojskovođa Jakuza, ugradio u tebe bubicu da bi uvek znao 'de mu je devojčica. Možda je tatin zubar ubacio malo hardvera u te tvoje lepe zubiće kada si bila na stimu. Odlaziš kod zubara?"

"Da."

"Na stimu si dok on radi?"

"Da..."

"Eto, vidiš. Možda nas baš sad sluša..."

Kumiko umalo da prospe ostatak čokolade.

"Hej." Sjajni nokti potapšase Kumikin zglob. "Neka te to ne brine. Ne bi te on posl'o tako, ozvučenu. Olakšao bi protivnicima da te nađu. Ali sad razumeš šta sam mislila? Lepo je osloboditi ih se, ili bar pokušati. Biti svoj čovek, je li?"

"Da", reče Kumiko. Srce joj je još tuklo, strah rastao. "On je ubio moju majku", izlete joj, a onda povratu čokoladu na sivi mermerni pod kafea.

Seli ju je vodila pored stubova crkve Svetog Pavla, nemo koračajući. Kumiko, u tupom transu stida, primala je nasumične informacije: belo runo postave Selinog kožnjaka, uljasti, dugin preliv golubovog perja kad im se odgegao s puta, crveni autobusi nalik na džinovske igračke u Saobraćajnom Muzeju, Seli kako greje dlanove šoljom kipućeg čaja.

Hladno, uvek će joj biti hladno. Ledena vlaga u drevnim kostima grada, zimske vode Sumide koje su ispunile pluća njene majke, mrazni let neonskih ždralova.

Majka je bila sitnih kostiju i tamne kože, bujna lavina njene kose prožeta zlatnim odsjajima, kao kod nekih vrsta tropskog drveta. Majka je mirisala na parfem i toplu kožu. Majka joj je pričala priče, o elfima i vilenjacima i Kopenhagenu, gradu koji je bio daleko, daleko. Kada je Kumiko sanjala elfe, bili su kao očevi sekretari, vitki i ozbiljni, u crnim odelima i sa sklopljenim kišobranima. Elfi su izvodili svakojaka čuda, u majčinim pričama, a priče su bile magične, zato što su menjale tokom pripovedanja i nikad niste mogli da znate kako će se ovaj put završiti. U njima je bilo i princeza i balerina i svaka od njih, Kumiko je to znala, bila je na neki način njena majka.

Princeze-balerine bile su prelepe, ali siromašne, i igrale su iz ljubavi u srcu dalekog grada, gde su im se udvarali umetnici i studenti poezije, naočiti i ubogi. Da bi mogla da izdržava ostarelog roditelja, ili da kupi vitalni organ za bolesnog brata, princeza-balerina je ponekad morala da pođe na daleko putovanje, čak tamo do Tokija, da bi igrala za novac. Igrati za novac, poručivala je priča, nije bila vesela stvar.

Seli ju je odvela u robata bar u Erls Kortu i naterala je da popije čašu sakea. U vrućem vinu plutalo je peraje ribe fugu, dajući mu boju

viskija. Jele su robatu sa zadimljenog roštilja i Kumiko je osećala kako se hladnoća povlači, ali ne i otupelost. Dekor bara proizvodio je osećaj kulturne izmeštenosti: uspevao je da odrazi tradicionalni japanski stil i da istovremeno izgleda kao nacrt Čarlsa Renija Mekintoša.

Bila je veoma čudna, ova Seli Širs, čudnija od čitavog gejđinskog Londona. Sada joj je pričala priče, priče o ljudima koji su živeli u Japanu kakav Kumiko nikad nije upoznala, priče koje su osvetljavale ulogu njenog oca u svetu. Seli je Kumikinog oca nazivala ojabun. Svet opisan u Selinim pričama činio se podjednako nestvaran kao onaj u majčinih bajkama, ali je Kumiko počinjala da shvata temelje i opseg očeve moći. "Kuromaku", reče Seli. Reč je značila 'crna zavesa'. "To je iz Kabukija, ali znači i sređivač, čovek koji prodaje usluge. Znači, 'iza zavesa', je li? To je tvoj otac. Svejn, takođe. Ali Svejn je kobun tvog starog, ili bar jedan od njih. Ojabun-kobun, roditelj-dete. To je jedan od izvora gde se Rodžer hrani. Zato si sad ovde, zato što Rodžer to duguje svom ojabunu. Giri, razumeš?"

"On je čovek na položaju."

Seli zavrte glavom. "Ne, Kumi, to je tvoj otac. To što je morao pod hitno da te otpremi iz grada da bi te sačuvao, znači da dolaze neke ozbiljne promene."

"Bila da drmneš pićence?" upita Petal, kada su ušle u sobu; ivice njegovih sočiva odbijale su draguljnu svetlost sa stabla od bronze i obojenog stakla koje je raslo na komodi. Kumiko se neprestano odupirala porivu da pogleda prema mermernoj glavi koja je skrivala Maas-Neotekov uređaj, pa je umesto toga gledala u vrt. Sneg je tamo poprimio boju londonskog neba.

"Gde je Svejn?" upita Seli.

"Gazda je iziš'o", odgovori Petal.

Seli ode do komode i nasu sebi čašu skoča iz teške kristalne boce. Kumiko vide kako se Petal trza kada je boca tresnula nazad na lakirano drvo. "Ima li poruka?"

"Ne."

"Hoće li se vraćati večeras?"

"Ne bih znao, stvarno. Hoćete da večerate?"

"Ne."

"Ja bih jedan sendvič", reče Kumiko.

Petnaest minuta kasnije, ostavivši nedirnut sendvič na crnom mermernom stočiću, sedela je na sredini ogromnog kreveta, sa Maas-Neotekovim uređajem između bosih stopala. Ostavila je Seli da ispija Svejnov viski i zuri u sumorni vrt.

Uzela je uređaj i Kolin se pojavi, trepereći, u podnožju kreveta.

"Niko ne čuje šta govorim", reče on brzo, s prstom na ustima, "i to je dobro. Soba je ozvučena."

Kumiko zausti da odgovori, a onda samo klimnu glavom.

"Dobro je", reče on. "Pametna mala. Imam dva razgovora za tebe. Jedan je između tvog domaćina i njegovog pomoćnika, drugi između tvog domaćina i Seli. Prvi sam snimio petnaest minuta pošto si me sakrila tamo dole. Slušaj..." Kumiko sklopi oči i začu zveckanje leda u čaši za viski.

"Dobro, gde je naša mala Jpanka?" upita Svejn.

"Otišla na spavanje", reče Petal. "Ta mala priča sama sa sobom. Jednostrani razgovor. Zvuči otkačeno."

"O čemu?"

"U stvari, rekla je samo nekoliko reči. Znaš, neki to rade..."

"Šta?"

"Pričaju sa sobom. Hoćeš da je čuješ?"

"Ne, zaboga. Gde je naša očaravajuća gospođica Širs?"

"Otišla u šetnju."

"Sledeći put pozovi Bernija, da vidimo kuda vode te njene šetnje..."

"Bernija", Petal se nasmeja. "Pa taj bi se vratio u jebenoj kutiji za cipele!"

Na to se i Svejn nasmeja. "Što možda i ne bi bilo loše, da se o istom trošku otarasimo Bernarda i zadovoljimo žeđ za krvlju čuvene sekačice... 'Ajde, naspri nam još po jedan."

"A, ja ne bih. Idem u krevet, ako ti više nisam potreban..."

"Nisi", reče Svejn.

"Eto", reče Kolin, kada je Kumiko otvorila oči i ugledala ga kako sedi na krevetu, "u tvojoj sobi se nalazi mikrofoni koji se aktivira glasom; pomoćnik je preslušao snimak i čuo kako mi se obraćaš. Drugi snimak je već zanimljiviji. Tvoj domaćin sedi s drugom čašom viskija i ulazi naša Seli..."

"Zdravo", začula je Svejna, "išla si da se proluftiraš?"

"Odjebi."

"Znaš", reče Svejn, "ništa od ovoga nije bilo moja ideja. Valjalo bi da to imaš na umu. Znaš da su i meni muda u procepu."

"Znaš, Rodžere, ponekad dolazim u iskušenje da ti poverujem."

"Pokušaj. To bi olakšalo stvari."

"A ponekad mi dođe da te prekoljem."

"Tvoj problem, draga moja, jeste u tome što nikad nisi naučila da delegiraš; i dalje bi sve da radiš sama."

"Slušaj, seronjo, znam odakle si i znam kako si dospeo dovde i ne zanima me koliko si duboko zaš'o jezikom u Kanakino dupe, ili ko zna već čije. Sarakin!" Kumiko je prvi put čula tu reč.

"Ponovo su mi se javili", reče Svejn, mirnim, opuštenim glasom.

"Ona je još na obali, ali izgleda da će uskoro da se pokrene. Verovatno na istok. Nazad u tvoj stari kraj. Mislim da nam je to najbolja prilika. U kući bi bilo nemoguće. Tamo je obezbeđenje dovoljno jako da zaustavi osrednju vojsku..."

"Opet me ubeđuješ da je reč o običnoj otmici, Rodžere? Da će tražiti otkup za nju?"

"Ne. Niko nije pominjao otkup."

"Pa što onda ne unajme tu vojsku? Ko ih tera da se zaustave na osrednjoj? Što lepo ne uzmu najamnike? Specijaliste za korporacijske prelaske. Ona nije tako teška meta, ništa više nego neki glavonja naučnik. Nek' ubace profesionalce u igru..."

"Valjda ti već stoti put ponavljam da oni to ne žele. Hoće tebe."

"Rodžere, šta li to imaju o tebi, a? Mislim, zar stvarno ne znaš zbog čega su se zakačili za mene?"

"Zaista ne znam. Ali sudeći po onome što imaju o meni, pokušaću da pogodim."

"Aha?"

"Zbog svega."

Tišina.

"Ima još nešto", reče on, "što su danas rekli. Žele da izgleda kao da je sređena."

"Šta?"

"Žele da izgleda kao da smo je ubili."

"A kako misle da to izvedemo?"

"Nabaviće telo."

"Pretpostavljam", reče Kolin, "da je izišla iz sobe bez odgovora. Razgovor se ovde završava."

10. OBLIK

Proveo je jedan sat proveravajući ležaje testere, a onda ih je još jednom podmazao. Već je bilo suviše hladno za rad; moraće da zagreje prostoriju u kojoj su ostali, Detektivi, Strvodrob i Veštica. Bilo je to sasvim dovoljno da poremeti ravnotežu njegovog sporazuma sa Džentrijem, ali je izbledelo pred problemom kako mu objasniti dogovor sa Kidom Afrikom i prisustvo dvoje stranaca u Fabrici. Nije imao argumenata da se raspravlja sa Džentrijem; struja je bila njegova, jer je on bio taj koji ju je pribavljao od Uprave za fisiju; bez Džentrijevih mesečnih upada u matricu, obrednih procedura koje su držale Upravu u ubeđenju da se Fabrika nalazi negde drugde, na mestu koje plaća račune, ne bi bilo struje.

A Džentri je ionako uvrnut, pomislio je, osluškujući krckanje u kolenima dok je ustajao. Izvadio je Sudijin kontrolni uređaj iz džepa jakne. Džentri je bio ubeđen da kiberprostor poseduje Oblik, opšte ustrojstvo. Vidra je čuo i blesavije zamisli, ali je Džentri imao to opsesivno verovanje da je Oblik od suštinskog značaja. Razumevanje Oblika bilo je Džentrijev gral.

Vidra je jednom gledao na stimu program Čulo/Mreže o obliku Vaseljene; tada je zaključio da je Vaseljena ukupnost svega što postoji i nije mu išlo u glavu kako onda može da ima oblik. Ako ima oblik, moralo bi da postoji nešto oko njega, zar ne? A ako je to nešto nešto, zar nije i ono deo Vaseljene? Ovo je bila jedna od stvari oko kojih se nije vredelo kačiti sa Džentrijem, jer je Džentri umeo da ti pobrka sve u glavi. Ali Vidra je smatrao da kiberprostor nema nikakvih sličnosti sa Vaseljenom, već je samo način predstavljanja podataka. Uprava za fisiju oduvek je ličila na actečku piramidu, ali to nije bilo obavezno; ako bi to u UF zaželeli, mogla je da izgleda kao bilo šta. Velike kompanije imaju zaštićena prava na izgled svojih podataka. Odakle onda pomisao da matrica ima neki određeni oblik? I zašto bi to nešto značilo ako ga ima?

Pritisnuo je dugme za uključenje uređaja; deset metara dalje, Sudija zabruja i zatrese se.

Vidra Henri je mrzeo Sudiju. Bilo je to nešto što ljudi iz umetničkih

krugova nikada nisu razumeli. Zapravo, veselilo ga je da ga sklapa, da izvede Sudiju napolje, tamo gde može da ga vidi i kontroliše, i da se, konačno, oslobodi ideje o njemu, ali to svakako nije značilo da mu se dopadao.

Gotovo četiri metra visok, dva metra širok u ramenima, bez glave, Sudija je stajao, podrhtavajući u svom skrpljenom oklopu boje sljuštene rđe, kao kod ručki starih kolica, izlizanih od dodira nebrojenih ruku. Našao je način da dobije takvu površinu, hemikalijama i šmirglom, i primenio ga najviše na Sudiji; bar na starim delovima, onim napabirčenim sa otpada, ali ne na hladnim zubima cirkularnih testera ili blistavim delovima zglobova. Sve ostalo na Sudiji bilo je te boje, kao veoma stara, ali svakodnevno upotrebljavana alatka.

Pritisnuo je ručicu upravljača i Sudija načini korak napred, pa još jedan. Žiromotori su savršeno radili; čak i bez ruke, stvar se kretala sa zastrašujućim ponosom, moćno gazeći ogromnim stopalima.

Vidra se naceri u pomrčini Fabrike, dok je Sudija gruvao prema njemu, jedan-dva, jedan-dva. Mogao je po volji da prizove svaku pojedinost u gradnji Sudije, a ponekad je to i činio, iz pukog zadovoljstva što je tako.

Nije pamtio vreme kada to još nije mogao, mada je imao maglovitu predstavu o tome.

Zato je i napravio Sudiju, zato što je nešto uradio - ništa strašno, ali je pri tom bio uhvaćen, i to dvaput - i suđeno mu je, i bila je izvršena kazna, i više nije bio u stanju da se seća; pamtio je samo odlomke, ne duže od pet minuta. Krao je kola. Kola bogatih. A oni su se postarali da zapamti šta je učinio.

Pokrećući džojstik, okrenuo je Sudiju i uputio ga u susednu prostoriju, duž prolaza između nizova vlažnih betonskih rampi na kojima su nekada stajali strugovi i uređaji za zavarivanje. Visoko iznad njega, u mraku među nosećim gredama, visile su mrtve fluorescentne svetiljke, gde su se povremeno gnezdile ptice.

Korsakovljev sindrom, zvali su to, nešto što bi vam uradili sa neuronima, tako da ste gubili kratkoročna sećanja. To znači da je vreme provedeno tamo izgubljeno za vas, ali je čuo da to više ne rade, bar ne za krađu automobila. Ljudima koji nisu bili tamo to ne izgleda tako strašno, kao zatvor koga se ne sećate, ali nisu u pravu.

Kada je izišao, kada je bilo gotovo - tri godine dug, nestvaran i treperav lanac straha i pometnje, meren petominutnim intervalima, pri čemu je najbolje pamtio prekide... Kada je bilo gotovo, osećao je potrebu da napravi Vešticu, Strvodroba, pa Detektive i sada, na kraju, Sudiju.

Dok je vodio Sudiju uz betonsku rampu u prostoriju gde su ga čekali ostali, čuo je motor Džentrijevih kola, napolju u Psećoj Samoći.

Džentri se oseća nelagodno među ljudima, razmišljao je Vidra pošavši prema stepenicama, ali to je dvosmeran osećaj. Stranci su mogli da osete Oblik, kako gori iza Džentrijevih očiju; njegova opsednutost videla se u svemu što je radio. Vidri nije bilo poznato kako je Džentri prolazio prilikom odlazaka u Gradove; možda je imao posla sa ljudima sličnim sebi, usamljenicima sa ruba tržišta drogama i softverom. Seks kao da ga uopšte nije zanimao i Vidra nije imao pojma kakav bi bio njegov izbor kada bi ga zanimao.

U Samoći se najviše osećao nedostatak seksa, bar što se Vidre ticalo, naročito preko zime. Leti se događalo da nađe sebi devojkicu u jednom od okolnih zarđalih gradića; to ga je i odvelo sve do Atlantik Sitija i načinilo Kidovim dužnikom. U poslednje vreme, govorio je sebi da je najpametnije da se usredsredi na posao. Ipak, penjući se uz klimave čelične stepenice do mosta koji je vodio do Džentrijevog stana, pitao se kako Čeri Česterfild izgleda ispod svih onih jakni. Mislio je na njene ruke, hitre i čiste, ali to mu je prizvalo besvesno lice onog čoveka na nosilima, sa cevčicom u levoj nozdrvi, i Čeri, kako mu briše upale obraze. Stresao se.

"Hej, Džentri", doviknuo je u gvozdenu utrobu Fabrike, "dolazim gore..."

Samo tri stvari na Džentriju nisu bile uske, oštre i zategnute: oči, usne i kosa. Oči su mu bile krupne i svetle, sive ili plave boje zavisno od svetlosti; usne pune i pokretljive; kosa mu je bila začušljana u kudravi plavi petlov rep koji mu je podrhtavao u hod. Njegova mršavost nije bila Tićeva neuhranjenost, od slabe hrane u prigradskim naseljima i živčanosti; Džentri je bio naprosto uzak, sa zbijenim mišićima i bez grama sala. Tako se i oblačio, oštro i tesno, u crnu kožu ukrašenu svetlucavim crnim perlama, stil koji je Vidra pamtio iz vremena kada je bio sa Plavim Đakonima. Najviše zbog tih

perli, Vidra je verovao da mu je oko trideset godina; toliko je i sam imao.

Kada je zakoračio kroz dovratka u bleštavi sjaj sijalica od sto vati, Džentri ga je posmatrao, kao da mu daje do znanja da je on, Vidra, još jedna prepreka između njega i Oblika. Upravo je odlagao dve motociklističke bisage na dugački čelični sto; izgledale su teške.

Vidra je bio isekao ploče na krovu, postavio grede gde je bilo potrebno, pokrio otvore panelima od tvrde plastike i izolovao tako dobijeni svetlarnik. Tada je nastupio Džentri, sa maskom, raspršivačem i dvadeset galona belog emajl-laka; nije ništa čistio, već je samo naneo debeo sloj laka preko prljavštine i sasušenog golubjeg izmeta, tako da je sve slepio zajedno i naneo još boje dok nije dobio manje-više bele površine. Obojio je sve osim krovnih prozora, da bi potom Vidra počeo da diže vitlom opremu sa poda Fabrike, pun kamionet kompjutera, dekova kiberprostora, ogroman stari holo-projektorski sto koji zamalo da slomi čekrk, zatim generatore slike, desetine kutija od rebraste plastike sa hiljadama holofoto ploča sakupljenih tokom potrage za Oblikom, stotine metara optičkih vlakana na novim plastičnim kalemovima, koji su Vidri odali da je reč o industrijskoj pljački. I knjige, stare knjige sa koricama od kartona presvučenog platnom. Vidra do tada nije imao pojma koliko su knjige teške. Imale su tužan miris, te stare knjige.

"Počeo si da trošiš više ampera dok nisam bio tu", reče Džentri, otvarajući jednu torbu bisaga. "U svojoj sobi. Imaš novu grejalicu?" Počeo je žurno da pretura po torbi, kao da traži nešto važno, ali zagubljeno. Ali nije bilo tako, i Vidra je to znao; radio je to zato što je neočekivano dobio društvo, mada poznato, u svom svetilištu.

"Aha. A moram da grejem i skladište. Postalo je suviše hladno za rad."

"Ne", reče Džentri, iznenada podigavši glavu, "to nije grejalica u tvojoj sobi. Amperaža ne odgovara."

"Aha", isceri se Vidra, jer je verovao da ga Džentri zbog tog keženja smatra priglupim i popustljivim.

"Šta 'aha', Vidro?"

"Nije grejalica."

Džentri oštro škljocnu poklopcem torbe. "Hoćeš li mi reći šta je to, ili treba da ti isključim struju?"

"Znaš, Džentri, da mene nema ovde, imao bi mnogo manje vremena za... za sve ovo." Vidra značajno uzdignu obrve prema velikom holo-stolu, "U stvari, kod mene je sad dvoje ljudi..." Opazio je kako se Džentri ukopao u mestu, razrogačivši svetle oči. "Al' nećeš videti nijedno od njih, k'o da nisu tu."

"Neću", reče Džentri, napetim glasom, obilazeći oko stola, "zato što ćeš ih izbaciti odavde, zar ne?"

"Najviše dve nedelje, Džentri."

"Oni odlaze. Odmah." Džentrijevo lice sada je bilo sasvim blizu njegovog i on oseti oštar zadah iscrpljenosti. "Ili i ti letiš s njima."

Vidra je bio deset kila teži od Džentrija, uglavnom u mišićima, ali Džentri nikad nije obraćao pažnju na to; kao da nije bio svestan, niti je mario za činjenicu da bi mogao izvući deblji kraj. Takav stav je onespokojavao, na svoj način. Džentri ga je jednom ošamario, žestoko, a Vidra je pogledao veliki ključ koji mu je bio u ruci i zbog nečega se osetio postišeno.

Džentri je ukočeno stajao; počinjao je da se tresе. Vidra je znao da je sasvim verovatno da Džentri uopšte nije spavao prilikom svojih boravaka u Bostonu ili Njujorku. I u Fabrici je malo spavao. Vraćao se napet i prvi dan je uvek bio najgori. "Pogledaj", reče Vidra, kao da se obraća detetu koje samo što nije zaplakalo, i izvadi iz džepa kesu, mito od Kida Afrike. Podigao je providnu plastičnu Ziplok kesu da je Džentri vidi: plave derme, ružičaste tablete i grudva opijuma gadnog izgleda u crvenom celofanu, kristali viza u obliku debelih žutih štapića, plastični inhalatori sa kojih je ime japanskog proizvođača bilo sastrugano nožem... "Od Afrike", reče Vidra, njišući Ziplok.

"Afrika?" Džentri pogleda kesu, pa Vidru i opet kesu. "Od Afrike?"

"Kid Afrike. Ne znaš ga. Ostavio je ovo za tebe."

"Zašto?"

"Zato što hoće da smestim ove njegove prijatelje na izvesno vreme. Dugujem mu to, Džentri. Rekao sam mu da ne voliš strance ovde. Da ti smetaju", lagao je Vidra, "a on je onda rekao da će ti ostaviti nešto kao naknadu."

Džentri uze kesu i otvori je prstom po šavu. Izvadio je opijum i pružio ga Vidri. "Ovo mi neće trebati." Uzeo je jednu plavu dermu, odlepio je sa podloge i pažljivo je pritisnuo na unutrašnju stranu zgloba desne šake. Vidra je stajao, odsutno valjajući opijum između palca i

kažiprsta, i pucketajući celofanom, a Džentri obiđe sto i otvori torbu bisaga. Izvukao je par novih rukavica od crne kože.

"Mislim da bi trebalo... da upoznam tvoje goste, Vidro."

"A?" zatrepta Vidra, zapanjen. "Dobro... Ali ne moraš ako nećeš, mislim, zar ne bi..."

"Ne", reče Džentri, podižući okovratnik. "Insistiram."

Dok su silazili niz stepenice, Vidra se seti opijuma i baci ga preko ograde, u tamu.

Mrzeo je droge.

"Čeri?" Osećao se glupo, kucajući pred Džentrijem na vrata sopstvene sobe. Nije bilo odgovora. Otvorio je. Mutna svetlost. Opazio je da je napravila senilo za jednu od njegovih svetiljki, kupu žutog faks-papira vezanu žicom. Odvrnula je druge dve sijalice. Nije bila u sobi.

Nosila su bila na svom mestu, čovek na njima ušuškan u plavu najlonsku vreću. Ta stvar ga proždire, pomisli Vidra, posmatrajući uređaje za održavanje života, cevi, kesice sa tečnošću. Ne, reče sebi, nego ga održavaju u životu, kao u bolnici. Ali utisak je ostao: šta ako mu to isisava život, ostavljajući ga potpuno ispražnjenog? Setio se Tićeve priče o vampirima.

"Pa", reče Džentri, pošto je prošao kraj njega i zastao u dnu nosila, "imaš neobično društvo, Vidro Henri..." Džentri obiđe nosila, držeći oprezan metar razdaljine između svojih čizama i nepomične prilike.

"Džentri, siguran si da se ne bi vratio gore? Mislim da ta derma... mislim da si uzeo previše."

"Je li?" Džentri nakrivi glavu, svetlucajući očima u žućkastoj svetlosti. Namignu. "Zašto to misliš?"

"Pa", oklevao je Vidra, "ne znam te takvog. Mislim, nisi kao obično."

"Hoćeš da kažeš da se ponašam drugačije?"

"Aha."

"Uživam u tome."

"Ne vidim ti osmeh na licu", reče Čeri sa vrata.

"Čeri, ovo je Džentri. On je na neki način vlasnik Fabrike. Čeri je iz Klivlenda..."

Džentri je bio izvadio tanku crnu baterijsku svetiljku; ispitivao je mrežu troda na spavačevom čelu. Uspravio se i osvetlio bezoblični, neobeleženi paket, a zatim opet crni kabl koji je vodio do troda.

"Klivlend", reče konačno, kao da je to ime čuo u snu. "Zanimljivo..." Ponovo je podigao svetiljku, nagnuvši se napred da osmotri mesto gde je kabl ulazio u paket. "Čeri, beše? Čeri, ko je on?" Svetlost pade na ispijeno, izluđujuće obično lice.

"Nemam pojma", reče Čeri. "Sklanjaj mu to s lica. Može da mu poremeti REM, ili tako nešto."

"A ovo?" Osvetlio je sivi paket.

"El-ef, kaže Kid. Ovog ovde zove Grof, a za to je rek'o da je njegov el-ef." Zavukla je ruku ispod jakni i počela se.

"U redu", reče Džentri i okrenu se, isključivši svetiljku. Vatra opsednutosti plamtela mu je u očima, jarka, sažižuća, tako pojačana Kidovom dermom da se Vidri činilo da je Oblik tu, usijan iza Džentrijevog čela, vidljiv za svakog osim za samog Džentrija. "Mora da je tako kako je rekao..."

11. NA DNU VIRA

Mona se probudila kada su sletali.

Prajor je slušao Edija, klimao glavom i razvlačio usta u onaj svoj četvrtasti osmeh. Osmeh kao da je uvek bio tamo, iza brade. Promenio je samo odeću; mora da je imao spremnu preobuku u avionu. Sada je nosio jednostavno sivo poslovno odelo i kravatu sa dijagonalnim prugama. Kao oni tetrebi koje joj je Edi dovodio u Klivlendu, samo što je njemu odelo drugačije stajalo.

Jednom je gledala kako tetrebu uzimaju meru za odelo, tipu koji ju je odveo u Holidej In. Prodavnica odela bila je pored hotelskog predvorja, tip je stajao tamo u donjem vešu, izukrštan linijama plave svetlosti i posmatrao se na tri velika ekrana. A Mona je morala da se ujede za jezik da ne bi prsnula u smeh, zato što je sistem imao kozmetički program koji ga je činio drugačijim na ekranima, produžio mu lice i ojačao bradu, ali on kao da to nije primećivao. Onda je izabrao odelo, obukao ono staro i to je bilo to.

Edi je nešto objašnjavao Prajoru, ključnu tačku u arhitekturi neke od svojih mutljivina. Umela je da isključi sadržaj, ali je ton glasa ipak dopirao do nje, ton koji je odavao verovanje da ljudi nisu u stanju da ukapiraju zez kojim se on tako ponosio, pa ga je zato objašnjavao polako i natenane, kao da govori s malim detetom, i tiho da bi zvučao strpljivo. Izgledalo je da to Prajoru ne smeta, ali je Mona bila ubeđena da Prajora u suštini zaboje ona stvar za ono što Edi ima da kaže.

Zevnula je, protegnula se, a avion je dvaput odskočio na betonskoj pisti, zaurao i počeo da usporava. Edi nije ni zastao s pričom.

"Čekaju nas kola", prekinuo ga je Prajor.

"Kuda se to vozimo?" upita Mona, ne obazirući se na Edijevo mrštenje.

Prajor joj se osmehnu. "U hotel." Otkopčao je pojas. "Ostaćemo nekoliko dana. Bojim se da ćeš morati uglavnom da ih provedeš u sobi."

"Takav je dogovor", reče Edi, kao da je to njegova zamisao da ona ostane u sobi.

"Voliš stim, Mona?" upita Prajor i dalje se smešeći.

"Naravno", reče ona, "a ko ga ne voli?"

"Imaš neku omiljenu ličnost, Mona, među zvezdama?"

"Endži, naravno", reče ona, pomalo iznervirana.

Osmeh postade širi. "Fino. Nabavićemo ti sve njene poslednje trake."

Monin svet bio je sagrađen od stvari i mesta za koja je znala, ali ih nikada nije videla u prirodi, ili posetila. Severni obod Gradova nije zaudarao na stimu. Pretpostavljala je da su izbacili miris, kao što Endži nikada nije imala glavobolju ili bolno razdoblje. Ali jeste, zaudarao je. Kao Klivlend, čak i gore. Isprva je mislila da je to bio samo aerodrom, kada su izišli iz aviona, ali je miris postao još jači kad su izišli iz kola da bi ušli u hotel. I bilo je vraški hladno, tamo na ulici, sa vetrom koji joj je ledio gole nožne članke.

Hotel je bio veći od Holidej Ina, ali i stariji. U predvorju je bila veća gužva nego u predvorjima na stimu, ali je svuda bio prostrt čist plavi tepih. Prajor ju je ostavio da sačeka pored reklame za orbitalnu banju, pa su on i Edi otišli do dugačke crne pregrade recepcije, gde se obratio ženi sa imenom na mesinganoj pločici. Osećala se glupo čekajući ih tu, u beloj plastičnoj pelerini koju joj je Prajor dao da obuče, kao da odeća na njoj nije dovoljno dobra. Otprilike trećinu ljudi u predvorju činili su Japanci, verovatno turisti. Činilo se da svi imaju ponešto od opreme za snimanje - video, holo, neki i simstim uređaje za pojasom - ali inače nisu ličili na lovane. Pomislila je da verovatno ipak jesu. Možda su samo pametni da se ne razmeću, zaključila je.

Videla je kako je Prajor gurnuo kreditni čip prema ženi sa pločicom, a ova ga je uzela i prevukla duž metalnog proreza.

Prajor je spustio njenu torbu na krevet, široku ploču od fleksipene bež boje i dodirnuo senzor koji je raskrilio zid od zavesa. "Ovo nije Ric", reče, "ali ćemo se potruditi da ti bude udobno."

Mona načini neodređen zvuk. Ric je bio gril za hamburgere u Klivlendu i nije joj bilo jasno čemu frka oko toga.

"Gledaj", reče on, "ovde su sve tvoje omiljene trake." Stajao je pored tapaciranog uzglavlja kreveta. Tamo se nalazio ugrađen stim uređaj,

mala polica sa kompletom troda u plastičnom omotu i nekih pet kasete. "Sve Endžine najnovije emisije."

Pitala se ko je ostavio te kasete i da li je to bilo učinjeno tek pošto ju je Prajor pitao koje stimove voli. Uzvratila mu je osmehom i prišla prozoru. Gradovi su izgledali kao na stimu; prozor je bio nalik na hologramsku razglednicu, sa čuvenim prizorom građevina kojima nije znala naziv, ali je znala da su čuvene.

Sivilo kupola, snegom potcrtana geodezija naspram sivog neba.

"Zadovoljna, mala?" upita Edi, pošto joj je prišao s leđa, položivši joj ruke ramena.

"Je l' ovde imaju tuš?"

Prajor se nasmeja. Oslobodila se Edijevog laganog stiska i ponela svoju torbu u kupatilo. Zatvorila je i zaključala vrata. Ponovo je začula Prajorov smeh, a Edi je nastavio da davi o svojim šemama. Sela je na šolju, otvorila torbu i iskopala komplet kozmetike u kome je držala viz. Imala je još četiri kristala. To joj se činilo dovoljno, ali kada bi broj spao na dva, obično je polazila u nabavku. Retko je uzimala dizače, bar ne svaki dan, mada u poslednje vreme jeste, jer je Florida počela da je izluđuje.

Sada bi mogla početi da smanjuje, odlučila je, dok je istresala kristal iz bočice. Podsećao je na tvrdu žutu bombonu; potrebno je da ga zdrobiš i smrviš između dva komada najlona. A kada to uradiš, osetiš kao neki bolnički miris.

Kada je izišla iz kupatila, njih dvojica nisu bili u sobi. Ostala je unutra dok joj nije dosadilo, za šta je bilo potrebno prilično vremena. Na Floridi je uglavnom koristila tuševe na bazenima ili autobuskim stanicama, one što se plaćaju žetonima. Pretpostavljala je da na ovom ovde postoji neka sprava koja broji litre i uračunava ti ih u račun; tako se to radilo u Holidej Inu. Iznad plastične glave tuša nalazio se veliki beli filter, a nalepnica sa okom i suzom na zidnim pločicama značila je da je voda okej za tuširanje samo treba da paziš da ti ne ulazi u oči, kao voda na bazenu. U zid je bilo ugrađeno više slavница i kada bi dodirnula dugme ispod neke od njih potekao bi šampon, gel za kosu, tečni sapun, ulje za kupanje. Kada bi dodirnula dugme, pored njega se palila crvena svetiljkica, upozoravajući da i to ide na njen račun. Prajorov račun. Bilo joj je

drago što ih nije zatekla, zato što je volela da bude sama i ufiksana i čista. Retko je imala priliku da bude sama, osim na ulici, a to nije bilo isto. Prišla je prozoru, ostavljajući za sobom vlažne tragove na bež tepihu. Bila je umotana u veliki peškir iste boje kao krevet i tepih, sa ošišanim imenom na čupavoj strani, verovatnom nazivom hotela.

Blok dalje nalazila se građevina staromodnog izgleda. Uglovi njenog stepenastog tornja bili su izvajani po uzoru na planinski obronak, sa kamenjem, travom i vodopadom koji je padao na kamenje a zatim i dalje. Sav taj trud izmamio joj je osmejak. Mesto gde je voda padala na kamenje bilo je u izmaglici. Zaključila je da bi bilo preskupo da su pustili da voda pada pravo na ulicu. Verovatno je ponovo pumpaju gore i tako sve u krug.

Onda tamo preko nešto sivo okrenu glavu, podižući velike svinute rogove kao da gleda u nju. Ona načini korak unazad na tepihu i zatrepta. Neka vrsta ovce, ali svakako samo snimak, hologram ili tako nešto. Stvorenje obori glavu i nastavi da pase. Mona se nasmeja.

Osećala je hladne žmarce viza u nožnim člancima i duž lopatica, kao i bolnički miris u grlu.

Maločas je bila uplašena, ali sada više ne.

Prajor je imao opak osmeh, ali je bio samo igrač, plaćeni sako. Njegov novac dolazio je od nekog drugog. Nije se plašila ni Edija; činilo joj se da više strahuje za njega, jer je znala kako ga drugi vide. Pa, pomislila je, sve to nije važno; ona više na gaji somove u Klivlendu i nema šeme da je vrate na Floridu.

Setila se štednjaka na alkohol, hladnih zimskih jutara, starca zgrbljenog u prevelikom sivom kaputu. Zimi bi postavio još jedan sloj plastike na prozore. Štednjak je bio dovoljan da zagreje prikolicu, pošto su zidovi bili prekriveni pločama tvrde pene i ivericom. Imala je običaj da čupka mesta gde se videla pena, da dubi rupe; kada bi je stari uhvatio u tome, razgalamio bi se. Bilo je teže održati toplotu u tankovima sa ribom; morali su da pumpaju vodu na krov, gde su se nalazila sunčana ogledala, u one providne plastične cevi. Ali tu je pomagalo i bilje koje je trulilo na ivicama tanka; kada bi otišla sa mrežom da donese ribu, odande se dizala para. Starac je trampio ribu za druge vrste hrane koje su ljudi uzgajali, alkohol za kuvanje i onaj za piće, kafu u zrnju, otpatke kojima je hranio ribe.

On joj nije bio otac i to je često ponavljao, iako je inače malo govorio. Ponekad se pitala da li možda ipak jeste. Kada je prvi put upitala koliko joj je godina, rekao je šest, pa je počela da ih računa od tog broja.

Začula je kako joj se iza leđa otvaraju vrata i okrenula se. Tamo je bio Prajor, sa zlatnim plastičnim priveskom ključa u ruci, brade rascepljene osmehom. "Mona", reče on, ulazeći, "ovo je Džerald." Kinez, visok, sivo odelo, proseda kosa. Džerald se blago nasmešio, provukao se pored Prajora i otišao pravo do komode preko puta podnožja kreveta. Spustio je crnu torbu na komodu i otvorio je. "Džerald je prijatelj. Lekar. Želeo bi da te pregleda."

"Mona", reče Džerald, vadeći nešto iz torbe, "koliko ti je godina?"

"Šesnaest", reče Prajor. "Je l' tako, Mona?"

"Šesnaest", ponovi Džerald. Stvar u njegovoj ruci podsećala je na crne naočari za sunce, sa ispupčenjima i žicama. "Pa, to i nije baš idealno, zar ne?" On pogleda Prajora.

Prajor se nasmeši.

"To je, čini mi se, deset godina manje?"

"Ne baš", reče Prajor. "Ne tražimo savršenstvo."

"Nećete ga ni dobiti." Zakačio je naočari za uši i pritisnuo nešto na njima; ispod desnog stakla upali se svetiljkica. "Ali postoji granica prihvatljivosti." Svetlost se okrenu prema njoj.

"Reč je o kozmetici, Džeralde."

"De je Edi?" upita ona, kad joj se Džerald približio.

"U baru. Da ga pozovem?" Prajor podiže slušalicu telefona, ali je odmah spusti.

"Šta je ovo?" Uzmicala je pred Džeraldom.

"Medicinski pregled", reče Džerald. "Ništa bolno." Doterao ju je do prozora; njene lopatice, iznad peškira, bile su pritisnute uz hladno staklo. "Neko hoće da te zaposli, neko ko dobro plaća; ali prvo moraju da se uvere da si zdrava." Svetlost je ubode u levo oko.

"Uzima neke stimulante", reče on Prajoru, izmenjenim glasom.

"Pokušaj da ne trepneš, Mona." Svetlost joj pređe na desno oko.

"Šta to uzimaš, Mona? I koliko?"

"Viz." Uzmicala je od svetlosti.

Uhvatio ju je hladnim prstima za bradu i umirio joj glavu. "Koliko?"

"Kristal..."

Svetlost uminu. Njegovo glatko lice bilo je sasvim blizu i naočari načičkane sočivima, prorezima, malim tanjirima od crne metalne mreže. "Nemoguće je proceniti čistoću", reče.

"A, veoma je čist", reče ona i zakikota se.

On joj pusti bradu i osmehnu se. "Ne bi trebalo da smeta", reče. "Da li bi otvorila usta, molim te?"

"Usta?"

"Hteo bih da ti pogledam zube."

Ona pogleda Prajora.

"Ovde ste imali sreće", Džerald reče Prajoru, kada joj je svetiljkicom osvetlio usnu duplju. "Zubi su u prilično dobrom stanju i slični su ciljnoj konfiguraciji. Navlake, plombe."

"Znali smo da možemo da računamo na tebe, Džeralde."

Džerald smaknu naočari i pogleda Prakora. Zatim ode do crne torbe i vrati naočari u nju. "I sa očima, takođe. Veoma slične. Samo mala promena preliva." Izvadio je omot od folije iz torbe, otvorio ga i navukao bledu hiruršku rukavicu na desnu šaku. "Skini peškir, Mona. I ispruži se."

Ona pogleda Prajora, pa opet Džeralda. "Hoćete da vidite moje papire, test krvi i ostalo?"

"Ne", reče Džerald, "nema potrebe."

Ona pogleda kroz prozor, nadajući se da će ugledati rogato stvorenje, ali ono nije bilo tamo, a nebo je bilo puno mračnije.

Odvezala je peškir, pustila ga na pod i legla na leđa na fleksipenu bež boje.

Nije se mnogo razlikovalo od onoga za šta su je plaćali; čak je bilo kraće.

Dok je sedela u kupatilu sa otvorenom kozmetičkom torbicom na kolenima, mrveći još jedan kristal, zaključila je da ima pravo da bude besna.

Prvo je Edi zbrisao bez nje, onda se pojavio Prajor sa onim uvrnutim lekarom i na kraju joj je rekao da će Edi spavati u drugoj sobi. Tamo na Floridi prijalo bi joj da malo odahne od Edija, ali ovde je bilo drugačije. Nije htela da ostane sama i plašila se da pita Prajora za ključ. On ga sigurno ima, da bi mogao da se ušeta sa svojim ljigavim drugarom kad god mu padne na pamet. Gde je tu dogovor?

A peklo ju je i ono sa plastičnom pelerinom. Jebena plastična pelerina za jednu upotrebu.

Rastrljala je izmrvljeni viz između dva najlona, pažljivo ga preručila u opaljivač, snažno izdahnula vazduh, položila otvor na usne i okinula. Oblak žute prašine obloži joj sluzokožu grla; nešto od praha verovatno joj je dospelo i u pluća. Čula je da je to štetno.

Nije imala nikakav plan kada je otišla u kupatilo da se okine, ali, dok je potiljak počinjao da joj bridi, uhvatila je sebe kako misli na ulice oko hotela i na ono što je tamo videla pre nego što su ušli. Klubovi, barovi, radnje sa izloženom odećom. Muzika. Muzika bi sada bila sasvim okej, kao i gomila. Izgubiti se u gomili, zaboraviti na sebe, samo biti tamo. Znala je da vrata nisu zaključana; već ih je proverila. Doduše, zaključaće se za njom, a nema ključ. Ali Prajor je morao da je prijavi na recepciji. Pomislila je da siđe i zamoli ženu na recepciji za ključ, ali joj ta ideja nije izgledala privlačno. Poznavala je sakoe iza šaltera i način na koji su je posmatrali. Ne, odlučila je, najbolje da ostane i uključi se u one nove Endžine stimove.

Deset minuta kasnije bila je na putu napolje, kroz sporedni izlaz, a viz joj je pevao u glavi.

Napolju je sipila kiša, ili je to bila kondenzacija sa kupole. Tamo u hotelu pristala je da nosi belu pelerinu, samo zato što je verovala da Prajor zna šta radi, ali joj je sada bilo drago što je ima. Zgrabila je namotaj faksa iz prepune kante i raširila ga iznad glave da zaštiti kosu. Nije bilo tako hladno kao onomad, što je bilo još jedna pogodnost. Njena odeća uopšte se nije mogla nazvati toplom.

Osvrćući se uz i niz aveniju, dvoumeći se kuda da pođe, opazila je pet-šest gotovo istovetnih hotelskih pročelja, niz peditaksija, vlažni odsjaj malenih dućana. I ljude, mnoštvo ljudi, kao u srcu Klivlenda, samo u boli glava perju, sa pokretima kao da je svet njihov, kao da svako od njih ide na neko određeno mesto. Samo se uključi, pomisli ona, a viz joj dade još jedan slatki zamah koji je bez razmišljanja otisnu u reku privlačnih lica. Kuckala je novim potpeticama, držeći faks iznad glave, a onda je primetila - opet sreća - da je kiša stala.

Puštajući da je nosi gomila, poželela je priliku da osmotri izloge prodavnica, ali je ta struja bila čisto uživanje i niko nije zastajao. Zadovoljila se letimičnim pogledima u prolazu. Odeća je bila poput one u stimu, bar neki komadi, izrađena u stilu kakav nikad nije

videla.

Trebalo je da budem ovde, pomislila je, trebalo je od početka da budem ovde. Ne na farmi somova, niti u Klivlendu, ili na Floridi. Ovo je mesto, pravo mesto, svako može da dođe ovamo, ne moraš da ga primaš preko stima. U stvari, ovaj deo nikada nije videla na stimu, deo sa običnim ljudima. Zvezda kao Endži nije pripadala ovde. Endži bi bila u visokim kulama sa drugim zvezdama stima, a ne ovde dole. Ali, Bože, kako je dobro, noć tako blistava, reka ljudi oko nje, protiče pokraj svih onih dobrih stvari koje bi mogle da budu njene samo kad bi imala malo sreće.

Edi, opet, nije voleo ovo mesto. Uvek je govorio kako je ovde posrano, previše ljudi, visoka kirija, svuda policija, prevelika konkurencija. Mada nije čekao ni dve sekunde kada mu je Prajor ponudio posao, podsetila se. A imala je i svoje objašnjenje otkud tolika pizma kod Edija. Zato što je ovde ispušio, pretpostavljala je, što je ovde zbog nečeg grdno prdn'o u čabar. Pa sad ili ne želi da se podseća ili postoje ljudi koji bi ga svakako podsetili na to kada bi se vratio. Osećalo se po besu sa kojim je opisivao mesto, isto kao što je govorio o svakome ko bi mu rekao da njegove šeme ne mogu da upale. Novi ortak, prve večeri tako prokleta bistar, već sledeće bi ispao čabronja do koske, turbo glupander, slepac bez vizije.

Prošla je pored velike prodavnice sa stim opremom moćnog izgleda, sve mat crno i tanko, sa božanstvenim holoom Endži na počasnom mestu, koja ih je posmatrala kako klize dalje sa onim njenim pomalo tužnim osmejkom. Kraljica noći, nema šta.

Ljudska reka ulivala se u neku vrstu kruga, mesto gde su se susretale četiri ulice i kružile oko vodoskoka. Mona, zapravo, nije imala nikakav cilj, našla se tu jer su se ljudi oko nje raspršili svako na svoju stranu, bez zaustavljanja. Doduše, bilo je ljudi i u krugu; neki su sedeli na popucalom betonu oko vodoskoka. U sredini vodoskoka nalazio se kip, mermerni, sav izlizan i umekšanih oblika. Nešto kao dete koje jaše krupnu ribu, verovatno delfina. Činilo se da bi delfinova usta prskala vodu da je vodoskok radio, ali nije. Iza glava ljudi koji su sedeli, videla je raspadnutu, mokru faks-hartiju i bele plastične čaše u vodi.

Tada kao da se svetina stopila iza nje, u lučni, klizeći zid tela, i trojka na ivici vodoskoka postade izdvojena slika. Debela devojkica kose

obojene u crno, usta poluotvorenih kao da su zaglavljena u tom položaju, sa sisama koje su kipele iz crvenog gumenog haltera; plavuša sa dugačkim licem i tankim plavim rezom ruža, cigaretom u šaci nalik na ptičju kandžu; čovek golih nauljenih ruku, sa učvorenim nakalemljenim mišićima ispod sintetičke kože i rđave zatvorske tetovaže...

"Ej, kučko", ciknu debela, uz prizvuk zburadosti, "nemo' ti padne na pamet da ovde mož' da faćkaš!"

Plavuša pogleda Monu umornim očima i prazno joj se osmehnu, u stilu ja-tu-ništa-ne-mogu, pa skrenu pogled.

Svodnik siđe sa vodoskoka kao na opruzi, ali Mona je već bila u pokretu, opomenuta izrazom plavušinih lica. Uspeo je da je dohvati za ruku, ali je plastični šav pelerine popustio i ona se progurala nazad među ljude. Onda viz preuze kontrolu i sledećeg trenutka nalazila se bar blok zgrada dalje, naslonjena na čelični stub, kašljući i znojeći se.

Međutim, viz se sada prozlio, što je ponekad znalo da se dogodi, i sve je postalo gadno. Lica u gomili bila su opsednuta i gladna, kao da svako od njih goni neka očajnička lična potreba, svetlost iz izloga bila je hladna i svirepa, a sve one stvari unutra bile su tamo samo da bi je podsetile na to da ne može da ih ima. A odnekud je dopirao glas, glas pobesnelog deteta, koji je nizao prostote u beskrajni, besmisleni lanac; kada je shvatila čiji je to glas, začutala je.

Leva ruka joj se smrzavala. Spustila je pogled i videla da nema rukava i da je šav sa strane rasporen do struka. Skinula je pelerinu i prebacila je preko ramena kao ogrtač; možda će se tako manje primećivati.

Naslonila se na stub dok se viz valjao preko nje kao talas zakasnele plime adrenalina; zaklecala su joj kolena i već je pomislila da će se onesvestiti, ali viz je tada izveo jedan od svojih trikova i našla se kako kleči u svetlosti letnjeg sumraka u starčevom dvorištu; na sipkavoj sivoj zemlji bio je crtež igre koju je igrala, ali sada je samo čučala tamo, odsutna, zureći u mesto između gromada tankova gde su svici sevali u trnjaku kupine iznad zgužvane stare školjke automobila. U kući iza nje gorelo je svetlo i osećala je miris sveže pečenog kukuruznog hleba i kafe koju je starac ceo dan dokuvavao, sve dok kašika ne bi stajala u njoj, imao je običaj da kaže, a on je

sada bio tamo i čitao jednu od svojih knjiga, sa lomnim smeđim listovima, odlomljenih uglova, pa ih je zato čuvao u iskrzanim plastičnim koricama i ponekad su mu se naprosto pretvarale u prah u rukama, ali kada bi našao nešto što je hteo da sačuva, izvadio bi mali džepni uređaj za kopiranje iz ladice, ubacio baterije, prevukao ga preko strane. Volela je da posmatra kako se sveže kopije izvijaju iz proreza, sa onim naročitim mirisom koji se brzo gubio, ali joj on nikada nije dozvolio da ga sama upotrebi. Ponekad je čitao glasno, s nekim oklevanjem u glasu, kao čovek koji pokušava da svira na instrumentu koga godinama nije uzeo u ruke. To što je čitao nisu bile priče, ništa što bi imalo zaključak ili se završavalo šaljivo. Kao da je otvarao prozore u nešto nepojmljivo; nikada nije pokušao da objasni nešto od toga, verovatno zato što ni sam nije razumeo; možda niko nije...

Tada se ulica vratila na mesto, tvrda i blistava.

Ona protrlja oči i zakašlja se.

12. OVDE POČINJE ANTARKTIK

"Spremna sam", reče Pajper Hil, sedeći na tepihu u opuštenoj verziji položaja 'lotosov cvet'. "Dodirni pokrivač levom rukom." Osam tankih žica pružalo se iz utičnica iza Pajperinih ušiju do instrumenta koji joj je ležao preko preplanulih butina.

Endži, umotana u beli baršunasti ogrtač, sa crnim test-uređajem preko čela nalik na debeli prekrivač za oči, sedela je naspram tehničarke na ivici kreveta. Učinila je kako joj je rečeno, prelazeći lagano vrhom prsta preko sirove svile i neizbeljenog platna zgužvanog pokrivača.

"Dobro", reče Pajper, više za sebe nego za Endži, dodirujući nešto na tabli. "Ponovo." Endži oseti kako joj potka postaje grublja pod prstima.

"Još jednom." Novo podešavanje.

Sada je mogla da razazna pojedina vlakna, da razlikuje svilu od platna...

"Ponovo."

Nervi joj završištaše kada je zagrebala odranim jagodicama prstiju preko čelične vune, mrvljenog stakla...

"Optimalno", reče Pajper, otvorivši plave oči. Zatim iz rukava kimona izvadi bočicu od slonovače, izvuče zapašać i pruži je Endži.

Endži oprezno omirisa, žmureći. Ništa.

"Ponovo."

Nešto cvetno. Ljubičice?

"Ponovo."

Glava joj se nađe u oblaku nepodnošljivog zadaha staklene bašte.

"Olfaktorni efekat podešen", reče Pajper, kada se zagušujući miris izgubio.

"Nisam primetila." Otvorila je oči. Pajper joj je pružala smotuljak bele hartije. "Samo da ne bude riba", reče Endži, oblizujući vrh prsta. Dodirnula je papir i podigla prst do jezika. Jedan od Pajperinih testova ogadio joj je morsku hranu na mesec dana.

"Nije riba", reče Pajper, smešeći se. Kosa joj je bila kratko podšišana u precizan mali šlem koji je potcrtavao grafitni sjaj utičnica iza ušiju. Sveta Jovanka od silikona, rekao je Porfir, jer je posao, izgleda, bio

njena jedina strast. Bila je Endžin lični tehničar, sa reputacijom najboljeg specijaliste u Mreži.
Karamel...

"Ko je još ovde, Pajper?" Dopršivši Uvođenje, Pajper je zatvarala svoju tablu u najlonsku futrolu.

Endži je nekoliko sati ranije čula dolazak helikoptera; čula je smeh, korake na terasi, dok je izranjala iz sna. Odustala je od uobičajenih pokušaja da izazove posmatrački san... ako se to moglo nazvati snom, navala tuđih sećanja koja su je ispunjavala, a zatim oticala u dubine koje nije mogla da dosegne, ostavljajući odbleske slika...

"Rabel", reče Pajper, "Lomas, Hikman, Ng, Porfir, Papa."

"A Robin?"

"Ne."

"Beskonačnosti", reče ona, pod tušem.

"Dobro jutro, Endži."

"Vreteno Frisajd. Ko je vlasnik?"

"Vreteno sad ima novo ime, Mistik II, koje su mu dali trenutni vlasnici, Grupa Džulijana i Karibana Orbital."

"Ko je bio vlasnik kada je Tali tamo snimala?"

"Tezje-Ešpul d.d."

"Htela bih da saznam više o Tezje-Ešpulu."

"Ovde počinje Antarktiki."

Zagledala se kroz izmaglicu pare u beli krug zvučnika. "Šta to reče?"

"Ovde počinje Antarktiki je dvosatna video-studija porodice Tezje-Ešpul od Hansa Bekera, Endži."

"Imaš li je?"

"Naravno. Dejvid Poup ju je nedavno nabavio. Bio je veoma impresioniran."

"Stvarno. Koliko nedavno?"

"Prošlog ponedeljka."

"Dobro, onda ću je pogledati večeras."

"Sređeno. To je sve?"

"Da."

"Do viđenja, Endži."

Dejvid Poup. Papa. Njen direktor. Porfir je rekao da Robin priča ljudima kako ona čuje glasove. Da li je rekao i Poupu? Dodirnula je

keramičku ploču; mlaz postade topliji. Zašto se Poup zanimao za Tezje-Ešpulove? Ponovo je dodirnula ploču i zadahtala pod iglama odjednom ledene vode.

Spolja i iznutra, likovi iz tog drugog pejzaža pristizali su rano, prerano...

Kada je ušla u dnevnu sobu, Porfir je stajao pored prozora, Masai ratnik u tankoj haljini sa tapaciranim ramenima od crne svile i crnom kožnom sarongu. Ostali su zagrajali kada su je videli i Porfir se okrenu i nasmeši se.

"Zateče nas", reče Rik Rabel, ispružen na kauču blede boje. Bio je zadužen za efekte i montažu. "Hilton nije predviđao da ćeš se tako brzo vratiti."

"Dovukli su nas sa svih strana, dušo", dodade Keli Hikman. "Bio sam u Bremenu, a Papa je bio gore u bunaru, u punom umetničkom zamahu, zar ne, Dejvide?" Pogledao je direktora kao da traži potvrdu.

Poup je bio zajahao jednu od stolica u stilu Luja XVI, prekrstivši ruke na njenom krhkom naslonu, umorno se osmehujući, tamne kose zamršene iznad mršavog lica. Kada je Endžin raspored to dopuštao, Poup je snimao dokumentarce za Mrežu/Obrazovanje. Odmah pošto je potpisala za Mrežu, Endži je anonimno učestvovala u jednom Poupovom minimalističkom umetničkom radu, beskrajoj šetnji preko dina od pegavom ružičastog satena, pod mašinski čeličnim nebom. Tri meseca kasnije, kada se luk njene karijere počeo nezaustavljivo da se uspinje, ilegalna verzija trake postala je kult.

Karen Lomas, koja je radila Endžine dublove, smešila se sa stolice levo od Poupove. Desno od njega, Keli Hikman, garderober, sedeo je na bledom podu pored Brajana Nga, Pajperinog pomoćnika i učenika.

"Pa", reče Endži, "vratila sam se. Žao mi je što sam vas ostavila da čekate, ali tako je moralo da bude."

Nastade muk. Kitnjaste stolice tiho su krckale. Brajan Ng se nakašlja.

"Svima nam je drago što si opet s nama", reče Pajper, izlazeći iz kuhinje sa šoljama kafe u rukama.

Ostali ponovo zagrajaše, ovaj put malo uzdržanije, a zatim prsnuše u

smeh.

"Gde je Robin?" upita Endži.

"Gosin Lenir je u Londonu", reče Porfir, sa rukama na koži kojom su mu bili omotani bokovi.

"Očekuje se svakog časa", reče Poup suvo, ustajući da uzme kafu od Pajper.

"Šta si radio na orbiti, Dejvide?" upita Endži, uzevši drugu šolju.

"Lovio samotnike."

"Samoću?"

"Samotnike. Pustinjake."

"Endži", reče Hikman, poskočivši sa stolice, "moraš da vidiš kakav je satenski večernji komplet poslao Devik prošle nedelje! A imam i kompletnu Nakamurinu kolekciju za plažu..."

"Važi, Keli, ali..."

Ali Poup se već bio okrenuo da kaže nešto Rabelu.

"Hej", reče Hikman, sav ushićen, "dođi! Daj da ti ga probamo!"

Poup je proveo veći deo dana sa Pajper, Karen Lomas i Rabelom, raspravljajući o rezultatima Uvođenja i beskrajnim pojedinostima onoga što su zvali Endžinom reinstalacijom. Posle ručka, Brajan Ng je pošao s njom na pregled, u privatnu kliniku u zgradi od ogledala na Beverli Bulevaru.

Tokom sasvim kratkog čekanja u beloj odaji prepunoj biljaka - verovatno stvar obreda, kao da bi medicinska usluga bez čekanja bila nekako nepotpuna, neuverljiva - Endži se pitala, kao i mnogo puta ranije, zašto tajanstveni amanet njenog oca, one veve koje joj je provukao kroz glavu, nikada nisu bile otkrivene ni na jednoj klinici.

Njen otac, Kristofer Mičel, bio je na čelu projekta hibridoma koji je Maas Biolabsu doslovno omogućio monopol u ranoj fazi razvoja biočipova. Tarner, čovek koji ju je odveo u Njujork, dao joj je neku vrstu dosjea o njenom ocu, biosoft, delo veštačke inteligencije zadužene za bezbednost u Maasu. Ukupno je četiri puta otvarala dosje; konačno, jedne pijane noći u Grčkoj, bacila je tu stvar sa palube jahte nekog irskog industrijalca, posle svađe sa Bobijem. Više se nije sećala zašto su se svađali, ali je zapamtila pomešani osećaj gubitka i olakšanja kada je zdepasti grumen sećanja pljusnuo u vodu.

Možda je njen otac tako načinio svoju rukotvorinu da bude nevidljiva za skenere neurotehničara. Bobi je imao svoju teoriju, za koju je verovala da je bliže istini. Možda je Legba, loa kome je Bovoar pripisivao gotovo neograničenu mogućnost pristupa matrici kiberprostora, mogao da izmeni ustrojstvo podataka za kojima su skeneri tragali, čineći veve nevidljivim... Uostalom, upravo je Legba upriličio njen debi u industriji, kao i potonji uspon, koji je pomračio petnaestogodišnju karijeru megazvezde Mreže, Tali Išam.

Ali mnogo je vremena proteklo otkako su je loa poslednji put pojahali, a sada, po Brižitinim rečima, veve su se obnavljale...

"Hilton je naredio Beskonačnosti da ti sastavi istup za danas", reče Ng, dok su čekali.

"O?"

"Izjavu za javnost o tvojoj odluci da odeš na Jamajku, hvalospeve o stručnosti klinike, opasnosti od droge, obnovljenom poslovnom poletu, zahvalnosti publici, mesto događanja Malibu..."

Beskonačnost je bila sposobna da generiše video-snimke Endži, da ih oživi pomoću matrica uzetih sa stima. Posmatranje tih snimaka izazivalo je blagu, ali pomalo mučnu vrtoglavicu i bilo je jedna od retkih prilika kada je uspevala da uvidi činjenicu svoje slave.

Iza zelenila se oglasilo zvonce.

Vrativši se iz grada, zatekla je snabdevače kako pripremaju roštilj na terasi.

Ležala je na kauču ispod Valmijea i slušala talase. Iz kuhinje se čulo kako Pajper objašnjava Poupu nalaze pregleda. U stvari, nije bilo potrebno - nalazi su govorili da je savršeno zdrava - ali su i Pajper i Poup bili cepidlake.

Kada su Pajper i Rabel obukli džempere i izišli na terasu i stali da greju ruke iznad žara, Endži je ostala sama u dnevnoj sobi sa direktorom.

"Počeo si da mi pričaš, Dejvide, šta si to radio gore u bunaru..."

"Tražio istinske usamljenike." Provukao je prste kroz zamršenu kosu.

"To je u vezi sa nečim što sam hteo da uradim prošle godine, sa namenskim zajednicama u Africi. Problem je nastao kada sam shvatio, našavši se gore, da svako ko dospe tako daleko, ko zaista živi sam na orbiti, obično biva osuđen da tamo i ostane."

"Jesi li snimao? Intervjue?"

"Ne. Nameravao sam da nađem takve ljude i da ih nagovorim da sami snime materijal."

"Jesi li?"

"Ne. Ali sam čuo priče. Neke od njih su bile zaista čudesne. Jedan pilot tegljača tvrdio je da u konzerviranoj japanskoj fabrici lekova žive deca ljudožderi. U stvari, gore ima puno sasvim novih apokrifa - avetinjski brodovi, izgubljeni gradovi... Pomalo je patetično, kada razmisliš o tome. Hoću da kažem, tamo je sve zarobljeno na orbiti. I sve je ljudskog porekla, poznato, u posedu, uneto u karte. Kao da posmatraš kako se legende ukorenjuju na parkingu. Ali pretpostavljam da je ljudima potrebno tako nešto, zar ne?"

"Da", reče ona, misleći na Legbu, Mama Brižitu, hiljadu sveća...

"Samo mi je žao", reče on, "što nisam uspeo da stignem do Gospe Džejn. Neverovatna priča. Čist gotik."

"Gospa Džejn?"

"Tezje-Ešpul. Njena porodica izgradila je torus Frisajda. Pioniri visoke orbite. Beskonačnost ima jedan fantastičan video... Priča se da je ubila svog oca. Poslednja je u lozi. Pre mnogo godina ostala je bez novca. Sve je prodala, dala da iseku vrh vretena i da ga odvuku na novu orbitu...

Uspravila se na kauču, skupljenih kolena, prstiju ukrštenih oko njih. Niz rebra joj se slivao znoj.

"Ne znaš tu priču?"

"Ne", reče ona.

"Zanimljiva je sama po sebi, zato što pokazuje koliko su težili anonimnosti. Plaćali su da se ne pojave u vestima. Majka je bila Tezje, a otac Ešpul. Sagradili su Frisajd kada tamo nije bilo ničeg sličnog. Usput su stekli fantastično bogatstvo. Bili su verovatno odmah iza Vireka kada je Ešpul umro. Prirodno, u međuvremenu su se potpuno izvitoperili, počeli su naveliko da kloniraju sopstvenu decu..."

"To zvuči... zastrašujuće. Jesi li zaista pokušao da je pronađeš?"

"Pa, raspitivao sam se. Beskonačnost mi je nabavila taj Bekerov video, a njena orbita je ubeležena u knjige, naravno, ali ništa ti ne vredi da baneš tamo ako nisi pozvan, je li? A onda me je Hilton pozvao da se vratim na posao... Nije ti dobro?"

"Ma, jeste, ja... Mislim da bi trebalo da se presvučem, da obučem nešto toplije."

Posle obeda, uz kafu, izvinila se i rekla laku noć.

Porfir ju je otpratio do stepeništa. Bio je uz nju tokom večere, kao da je osetio njen novi nemir. Ne, pomislila je, nije nov: stari je, onaj koji je oduvek postojao. Sve ono od čega su je branile droge.

"Gospojce, pazi na sebe", rekao je, tiho, da ne čuju ostali.

"Dobro mi je", odgovori ona. "Previše ljudi odjednom. Još se nisam privikla."

Stajao je tamo i posmatrao je, u sjaju tinjajuće žeravice iza otmeno oblikovane, neuhvatljivo neljudske lobanje, sve dok se nije okrenula i pošla uz stepenice.

Sat kasnije, čula je helikopter koji je došao po njih.

"Kućo", rekla je, "sada ću pogledati onaj video koji je poslala Beskonačnost."

Kada se zidni ekran spustio na mesto, otvorila je vrata spavaće sobe i zastala na trenutak na vrhu stepeništa, oslušujući zvuke opustele kuće. Talasi, šum mašine za sudove, vetar na prozorima terase.

Okrenula se prema ekranu i zadrhtala, ugledavši lice u zrnastom nepomičnom kadru, ptičjih obrva zalučenih iznad tamnih očiju, visokih lomnih jagodičnih kostiju i širokih odlučnih usta. Slika se proširila u tamu oka, prazan ekran, belu tačku koja je narastala, izduživala se, pretvarala u zašiljeno vreteno Frisajda. Zabljeskaše uvodni natpisi na nemačkom.

"Hans Beker", poče kuća, recitujući uvodnu kritiku iz biblioteke Mreže, "jeste austrijski video-artist čija je preokupacija opsesivno ispitivanje strogo omeđenih polja vizuelne informacije. Njegov prilaz obuhvata kako klasičnu montažu, tako i tehnike pozajmljene iz industrijske špijunaže, snimanja u dubokom svemiru i kino-arheologije. Ovde počinje Antarktik, njegova studija slika porodice Tezje-Ešpul, najznačajnije je njegovo delo do sad. Patološki tajnoviti industrijski klan, koji je vukao konce iz potpune izdvojenosti svog orbitalnog doma, bio je za njega neodoljiv izazov."

Belina vretena ispuni ekran kada je nestao poslednji natpis. U središte ekrana doklizi slika, snimak mlade žene u komotnoj tamnoj

odeći, na neraspoznatljivoj pozadini. MARI-FRANS TEZJE, MAROKO.

Ovo nije bilo lice sa početnog snimka, lice bremenito sećanjem, pa ipak kao da ga je obećavalo, kao da ispod površine počiva larvalna slika.

Zvučna traka plela je nemelodiozne niti kroz slojeve statičkog šuma i nerazgovetnih glasova kada je sliku Mari-Frans zamenio formalni jednobojni portret mladića u uštirkanoj košulji. Bilo je to privlačno lice, skladnih crta, ali nekako tvrdo i sa pogledom beskrajne dosade u očima. DŽON HARNES EŠPUL, OKSFORD.

Da, pomislila je i mnogo puta sam te srela. Znam tvoju priču, iako je zabranjena za mene.

Ali ništa za to, gospodine Ešpul, jer ionako mislim da mi se uopšte ne dopadate.

13. MOST

Most je stenjao i ljuljao se. Nosiljka je bila šira od ograde staze, pa su morali da je nose u visini grudi dok su mileli napred, Džentri na čelu, stežući rukama u rukavicama drške sa obe strane spavačevih nogu. Vidra je nosio teži kraj, glavu, sa baterijama i svom onom aparaturom; osećao je kako Čeri oprezno napreduje iza njega. Hteo je da joj kaže da se vrati, da je njena težina na mostu suvišna, ali nekako nije mogao.

Pogrešio je kad je Džentriju dao Kidovu kesu sa drogama. Nije znao šta je bilo u dermi koju je Džentri upotrebio; nije znao šta teče Džentrijevim krvotokom, pre svega. Šta god bilo, Džentri je imao kratki spoj u glavi, i zato su sada visili na jebenom mostu, dvadeset metara iznad betonskog poda Fabrike. Vidra je bio spreman da zaplače od muke, da vrišti; dolazilo mu je da nešto razbije, bilo šta, ali nije mogao da pusti nosila.

I taj Džentrijev osmeh, osvetljen sjajem bio-ekrana pričvršćenog u podnožju nosila, dok je koračao unazad preko mosta...

"Čoveče božji", reče Čeri, glasom devojčice, "ovo je ozbiljna zajebancija..."

Džentri iznenada nestrpljivo povuče nosila i Vidra zamalo da ih ispusti.

"Džentri", reče Vidra, "mislim da bi trebalo dobro da razmisliš o ovome."

Džentri je bio skinuo rukavice. U svakoj ruci držao je po jedan optički kabl i Vidra opazi kako podrhtavaju štipaljke na krajevima.

"Mislim, Kid Afrika nije mačji kašalj, Džentri. Ne znaš u šta se upuštaš, kad se zezaš s njim." Ovo nije bilo sasvim istinito, pošto je Kid, bar koliko je Vidra znao, bio suviše pametan da veruje u osvetu. Ali ko bi znao u šta će se Džentri upustiti?

"Ni sa kim se ja ne zezam", reče Džentri, prilazeći nosilima, s kablovima u rukama.

"Čuj, druškane", reče Čeri, "ako mu poremetiš prijem, to bi moglo da ga ubije; njegov autonomni nervni sistem samo bi se izvrn'o. Što ga

ne zaustaviš?" obrati se ona Vidri. "Što ga ne složiš na patos?"

Vidra protrlja oči. "Zato što... ne znam. Zato što on... Džentri, slušaj, ona 'oće da kaže da će to možda da ukoka siroto kopile, ako se priključiš. Čuješ li ti mene?"

"El-ef", reče Džentri, "čuo sam." Stavio je kablove među zube i počeo da cima jedan od spojeva na bezobličnom grumenu iznad spavačeve glave. Ruke mu se više nisu tresle.

"Sranje", reče Čeri i zagriže zglob prsta. Spoj se odvoji i ostade u Džentrijevoj ruci. On drugom rukom zakači štipaljku i poče da namešta spoj nazad na mesto. Smešio se sa preostalim kablom u zubima. "Zajebi", reče Čeri, "odo' ja odavde", ali se nije ni pomerila.

Čovek na nosilima zastenja, jednom, slabo. Vidra se sav naježi od tog zvuka.

Odvoji se i drugi spoj. Džentri zakači i drugu štipaljku i pričvrsti spoj. Čeri brzo priđe podnožju nosila i kleknu da pogleda ispis. "Osetio je ovo", reče ona, podižući pogled prema Džentriju, "ali su podaci, izgleda, u redu..."

Džentri se okrenu svojim konzolama. Vidra je posmatrao kako priključuje kablove. Možda će sve ispasti dobro, pomislio je; Džentri će uskoro da pukne i moći će da ostave nosila ovde gore dok ne dovede Tića da mu on i Čeri pomognu da ih prenese nazad preko mosta. Ali Džentri je potpuno opičen i možda bi bilo bolje da pokuša da mu oduzme droge, bar jedan deo, ne bi li se tako stvari vratile u red...

"Sve me navodi da poverujem", reče Džentri, "da je ovo bilo predodređeno. Da je oblik mog pređašnjeg rada doveo do ovoga. Priznajem da ne razumem kako je to moguće, ali nije naše da pitamo, zar ne, Vidro Henri?" Otkucao je niz na jednoj od tastatura. "Jesi li ikad razmišljao o mogućoj povezanosti kliničke paranoje sa fenomenom religijskog preobraćenja?"

"O čemu ovaj govori?" upita Čeri.

Vidra sumorno odmahnu glavom. Da je bilo šta rekao, samo bi podstaknuo Džentrijevo bezumlje.

Džentri sada ode do velikog projekcionog stola. "Postoje svetovi unutar svetova", reče. "Makrokosmos, mikrokosmos. Večeras smo preneli ceo jedan svet preko mosta, a onaj što je gore isti je kao onaj dole... Bilo je očigledno, naravno, da takve stvari postoje, ali nisam

smeo da se nadam..." Stidljivo ih je pogledao preko crnih perli na ramenu. "A sada", reče on, "videćemo oblik minijaturnog sveta u koji je otputovao naš gost. I u tom obliku, Vidro Henri, ja ću videti..."
Dodirnuo je prekidač na ivici holo-stola. I vrisnuo.

14. IGRAČKE

"Evo jedne sjajne stvari", reče Petal, dodirnuvši kocku od ružinog drveta veličine Kumikine glave. "Bitka za Britaniju." Iznad kocke zadrhta svetlost, i kada se Kumiko nagnula napred, videla je sićušnu letelicu kako pravi petlju i usporeno ponire iznad sive Petrijeve mrlje Londona. "Izradili su je prema ratnim filmovima", reče on, "snimljenim iz kupole mitraljesca." Zurila je u gotovo mikroskopske bleskove protivavionske vatre sa estuara Temze. "Napravljena je u čast Stogodišnjice."

Nalazili su se u Svejnovoj sobi za bilijar, pozadi u prizemlju broja 16. Pomalo je zaudarala na ustajalost, nalik na miris paba. Opšta urednost Svejnovog boravišta ovde je bila ublažena otmenom trošnošću: tu su bile fotelje postavljene izlizanom kožom, komadi teškog tamnog nameštaja, mutnozeleno polje bilijarskog stola... Crne čelične police sa opremom za zabavu bile su razlog zbog koga ju je Petal doveo ovamo, pre čaja, vukući noge u svojim rasparanim papučama od krtičine kože; da joj pokaže izbor igračaka.

"Koji je to bio rat?"

"Pretposlednji", reče on, prelazeći na drugu, sličnu ali veću spravu koja je nudila holograme Tai boksa za žene. Žuljavi taban jedne devojke pljesnuo je u ravni smeđi trbuh druge, napet da bi primio udarac. Dodirnuo je dugme i projekcija nestade.

Kumiko ponovo pogleda Bitku za Britaniju i zapaljene mušice.

"Više različitih sportskih snimaka", reče Petal, otvarajući kutiju od svinjske kože sa stotinama snimaka.

Pokazao joj je još nekoliko drugih uređaja, a onda se počeo po bradi i potražio japanski informativni video-kanal. Pronašao ga je, konačno, ali nije uspeo da isključi automatsku sinhronizaciju. Zajeno su posmatrali snimak na kome su stipendisti Ono-Sendaija stajali sučeljeni u rasplakanoj diplomatskoj svečanosti. "Šta im ovo znači?" upita on.

"Pokazuju vernost svojoj zaibacu."

"Tako", reče on. Prešao je preko video-uređaja peruškom za prašinu.

"Uskoro će vreme za čaj." Izišao je iz sobe. Kumiko isključi zvuk. Seli Širs se nije pojavila na doručku, niti Svejn.

Mahovinasto zelene zavese skrivale su još jedan niz visokih prozora prema istom vrtu. Pogledala je sunčani sat pod snegom i pustila zavesu da padne. (Nemi zidni ekran prikazivao je slike neke nesreće u Tokiju, medicinare u odelima od folije kako isecaju beživotne žrtve iz krša zgužvanog čelika.) Uz zid je stajao teški viktorijanski orman, na izrezbarenim nogama nalik na ananase. Ključaonica, uokvirena dijamantom od požutele slonovače, bila je prazna i vrata su se odmah otvorila, izdahnuvši hemijski miris starog sredstva za glačanje. Zurila je i crno-belu mandalu na dnu ormana, sve dok se nije pretvorila u ono što jeste - tabla za pikado. Lakirano drvo iza nje bilo je izbodeno i izgrebano; zaključila je da su neki igrači promašili celu tablu. Donja polovina ormana sastojala je od nekoliko ladica, svaka sa malom mesinganom ručkom i minijaturnom ključaonicom, uokvirenom slonovačom. Kleknula je ispred ladica, osvrnula se prema vratima (zidni ekran je prikazivao usne kabaretskog pevača iz Šinđukua) i izvukla gornju desnu ladicu, trudeći se da bude što tiša. Bila je puna strelica, slobodnih ili u kožnim koricama. Zatvorila je ladicu i otvorila onu do nje, levu. Mrtav moljac i zarđao zavrtanj. Ispod dve gornje nalazila se samo jedna široka ladicu; zaglavila se dok ju je otvarala i načinila zvuk. Ponovo se osvrnula (kadar Tokijskog zaliva osvetljenog logoom Fudži Elektrika), ali od Petala ni traga.

Nekoliko minuta prelistavala je pornografski časopis sa tekstom na japanskom, koji se uglavnom bavio umetnošću bondaže. Ispod časopisa je ležala prašnjava futrola od navoštenog platna sa reljefnim natpisom 'Walther' na poklopcu. Pištolj je bio težak i hladan; videla je svoje lice u plavom metalu kada ga je podigla iz ležišta od pene. Prvi put je imala oružje u rukama. Sivi plastični rukohvat činio joj se ogroman. Vratila je pištolj u ležište i potražila japanski tekst u knjižici sa višejezičnim uputstvima. Bio je to vazdušni pištolj; punio se prelamanjem poluge ispod cevi. Ispaljivao je sićušna olovna zrnca. Još jedna igračka. Vratila je sve na mesto i zatvorila ladicu. Preostale ladice bile su prazne. Zatvorila je vrata ormana i vratila se Bici za Britaniju.

"Ne", reče Petal, "žao mi je, ali to neće moći."

Razmazivao je devonski kajmak na zemičku; teški viktorijanski nož

za maslac izgledao je kao igračka među njegovim debelim prstima. "Probaj kajmak", reče, spustivši masivnu glavu i otvoreno je posmatrajući iznad naočara.

Kumiko obrisa marmeladu sa gornje usne lanenom salvetom. "Ne mislite valjda da bih pobjegla?"

"Da pobjegneš? To ti je na umu, da pobjegneš?" Jeo je svoju zemičku, metodično žvaćući, i gledao u vrt, gde je ponovo padao sneg.

"Ne", reče ona. "Ne nameravam da bežim."

"Dobro", reče on i ponovo zagriže zemičku.

"Jesam li u opasnosti, na ulici?"

"Ne, zaboga", reče on, sa prenatlaženom veselošću, "sigurna si k'o u kući."

"Onda hoću da iziđem."

"Ne."

"Ali izlazila sam sa Seli."

"Da", reče on, "a ona je opasan svat, ta tvoja Seli."

"Ne razumem taj izraz."

"Nema izlazaka bez pratnje. Takav je dogovor s tvojim ocem, razumeš? Kad je Seli s tobom, u redu, ali ona nije tu. Malo je verovatno da bi te neko ugrozio, ali čemu rizik? Znaš, rado bih te poveo napolje, bilo bi mi zadovoljstvo, ali sad moram da dežuram ovde, u slučaju da neko pozove Svejna. Tako da ne mogu. Žao mi je, stvarno mi je žao." Izgledao je istinski nesrećan, i ona odluči da popusti. "Još jedan tost?" upita on, pokazavši na njen tanjir.

"Ne, hvala." Odložila je salvetu. "Bilo je vrlo dobro", dodade.

"Sledeći put treba da probaš kajmak", reče on. "Teško se nabavljao posle rata. Vetar je doneo kišu iz Nemačke i krave su se razbolele."

"Je li Svejn ovde, Petale?"

"Nije."

"Nikad ga nema."

"Stalno je napolju, poslom. Ima takvih dana. Uskoro će početi da zovu ovde i on će sedeti kod kuće."

"Ko to, Petale?"

"Poslovni ljudi, rekla bi ti."

"Kuromaku", reče ona.

"Pardon?"

"Ništa", reče ona.

Popodne je provela sama u sobi za bilijar, sklupčana u kožnoj fotelji, posmatrajući kako u vrtu pada sneg i pretvara sunčani sat u bezlični beli stub. Zamislila je svoju majku u vrtu, samu na snegu, princezu-balerinu koja se utopila u noćnim vodama Sumide.

Ustala je, sleđena, i obišla bilijarski sto prema mermernom ognjištu, gde je gasni plamen tiho šištao ispod žeravice koja se nikad nije trošila.

15. SREBRNE ŠETNJE

U Klivlendu je imala prijateljicu, Lanetu, od koje je naučila mnogo toga. Kako da iskoči iz kola ako tetreb pokuša da zaključa vrata, kako da se ponaša kada hoće da nabavi. Laneta je bila malo starija i govorila je da uglavnom troši viz, 'da malo zatalasa vodu', ali je često ronila na bilo čemu, od analoga endorfina do običnog starog tenesijskog opijuma. Inače bi, poveravala se, jednostavno presedela dvanaest sati ispred videa, gledajući kakva god govna. Kada viz doda malo živosti toploj nedodirljivosti dobrog zaranjanja, govorila je, to je pravi doživljaj. Ali Mona je primetila da ozbiljni ronioci provode dosta vremena povraćajući i nije shvatala zašto bi neko gledao video kada može da se uključi u stim (Laneta je tvrdila da je simstim jedna od stvari od kojih je htela da pobjegne.)

Setila se Lanete jer je ova ponekad znala da je posavetuje, recimo kako da prebrodi tešku noć. Večeras, pomislila je, Laneta bi joj rekla da potraži neki bar i društvo. Imala je još nešto novca zarađenog poslednje večeri na Floridi i trebalo je samo naći mesto gde primaju keš.

Uspela je iz prve. Dobar znak. Niz uske betonske stepenice i u zadimljeni žagor glasova i poznati prigušeni puls Šabuovih 'Belih dijamanata'. Mesto nije bilo sastajalište sakoa, ali nije bilo ni ono što su svodnici u Klivlendu zvali radnja. Večeras nije bila nimalo zainteresovana da pije u radnji.

Neko je ustao i oslobodio mesto za šankom baš kad je ona ušla, pa se umuvala tamo i zauzela stolicu čija je plastika još bila topla. Drugi dobar znak.

Barmen je napućio usne i klimnuo glavom kada mu je pokazala novčanicu, pa je naručila burbon i pivo da preseče, što je Edi uvek uzimao kada je plaćao za sebe. Kada je plaćao neko drugi, naručivao je koktele koje barmeni nisu umeli da naprave, a onda im je dugo objašnjavao kako se to tačno radi. Zatim bi ih probao i kenjao kako nisu dobri kao oni u L.A.-u ili Singapuru ili nekom drugom mestu za koje je znala da ga nikad nije video.

Burbon je ovde bio čudan, pomalo kiseo ali sasvim dobar kada se nađe u želucu. Rekla je to barmenu, a ovaj ju je upitao gde je to pila

burbon. Kazala mu je u Klivlendu i on je klimnuo glavom. Ovo ti je etil i neko govno koje treba da podseća na burbon, rekao je. Kada joj je kazao koliko joj je ostalo novca, zaključila je da je ovaj burbon iz Gradova skupa stvar. No, obavljao je posao, ublažavao je ono rđavo raspoloženje, pa je popila ostatak i načela pivo.

Laneta je volela barove, ali nikad nije pila, samo Kolu ili tako nešto. Mona je zauvek zapamtila dan kada je uzela dva kristala odjednom, što je Laneta zvala dve cigle, i čula taj glas u glavi, potpuno jasno, kao da je još neko u sobi: Kreće se toliko brzo da stoji u mestu. A Laneta, koja je rastopila crni memfiski veličine glave šibice u šolji kineskog čaja sat ranije, uzela je pola kristala i pošle su u šetnju, u gluvarenje kišnim ulicama u nekom za Monu savršenom skladu gde nije bilo potrebe za rečima. I onaj glas je bio u pravu, groznica je bila čista, bez podrhtavanja i ukočenih vilica, samo taj osećaj nečega, možda one istinske Mone kako se širi iz smirenog središta. Pronašle su park, ravne travnjake prošarane srebrnim lokvama, i prošle svim stazama, i Mona je imala naziv za to sećanje: Srebrne Šetnje.

Ubrzo posle toga Laneta je nestala, niko je više nije video, neki su govorili da je otišla u Kaliforniju, drugi da je otišla u Japan, a bilo je i onih koji su govorili da je overdozirala i bila bačena kroz prozor, Edi je to zvao suvi skok, ali Mona nije volela da misli na tako nešto, pa se uspravila na stolici i pogledala oko sebe; da, zaista je našla dobro mesto, bilo je dovoljno malo da ljudi budu nekako stešnjeni, što ponekad nije loše. Edi bi to nazvao umetnička stiska, gomila ljudi koji imaju para, ali se oblače kao da nemaju, samo što im je odeća pristajala i videlo se da nije polovna.

Iza šanka je bio video, gore iznad boca, i na njemu je spazila Endži, kako gleda pravo u kameru i nešto govori, ali je zvuk bio suviše utišan da bi nadjačao žagor. Potom se ukazao snimak iz vazduha, niz kuća duž ivice plaže, a onda se ponovo pojavila Endži, smejući se, tresući kosom i pokazujući kameri onaj svoj polutužni kez.

"Hej", reče ona barmenu, "to je Endži."

"Ko?"

"Endži", reče Mona, pokazujući na ekran.

"Ja", reče on, "bila na nekom naručenom šitu i odlučila da se skine, pa otišla u Južnu Ameriku il' tako nešto i platila im nekoliko milja da je očiste."

"Nije moguće da uzima šit."

Barmen je pogleda. "Il' nešto drugo."

"Ali kako je onda uopšte uspela da se ubaci u posao? Mislim, ona je Endži, je li?"

"To ide jedno s drugim."

"Ali pogledaj je", pobuni se ona, "izgleda tako dobro..." No, Endži je zamenio neki crni teniser.

"Misliš da je to ona? To je glava koja govori."

"Glava?"

"Kao lutka", reče glas iza nje i ona se osvrnu tek toliko da opazi kuštravu prosedu kosu i opušten beli osmeh. "Lutka", reče čovek, mičući prstima podignute ruke, "razumeš?"

Osetila je da je barmen ostavio kusur i pomerio se dalje niz šank. Beli osmeh se proširi. "Tako ne mora da sve radi sama, zar ne?"

Ona odgovori osmehom. Zgodan tip, bistrih očiju čiji joj je potajni odsjaj slao upravo onaj signal koji je želela da pročita u njima. Ne kao sako, tetreb. Pomalo mršav, ali bi to večeras moglo da joj prija, i sa lagodnim izrazom dobrog raspoloženja oko usana, tako čudnih ispod onih sjajnih pametnih očiju.

"Majkl."

"A?"

"To mi je ime. Majkl."

"Oh. Mona. Ja sam Mona."

"Odakle si, Mona?"

"Sa Floride."

I zar joj Laneta ne bi rekla: 'Samo napred'?

Edi je mrzeo ljude koji su činili umetničku stisku; nisu kupovali ono što je on prodavao. Majkla bi mrzeo još više, zato što je Majkl imao posao i potkrovlje u toj preuređenoj zgradi. To jest, rekao da je potkrovlje, ali kad su stigli tamo, ispalo je manje nego što je Mona mislila da potkrovlje treba da bude. Zgrada je bila stara, fabrika ili tako nešto; neki zidovi bili su od cigala, očišćenih peskom, a tavanice od drveta i greda. Ali je sve to bilo sklepano u gajbu kakva je bila Majklova, sobu, malo veću od one u hotelu, spavaćom sa jedne i kuhinjom i kupatilom sa druge strane. Stan se ipak nalazio na poslednjem spratu, tako da je tavanica bila uglavnom svetlarnik;

možda je zbog toga bio potkrovlje. Ispod svetlarnika se nalazio vodoravan zastor od crvenog papira, okačen o niti i koture poput velikog dečjeg zmaja. Stan je bio malo neuredan, ali su sve te razbacane stvari bile nove: nekoliko tankih belih žičanih stolica sa sedištima od namotaja providne plastike, gomila modula za zabavu, radna stanica i kauč od srebrne kože.

Prvo su seli na kauč, ali joj se nije dopalo kako joj se koža lepila za njega, pa su prešli na krevet, pozadi u niši.

Tada je opazila opremu za snimanje stima, raspoređenu po belim policama duž zida. Ali viz je ponovo udario, a osim toga, kada se već odlučiš da ideš do kraja, to i nije tako važno. Namestio joj je prijemnik, crni gumeni okovratnik sa prstima čiji su joj vrhovi sa trodama pritiskali potiljak. Sve bežično; znala je da je to skupo.

Dok je nameštao svoj komplet i proveravao opremu na policama, pričao je o svom poslu, kako radi za kompaniju u Memfisu koja smišlja nova imena za druge kompanije. Trenutno pokušava da smisli ime za kompaniju Katoda Kitaj. Zaista im je potrebno, rekao je i nasmejao se, ali je zatim dodao da to nije lako. Zato što postoji tako mnogo kompanija da su gotovo sva dobra imena upotrebljena. Rekao je da ima kompjuter koji zna imena svih kompanija i drugi koji sastavlja reči za nova imena i još jedan koji proverava da smišljene reči slučajno ne znače 'dupeglavac' na švedskom ili kineskom. Ali kompanija za koju radi nije prodavala samo imena, već i nešto što je nazvao imidž, tako da je morao da radi sa nekoliko drugih ljudi da bi bio siguran da će se ime koje je smislio uklopiti u ostatak paketa.

Onda je legao s njom i više nije bilo tako dobro, kao da je prestao provod i počeo posao, jer je samo ležala i mislila kako on sve snima da bi posle mogao da pušta, i koliko takvih snimaka već ima?

A posle je ležala pored njega i slušala ga kako diše, sve dok viz nije počeo da okreće tesne krugove po podu njene lobanje, obrćući joj neprestano jedan te isti niz nepovezanih slika: plastične kese u kojoj je čuvala stvari na Floridi, uvezane žicom da ne uđu bube... starca, za stolom sa pločom od iverice, kako ljušti krompir mesarskim nožem, toliko puta oštrenim da je od sečiva ostao patrljak dužine njenog palca... restorana sa morskom hranom od račića u Klivlendu, izgrađenog u obliku škampa ili nečeg takvog, sa izvijenim leđnim pločama od metala i providne plastike ružičaste i narandžaste boje...

propovednika koga je videla kada je kupovala novu odeću, njega i njegovog bledog, zamućenog Isusa. Svaki put kada bi se pojavio, propovednik kao da je hteo nešto da kaže, ali nikad nije. Znala je da to neće prestati sve dok ne ustane i pozabavi misli nečim drugim. Izvukla se iz kreveta i zastala, posmatrajući Majkla u sivoj svetlosti iz svetlarnika. Prosvetljenje. Dolazi prosvetljenje.

Otišla je u sobu i navukla haljinu zato što joj je bilo hladno. Sela je na srebrni kauč. Crveni zastor pretvarao je sivu svetlost u ružičastu, dok se napolju razdanjivalo. Pitala se koliko košta ovakav stan.

Sada, kad nije mogla da ga vidi, teško se prisećala kako izgleda. Pa, pomislila je, on će moći da me se seti kad god zaželi, ali je ta pomisao činila da se oseti povređeno, poniženo ili prevareno, toliko da je gotovo poželela da je ostala u hotelu i stimovala Endži.

Sivo-ružičasta svetlost punila je sobu, rastući, mreškajući se na površini. Ovo ju je zbog nečega podsetilo na Lanetu i priče da je overdozirala. Ljudi bi ponekad overdozirali u tuđim stanovima i bilo je najlakše izbaciti ih kroz prozor, tako da policija ne zna odakle su pali. Nije htela više da misli na to, pa je otišla u kuhinju i pregledala frižider i kredence. U zamrzivaču je bila kesa kafe u zrnu, ali kafa izaziva drhtanje kad si na vizu. Bilo je puno malih paketa od folije sa etiketama na japanskom; smrznuta hrana. Našla je paketić čaja u kesicama i otvorila jednu od boca sa vodom u frižideru. Sipala je malo vode u lonče i petljala oko štednjaka dok ga nije uključila. Ringle su bile beli krugovi odštampani na crnoj ploči; staviš lonče u sredinu kruga i pritisneš crvenu tačku pored njega. Kada se voda zagrejala, ubacila je kesicu čaja i sklonila lonče.

Nadnela se nad lonče, udišući mirisnu paru trava.

Kada je Edi bio odsutan, nije zaboravljala kako izgleda. Možda nije bio premija, ali je bar bio tu. Potrebno je uvek imati u blizini jedno lice koje se ne menja. Ali sada nije htela da misli ni o Ediju. Uskoro će doći pad, a pre toga mora da nađe način da se vrati u hotel; odjednom joj sve postade zapetljano, previše stvari koje treba uraditi, previše toga čega se treba setiti, i to jeste bio pad, kada počneš da brineš da li ćeš uspeti da sastaviš krhotine dana.

Verovala je da Prajor neće dozvoliti Ediju da je udari, jer je to što je želeo od nje bilo vezano za njen izgled. Okrenula se da potraži šolju. Tamo je bio Prajor, u crnom kaputu. Čula je kako joj grlo ispušta

nekakav čudan zadavljen glasić, samo od sebe.

I pre su joj se priviđale stvari, pošto bi pala sa viza; kada bi se zagledala u njih, nestajale su. Pokušala je to sa Prajorom, ali nije upalilo.

Ostao je da stoji tamo, sa nekakvim plastičnim pištoljem u ruci. Nije ga uperio u nju, samo ga je držao. Nosio je rukavice, slične onima koje je Džerald nosio kada ju je pregledao. Nije pokazivao ljutnju, ali se više nije smešio. I dugo je samo ćutao, pa je morala i Mona.

"Ko je tu?" Kao da je na zabavi.

"Majkl."

"Gde?"

Pokazala je prema niši.

"Uzmi svoje cipele."

Prošla je pored njega, izišla iz kuhinje, mehanički se sagnula u hodu da pokupi donji veš sa tepiha. Cipele su joj bile pored kauča.

Pošao je za njom i posmatrao je kako obuva cipele. Još je imao pištolj u ruci. Drugom rukom je dohvatio Majlkovu kožnu jaknu sa naslona stolice i dobacio joj je. "Obuci to", reče. Obukla je jaknu i gurnula veš u džep.

Podigao je pocepanu belu pelerinu, zgužvao je u loptu i zavukao je u džep kaputa.

Majkl je hrkao. Možda će se probuditi rano, da pogleda snimak. Sa tom opremom, niko mu nije potreban.

U hodniku je posmatrala kako Prajor zaključava vrata pomoću nekakve sive kutije. Pištolj je nestao, ali nije videla kada ga je sklonio. Iz kutije je virila elastična traka sa naizgled običnim magnetskim ključem na kraju.

Na ulici je bilo hladno. Poveo ju je do kraja ulice i otvorio vrata malog belog trotočkaša. Ušla je. Seo je za volan i skinuo rukavice. Pokrenuo je kola; posmatrala je oblak izduvnog gasa, odražen u bakarnom ogledalu poslovne kule.

"Misliće da sam je ukrala", reče ona, gledajući jaknu na sebi.

Tada viz tresnu poslednju kartu, nazubljenu kaskadu neurona preko njenih sinapsi: Klivlend na kiši i dobar osećaj koji je tada imala, šetajući.

Srebro.

16. NIT U SLOJEVIMA

Ja sam tvoja idealna publika, Hanse - dok je po drugi put gledala snimak. Gde bi našao pažljivijeg gledaoca? Zaista si je uhvatio, Hanse: znam, jer sanjam njena sećanja. Znam koliko si joj bio blizu.

Da, uhvatio si ih. Putovanje napolje, gradnja zidova, duga spirala unutra. Sve je bilo u zidovima, zar ne? Porodični lavirint krvi. Lavirint obešen iznad bezdana, koji poručuje: Mi smo oni unutra, oni napolju su drugi, i ovde ćemo zauvek boraviti. A tmina je bila tamo od samog početka... Neprestano si je pronalazio u očima Mari-Frans, hvatao je sporim uvećanjem naspram senovitih zakrivljenosti lobanje. Ubrzo je zabranila da snimaju njen lik. Radio si sa onim što si imao. Memorisao si njenu sliku, rotirao je kroz ravni svetlosti, ravni senke, stvorio modele, načinio mapu njene lobanje od neonske mreže. Upotrebio si naročite programe da njena slika ostari prema statističkim modelima, sisteme za animaciju da ožive tvoju sazrelu Mari-Frans. Sveo si njen lik na ogroman, ali konačan broj tačaka i izmešao ih, pustio da izrone novi oblici, izabrao one koji su ti nosili poruku... A onda si prešao na druge, na Ešpula i kćer čije lice uokviruje tvoj rad, njegov prvi i poslednji kadar.

Drugo prikazivanje uobličilo je njihovu istoriju u njenoj glavi, omogućilo joj da poređa Bekerove odlomke duž vremenske niti koja je počinjavala venčanjem Tezjeove i Ešpula, vezom koja je imala odjeka, u početku, samo u medijima sveta finansija. Oboje su bili naslednici pristojne imovine, Tezjeova porodičnog bogatstva zasnovanog na devet bazičnih patenata u primenjenoj biohemiji, a Ešpul velike projektantske firme sa sedištem u Melburnu, koja je nosila ime njegovog oca. Prema novinarima, brak je više bio ugovor o spajanju, iako je novonastala korporacijska jedinka svima izgledala neprirodno, kao himera sa dve ružno nesrazmerne glave.

Ali se istovremeno moglo videti da je na Ešpulovim fotografijama nestalo dosade i da ju je zamenilo savršeno pouzdanje svrhovitosti. Ishod nije bio prijatan - u stvari, bio je zastrašujući: ono tvrdo,

privlačno lice postalo je još tvrđe, nemilosrdno u svojoj nameri.

Za samo godinu dana posle venčanja sa Mari-Frans Tezje, Ešpul je rasprodao devedeset odsto svojih deonica u preduzeću, ulažući u orbitalno vlasništvo i šatlove, a plod telesne veze, dvoje dece, rođeno je u veštačkoj utrobi, u vili njihove majke, u Bijaricu.

Tezje-Ešpulovi su se popeli do arhipelaga na visokoj orbiti i otkrili da je ekliptika tek ponegde nastanjena vojnim bazama i prvim automatizovanim fabrikama u vlasništvu kartela. I tamo su počeli da grade. Njihovo združeno bogatstvo u početku nije moglo da se poredi sa planovima Ono-Sendaija za izgradnju samo jednog orbitalnog modula za proizvodnju poluprovodnika te multinacionalke, ali je Mari-Frans pokazala neočekivano vatren preduzetnički duh osnivanjem visoko unosne luke podataka koja je opsluživala potrebe manje cenjenih sektora međunarodnog bankarstva. Ovo je opet stvorilo veze sa samim bankama i njihovim klijentima. Ešpul se teško zadužio i zid od mesečevog betona, budući Frisajd, rastao je i izvijao se, okružujući svoje tvorce.

Kada je počeo rat, Tezje-Ešpulovi su bili iza tog zida. Posmatrali su blesak i smrt Bona, zatim Beograda. Izgradnja vretena nastavila se sa neznatnim ometanjima, tokom te tri nedelje; kasnije, u ošamućenoj i haotičnoj deceniji koja će uslediti, to neće biti tako lako.

Deca, Žan i Džejn, sada su bila s njima, a vila u Bijaricu bila je prodana i sredstva utrošena za izgradnju kriogenske komore u njihovom novom domu, vili Strejlajt. Prvi stanari komore bili su deset parova kloniranih embriona, 2Žan i 2Džejn, 3Žan i 3Džejn... Brojni zakoni zabranjivali su ili ograničavali veštačko umnožavanje ljudskog genetskog materijala, ali su postojali i brojni problemi jurisdikcije...

Zaustavila je snimak i zatražila od kuće da vrati prethodnu sekvencu. Fotografije drugog kriogenskog postrojenja koje su sagradili švajcarski proizvođači komore za porodicu Tezje-Ešpul. Znala je da je Bekerova pretpostavka o sličnosti bila ispravna: ova kružna vrata od crnog stakla, oivičena hromom, bila su središnji prizor iz nečijeg sećanja, moćan i totemski.

Slike su ponovo potekle napred, u gradnju unutrašnjih struktura vretena pri nultoj gravitaciji, postavljanje Lado-Ejksonovog sistema

za prikupljanje solarne energije, uspostavljanje atmosfere i rotacione sile teže... Beker se našao pred besramnom raskoši, satima sjajnog materijala. Njegov odgovor bila je divlja, mucava montaža koja je sljuštala površinski lirizam prvobitnog materijala, izolujući napeta, iscrpljena lica radnika usred košničkog mahnitanja mašinerije. Frisajd je ozeleneo i procvetao u ubrzanom treptanju snimljenih svitanja i sintetičkih zalazaka sunca; raskošna, izolovana zemlja, ukrašena tirkiznim bazenima. Tezjeova i Ešpul pojavili su se na svečanosti otvaranja, iz Strejlajta, njihovog tajnovitog boravišta na vrhu vretena, naglašeno nezainteresovano posmatrajući svet koji su sagradili. Ovde je Beker usporio i ponovo započeo svoju opsesivnu analizu. Biće to poslednji put da Mari-Frans staje pred kameru; Beker je istraživao površi njenog lica u mučeničkoj, produženoj fugi, kretanje njegovih slika bilo je u majstorskom kontrastu sa zmijolikom linijom fidbeka koja je vijugala i šibala kroz nestalne ravni statike njegovog zvučnog snimka.

Endži je ponovo zatražila pauzu, ustala sa kreveta, otišla do prozora. Osećala je ushićenje, neočekivan osećaj snage i unutrašnjeg jedinstva. Ovako se osećala sedam godina ranije, u Nju Džerziju, posle otkrića da i drugi znaju one koji su je pohodili u snovima i zovu ih loa, Božanski Konjanici, imenuju ih i prizivaju i pogađaju se sa njima za ovu ili onu uslugu.

Čak je i tada bilo nesuglasica. Bobi je tvrdio da su Linglesu koji je jahao Bovoara u umforu i Linglesu iz matrice dva različita bića, ako je onaj prvi nešto što uopšte postoji. "Oni to rade već deset hiljada godina", govorio je, "đipaju i blesave se, ali te stvari u kiberprostoru postoje tek sedam ili osam godina." Bobi je verovao starim kaubojima, koje je častio pićem u 'Džentlmenu Gubitniku' kad god bi ga Endžina karijera odvela u Gradove. Tvrdili su da su loa nedavni došljaci. Stari kauboји su žalili za vremenom kada su petlja i obdarenost bili jedini odlučujući činioci u karijeri majstora konzole, iako bi Bovoar na to imao argument da je to potrebno i za pogađanje sa loa.

"Ali oni mi dolaze", bunila se ona. "Nije mi potreban dek."

"Zato što imaš te stvari u glavi. Zahvaljujući tvom tati..."

Bobi joj je ispričao za opštu saglasnost među starim kaubojima da je

postojao dan kada se sve promenilo, iako se nisu slagali kako i kada.

Kada Se Sve Promenilo, tako su ga zvali i Bobi je poveo prerušenu Endži u 'Gubitnik' da čuje njihovu priču; pratili su ih nespokojni bezbednjaci Mreže kojima nije bio dozvoljen ulaz. Činjenica da bezbednjaci nisu mogli da uđu ostavila je na nju jači utisak nego sama priča, u to vreme. 'Džentlmen Gubitnik' bio je kaubojski bar još od rata i rađanja nove tehnologije i nije bilo ekskluzivnijeg sastajališta kriminalaca u Gradovima - iako je u vreme Endžine posete ta ekskluzivnost podrazumevala i penzionerski status kod dela stalnih gostiju. Novi klinci nisu više radili u 'Gubitniku', ali su neki dolazili da slušaju.

Sada, u spavaćoj sobi kuće u Malibuu, Endži se setila njihovih priča o danu Kada Se Sve Promenilo, svesna da nešto u njoj pokušava da poveže te uspomene, te priče, sa njenom prošlošću i prošlošću Tezje-Ešpulovih.

3Džejn bila je nit, Tezje-Ešpulovi su bili slojevi; njen rođendan bio je isti kao i za devetnaest njenih klonova. Bekerovo 'saslušavanje' postalo je još strasnije kada je 3Džejn rođena u veštačkoj utrobi, carskim rezom na hirugiji Strejlajta. Kritičari su bili jednoglasni: 3Džejn je bila Bekerov okidač. Rođenjem 3Džejn, žiža dokumentarca doživela je fini pomak, zračeci novom strašću, pojačanom opsesijom - po mnogim kritičarima, osećanjem greha.

3Džejn je postala epicentar, žila perverznog zlata kroz granit porodice. Ne, pomislila je Endži, nego srebra, bledog i mesečarskog. Proučavajući fotografiju kineskog turista na kojoj su 3Džejn i njene dve sestre pored bazena nekog hotela na Frisajdu, Beker se često vraća 3Džejninim očima, šupljini njene ključne kosti, lomnosti njenih zglobova. Sestre su fizički istovetne, ali nešto ipak izdvaja 3Džejn i Bekerova potraga za tom nepoznatom postaje glavna pokretačka snaga dela.

Frisajd cveta, uporedo sa širenjem arhipelaga. Nexus bankarstva, bordel, luka podataka, neutralna teritorija zaraćenih korporacija, vreteno igra sve složeniju ulogu u istoriji visoke orbite, a deoničarsko društvo Tezje-Ešpul ograđuje se još jednim zidom, sačinjenim od pridruženih korporacija. Još jednom se pojavljuje ime Mari-Frans,

nakratko, u vezi sa suđenjem na ženevskom sudu za patente zbog izvesnih poboljšanja u oblasti veštačke inteligencije i prvi put se obelodanjuju ogromna ulaganja Tezje-Ešpulovih u istraživanje ove oblasti. Porodica i ovaj put dokazuje sposobnost da se izgubi iz vida, započevši još jedno razdoblje pritajenosti, koji će se okončati smrću Mari-Frans.

Nastaće prilično glasna šaputanja o ubistvu, ali svaki pokušaj istrage tonuo je u porodičnom bogatstvu i izolaciji, u neobičnoj širini i složenosti političkih i finansijskih veza.

Dok je drugi put gledala Bekerov dokumentarac, Endži je znala ime ubice Mari-Frans Tezje.

U zoru je skuvala kafu u neosvetljenoj kuhinji, posmatrajući bledu liniju talasa.

"Beskonačnosti."

"Zdravo, Endži."

"Znaš kako se može doći do Hansa Bekera?"

"Imam broj njegovog agenta u Parizu."

"Da li je nešto radio posle Antarktika?"

"Koliko ja znam, nije."

"Koliko ima od tada?"

"Pet godina."

"Hvala."

"Nema na čemu, Endži."

"Zdravo."

"Zdravo, Endži."

Da li je Beker pretpostavio da je 3Džejn odgovorna za Ešpulovu smrt? Kao da je to nagoveštavao, na posredan način.

"Beskonačnosti."

"Zdravo, Endži."

"Predanje džokeja konzole, Beskonačnosti. Šta znaš o tome?" Šta li će tek Svift pomisliti o ovome? pitala se.

"Šta bi htela da znaš, Endži?"

"'Kada Se Sve Promenilo'..."

"Legenda se obično susreće u jednom od dva pojavna oblika. Jedan oblik pretpostavlja da je matrica kiberprostora nastanjena, ili posećena, bićima čija svojstva odgovaraju prvobitnoj legendi o

'skrivačima'. Drugi uključuje pretpostavke o sveznanju, svemoći i nemogućnosti doznavanja same matrice."

"Matrica je Bog?"

"Moglo bi se reći, iako bi bilo tačnije reći, kad je legenda u pitanju, da matrica ima Boga, budući da se pretpostavlja da su sveznanje i svemoć bića nedostupni matrici."

"Ako postoje ograničenja, onda nije svemoguća."

"Tačno. Obrati pažnju na to da legenda biću ne pripisuje besmrtnost, kao što je obično slučaj u sistemima verovanja zasnovanim na svevišnjem biću, bar što se tiče kulture kojoj pripadaš. Kiberprostor postoji, ili se bar može reći da postoji, na osnovu ljudskog poimanja."

"Kao i ti."

"Da."

Odlutala je u dnevnu sobu, gde su stolice u stilu Luja XVI izgledale kosturno u sivoj svetlosti. Njihove izrezbarene noge bile su poput ukrašenih kostiju.

"Da postoji takvo biće", reče ona, "ti bi bila deo njega, zar ne?"

"Da."

"Da li bi to znala?"

"Nije obavezno."

"Da li znaš?"

"Ne."

"Isključuješ svaku mogućnost?"

"Ne."

"Da li ti ovaj razgovor izgleda čudan, Beskonačnosti?" Obrazi su joj bili vlažni od suza, iako nije osetila kada su joj pošle.

"Ne."

"Kako se priče o..." zastala je, jer umalo da kaže loa, "o bićima u matrici uklapaju u zamisao o svevišnjem biću?"

"Nikako. Obe su varijante 'Kada Se Sve Promenilo.' Obe su novijeg datuma."

"Koliko novijeg?"

"Otprilike petnaest godina."

17. IZ GRADA

Probudio ju je Selin hladni dlan pritisnut na usta; druga ruka joj je pokazivala da ćuti.

Svetiljke su bile uključene, one male, ugrađene u ploče zlatom poprskanih ogledala. Jedan njen kofer bio je otvoren na džinovskom krevetu, a pored njega su bile njene stvari, složene u urednu malu kocku.

Seli je dodirnula kažiprstom sklopljene usne i pokazala prema koferu i složenoj odeći.

Kumiko se izvukla ispod pokrivača i navukla džemper, jer je bilo hladno. Onda je ponovo pogledala Seli i pitala se da li da progovori; šta god da se dešava, pomislila je, jedna reč bi dovela Petala. Seli je bila obučena u istu odeću kao kada ju je Kumiko poslednji put videla, u jaknu sa krznom i debelu maramu vezanu ispod brade. Ponovila je pokret: pakuj se.

Kumiko se žurno obukla i počela da slaže odeću u kofer. Seli je šetala po sobi, nemirno, ali bez šuma, otvarala i zatvarala ladice. Pronašla je Kumikin pasoš, ploču od crne plastike sa ugraviranom zlatnom hrizantom na crnom kajišu, i obesila joj ga oko vrata. Nestala je u tapaciranom sobičku i pojavila se noseći torbu od antilopa sa Kumikinom kozmetikom.

Dok je Kumiko zatvarala kofer, kitnjasti telefon poče da zvoni.

Seli nije obraćala pažnju na to, već je podigla kofer sa kreveta, otvorila vrata, uzela Kumiko za ruku i povukla je u zamračeni hodnik. Oslobodila joj je ruku, zatvorila vrata, prigušujući zvuk telefona, ostavljajući ih u potpunoj tami. Kumiko pusti da je povede do lifta - znala je po mirisu ulja i sredstva za poliranje, čegrtanju metalnih vrata.

Lift ih ponese dole.

Petal ih je čekao u jarko osvetljenom belom predvorju, umotan u ogroman izbleđeli flanelski ogrtač. Nosio je one svoje ofucane papuče; noge su mu bile izrazito bele ispod donjeg ruba ogrtača. U ruci je imao pištolj, kratku, debelu stvar, mutne crne boje. "Bog te jeb'o", reče blago, kada ih je ugledao, "šta je sad ovo?"

"Vodim je sa sobom", reče Seli.

"A", reče Petal, polako, "to ne dolazi u obzir."

"Kumi", reče Seli, sa rukom na Kumikinim leđima, gurajući je iz lifta, "čekaju nas kola."

"Ne možeš to da uradiš", reče Petal, ali je Kumiko osećala njegovu zbunjenost, nesigurnost.

"Zašto me onda ne upucaš, Petale?"

Petal spusti pištolj. "Svejn će da upuca mene ako te pustim."

"Da je ovde i on bi bio u istom položaju, zar ne?"

"Molim te", reče Petal, "nemoj."

"Čuvaću je. Ništa ne brini. Otvori vrata."

"Seli", reče Kumiko, "kuda idemo?"

"U Gradove."

Ponovo se probudila, sklupčana pod krznom Seline jakne, zbog blagih vibracija nadzvučnog leta. Setila se ogromnih, niskih kola koja su čekala na padini; reflektora koji su se upalili na pročeljima Svejnovih kuća kada su ona i Seli zakoračile na pločnik; Krpeljevog oznojenog lica na jednom od prozora kola; Seli, kako otvara vrata i ubacuje je unutra; Krpelja, kako tiho i neprestano psuje dok su kola ubrzavala; škripanja guma kada je preoštro skrenuo na Kensington Park; Seli, kako mu govori da uspori, da pusti kola da upravljaju.

I tek tamo, u kolima, setima se da je vratila Maas-Neotekov uređaj u skrovište iza mermerne biste - Kolin, u onoj svojoj pozi iz grafika sa temom lova na lisice, u jakni sa laktovima izbledelim poput Petalovih papuča, ostavljen tamo, konačno ono što zaista jeste, duh.

"Četrdeset minuta", reče Seli sada, sa susednog sedišta. "Dobro je što si odspavala. Uskoro će služiti doručak. Jesi li zapamtila ime na svom pasošu? Dobro. I ništa me ne pitaj dok ne popijem kafu, važi?"

Kumiko je poznavala Gradove iz hiljada stimova; opčinjenost beskrajnim naseljenim predelom bila je opšta crta japanske masovne kulture.

O Engleskoj je imala neku sliku i pre nego što je stigla tamo: nejasne predstave o nekoliko najpoznatijih građevina, proizvoljne utiske o društvu za koje se u njenom društvu verovalo da je staromodno i učmalo. (U majčinim pričama, princeza-balerina je otkrila da Englezi

i pored divljenja koje su pokazivali, nisu hteli da joj plate da im igra.) London se, za sad, pokazao sasvim suprotan od njenih očekivanja, sa svojom energijom, svojim izobiljem, živošću trgovačkih ulica, sasvim nalik onoj u Ginzi.

O Gradovima je imala mnoštvo slika, ali je većina njih bila raspršena posle samo nekoliko sati boravka.

Ali dok je čekala pored Seli u redu sa drugim putnicima, pod džinovskom kupolom carinske hale čiji su se nosači gubili u tami, mestimično narušenoj bledim kuglama, okruženim, iako je bila zima, rojevima insekata, kao da zgrada poseduje sopstvenu klimu - nalazila se u Gradovima iz stima, onima iz mašte, senzualnoj električnoj pozadini za ubrzane živote Anđele Mičel i Robina Lenira.

Prošavši carinu - koja se sastojala, uprkos beskrajnom čekanju u redu, od toga što je provukla pasoš kroz metalni prorez zamašćenog izgleda - našla se u pometnji betonske stanice gde su samohodna kolica sa prtljagom polako krčila put kroz gomilu koja se komešala u ratu oko prevoznih sredstava.

Neko joj je uzeo kofer. Posegnuo je i oduzeo joj ga, s lakoćom, pouzdanjem koje je govorilo da tako mora da bude, da je reč o službeniku koji obavlja opšte prihvaćen posao, kao one mlade žene što se klanjaju na ulazu u tokijske robne kuće, pozdravljajući posetioce. A Seli ga je udarila nogom. Pogodila ga je u prevoj kolena, glatko se okrenuvši, nalik na Tai bokserke u Svejnovoj sobi za bilijar, i zgrabila kofer pre nego što mu se potiljak sudario s betonom, uz reski prasak.

Zatim ju je povukla za sobom, gomila se zatvorila oko ležeće prilike i ovo iznenadno, usputno nasilje lako je moglo biti samo san, da se Seli nije prvi put nasmešila otkako su napustili London.

Osećajući se potpuno izgubljeno, Kumiko je gledala kako Seli osmatra slobodna vozila, hitro podmićuje uniformisanog razvodnika, odbija pretnjom tri zainteresovane stranke i uvodi je u ulubljeni četvrtasti hoverkraft, obojen u dijagonalne žute i crne pruge. Kabina za putnike bila je gola i izgledala krajnje neudobno. Vozač, ako ga je i bilo, bio je nevidljiv iza iškrabanog zaštitnog zida. Na mestu gde se zid spajao s krovom štrčalo je okce video-kamere i neko je tamo nacrtao grubu priliku kojoj je kamera bila falus. Kada je Seli ušla i zalupila vrata, zvučnik je zakrkljao nešto za šta je Kumiko

pretpostavljala da je narečje engleskog.

"Menhetn", reče Seli. Izvadila je svežanj papirnog novca iz džepa jakne i mahnula njim ispod kamere.

Zvučnik ispusti upitne glasove.

"Srednji grad. Reći ću ti gde kad stignemo tamo."

Meh taksija se napuni, svetlost u kabini se ugasi i vozilo pođe.

18. ZATVORSKO VREME

Nalazio se u Džentrijevom potkrovlju. Posmatrao je kako Čeri obavlja one bolničarske stvari na Džentriju. Čeri podiže glavu i pogleda ga sa ivice Džentrijevog kreveta. "Kako je, Vidro?"

"Dobro... Dobro mi je."

"Sećaš li se da sam te već pitala?"

Gledao je u lice čoveka koga je Kid Afrika zvao Grof. Čeri je petljala nešto sa opremom na nosilima, kesom punom tečnosti boje zobi.

"Kako se osećaš, Vidro?"

"Dobro."

"Nije ti dobro. Bio si..."

Sedeo je na podu u Džentrijevom potkrovlju. Lice mu je bilo vlažno. Čeri je čučala pored njega, blizu, sa rukama na njegovim ramenima.

"Bio si na robiji?"

Klimnuo je glavom.

"Hemijsko kazneno odeljenje?"

"Aha..."

"Indukovani Korsakovljev?"

On...

"Šta aktivira sindrom, Vidro? Šta te vraća u zatvorsko vreme?"
Sedeo je na podu u Džentrijevom potkrovlju, a Čeri ga je praktično zajahala.

"Stres", reče on, pitajući se otkud ona zna za to. "Gde je Džentri?"

"Podigla sam ga na krevet."

"Zašto?"

"Onesvestio se. Kada je video tu stvar..."

"Kakvu stvar?"

Čeri mu je pritiskala ružičastu dermu na zglob. "Jak sedativ", reče.

"Možda te izvuče iz toga..."

"Iz čega?"

Uzdahnula je. "Nije važno."

Probudio se u krevetu sa Čeri Česterfild. Bio je potpuno odeven, osim jakne i čizama. Vrh njegovog ukrućenog uda bio je zarobljen ispod kopče kajiša, pritisnute uz vruće platno Čerinog dupeta.

"Ne zanosi se."

Zimska svetlost na zakrpljenom prozoru i belina daha kad je progovorio. "Šta se desilo?" Zašto je tako hladno u sobi? Setio se Džentrijevog krika kada je stvar pošla prema njemu...

Hitro se uspravio.

"Polako", reče ona i okrenu se prema njemu. "Opusti se. Ne znamo šta je to što te aktivira..."

"Kako to misliš?"

"Samo ti lezi. I pokri' se. 'Oćeš da se smrzneš?"

Učinio je kako je rekla. "Bio si u zatvoru, je li? Hemo-kazneno odeljenje."

"Aha... Otkud znaš?"

"Ti si mi rek'o. Sinoć. Rek'o si mi da stres može da izazove povratak. To se i dogodilo. Ta stvar je nasrnula na tvog drugara, skočio si prema prekidaču, isključio sto. On je pao, posek'o glavu. Uzela sam to da sredim, a onda sam primetila da si nešto čudan. S'vatila sam da ti neprekinuto sećanje traje najviše po pet minuta. To se dešava kod šoka, ponekad, ili potresa mozga..."

"Gde je on? Džentri."

"U krevetu, u svojoj sobi, oblepljen dermama. U kak'om je stanju, mislila sam da mu ne bi bilo loše da prespava dan. Uostalom, tako smo ga se rešili na neko vreme."

Vidra sklopi oči i ponovo ugleda sivu stvar, stvar koja je pokušala da ugrabi Džentrija. Čovekolikog oblika, recimo, ili majmunskog. Nimalo nalik na izuvijana obličja koja je Džentrijeva oprema proizvodila u traganju za Oblikom.

"Mislim da nema struje", reče Čeri. "Svetlo je nestalo pre otprilike šes' sati."

Otvorio je oči. Mraz. Džentri nije izveo onu svoju igru na konzoli. Vidra zastenja.

Ostavio je Čeri da skuva kafu na butanskom rešou i pošao da traži Tića. Našao ga je po mirisu dima. Tić je zapalio vatru u čeličnom

kanisteru i zaspao sklopčan oko njega kao pas. "Ej", reče Vidra, gurkajući dečaka čizmom, "diž' se. Imamo problem."

"Nestalo jebenog goriva", promrmlja on, uspravljajući se u prljavoj najlonskoj vreći za spavanje potpuno iste boje kao pod Fabrike.

"Primetio sam. To je problem broj jedan. Problem broj dva je to što nam je potreban kamion ili hover ili tako nešto. Moramo da odvezemo onog tipa odavde. S Džentrijem loše stoje stvari."

"Al' Džentri je jedini koji može da sredi za struju." Tić ustade, drhteći. "Džentri spava. Ko ima kamion?"

"Marvi i njegovi", reče Tić i uhvati ga vlažan kašalj.

"Uzmi Džentrijev bicikl. Dovešćeš ga na kamionu. Kreći."

Tić prestade da kašlje. "Ti to ozbiljno?"

"Znaš da voziš, zar ne?"

"Aha, al' Džentri ima da..."

"Pusti mene da brinem o tome. Znaš 'de drži rezervni ključ?"

"Ovaj, da", reče Tić stidljivo. "Je li", upita, "a šta ako mi Marvi i njegovi ne daju kamion?"

"Daj im ovo", reče Vidra, vadeći Ziplok pun droge iz džepa jakne. Čeri ga je pokupila pošto je Džentriju zavila glavu. "I daj im sve, jasno? Jer kasnije ima da ih pitam."

Čerin biper se oglasio dok su pili kafu u Vidrinoj sobi, šćućureni jedno pored drugog na ivici kreveta. Pričao joj je onoliko koliko je znao o Korsakovljevom, zato što ga je pitala. Nikada nikom nije ispričao o tome i bilo je smešno koliko je malo, zapravo, znao. Rekao joj je za prethodne povratke i pokušao da joj objasni kako je sistem dejstvovao u zatvoru. Trik je bio u tome da ti ostave dugoročno pamćenje sve do trenutka kad počnu tretman. Tako mogu da te nauče da obavljaš neki posao pre nego što počneš da služiš kaznu, koji posle nećeš zaboraviti. To su uglavnom poslovi koje mogu da obavljaju roboti. Naučili su ga da sklapa minijaturne vozove za prenos opreme; kada je naučio da sklopi voz za pet minuta, to je bilo to.

"I nisu radili ništa drugo?" upita ona.

"Samo te vozove."

"Ma ne, mislim nešto kao blokade mozga."

On je pogleda. Rana na usni bila je maltene zarasla. "Ako to i rade,

ne obaveštavaju te", reče.

Tada se uključi biper u jednoj od njenih jakni.

"Nešto ne valja", reče ona, skočivši na noge.

Zatekli su Džentrija kako kleči pored nosila sa nečim crnim u rukama. Čeri zgrabi tu stvar pre nego što je Džentri stigao da se pokrene. Ostao je na podu, trepćući prema njoj.

"Potrebna je konjska doza da te uspava, gospodine." Ona dodade Vidri crni predmet. Retinalna kamera.

"Moramo da saznamo ko je on", reče Džentri. Glas mu je bio odebljao od sedativa, ali Vidra oseti da se izgubio onaj jezivi prizvuk ludila.

"Đavola", reče ona, "ne znamo ni da li su to iste oči koje je im'o pre godinu dana."

Džentri dodirnu zavoj na slepoočnici. "I ti si videla ono, zar ne?"

"Aha", reče Čeri, "on ga isključio."

"Bio je to šok", reče Džentri. "Nisam mislio da... Nije bilo prave opasnosti. Nisam bio spreman..."

"Bio si potpuno odlepio", reče Čeri.

Džentri se nesigurno uspravi.

"On odlazi", reče Vidra. "Poslao sam Tića da pozajmi kamion. Nimalo mi se ne sviđa ovo sranje."

Čeri ga pogleda. "Šalješ ga odavde? Moram i ja s njim. To mi je pos'o."

"Znam jedno mesto", lagao je Vidra. "Džentri, nema struje."

"Nigde ti njega ne vodiš", reče Džentri.

"Đavola nigde."

"Ne." Džentri se lagano zaljulja. "On ostaje. Premošćenje je još priključeno. Neću ponovo da ga uznemiravam. Čeri može da ostane ovde."

"Moraćeš da objasniš nešto od ovog sranja ovde, Džentri", reče Vidra.

"Za početak", reče Džentri i pokaza na stvar iznad Grofove glave, "ovo nije nikakav 'el-ef'; ovo je alef."

19. POD NOŽEM

Ponovo hotel, dok je tonula u posmrtni marš pada sa viza; Prajor ju je uveo u hol, gde su se japanski turisti već okupljali oko bezvoljnih vodiča. Jedna noga pa druga, jedna pa druga, a glava tako teška, kao da je neko probušio rupu na vrhu, sipao unutra četvrt kila olova, zubi kao da su tuđi, preveliki; naslonila se na zid lifta kada joj je potisak pritisnuo ramena.

"De je Edi?"

"Edi je otišao, Mona."

Uspela je da otvori oči i pogleda gada, koji se ponovo smešio. "Šta?"

"Edi je otkupljen. Obeštećen. Otputovao je u Makao, sa otvorenim kreditnim računom. Lepa mala svota za kocku."

"Obeštećen?"

"Za svoja ulaganja. U tebe. Za vreme koje je izgubio."

"Izgubio vreme?" Vrata se otvoriše prema hodniku sa plavim tepihom na podu.

Nešto prođe kroz nju, ledeno: Edi je mrzeo kocku.

"Sada radiš za nas, Mona. Ne bismo voleli da ponovo izlaziš sama."

Ali jeste, pomisli ona, pustili ste me. I znali ste gde ćete me naći.

Edi je otišao...

Nije pamtila kada je zaspala. Još je bila u haljini, a Majklova jakna bila joj je prebačena preko ramena kao cebe. Mogla je da vidi onu zgradu sa planinskim obronkom ne pomerajući glavu, ali rogonja nije bio tamo.

Endžini stimovi još su bili zapakovani u plastiku. Nasumce je uzela jedan, rasporila noktom palca omot, ubacila ga i namestila trode. Nije razmišljala: njene ruke kao da su znale šta treba da rade, prijateljske životinje koje je neće povrediti. Jedna ruka dodirnu 'Play' i ona kliznu u Endžin svet: čist kao bilo koja droga, spori saksofon i limuzina koja klizi kroz neki evropski grad, a ulice se okreću oko nje, oko vozila bez vozača, široke avenije, čiste i gotovo puste u osvit dana, ramena joj miluje krzno i voze je dalje, niz ravan drum kroz polja, oivičen savršenim, istovetnim drvećem.

I skreću, gume grebu preko šljunka, uz zavojit put kroz vrtove gde je

rosa od srebra, ovde gvozdeni jelen, tamo bela mermerna bista... Kuća je ogromna, drevna, različita od svega što je videla ranije, ali kola prolaze pored nje, pa pored nekoliko manjih zgrada i konačno stižu na ivicu široke ravne poljane.

Tamo su vezani zmajevi, prozirne opne zategnute preko grafitnih kostura lomnog izgleda. Lako su podrhtavali na jutarnjem povetarcu. Pored njih je čekao Robin Lenir, zgodni, zabavni Robin u debelom crnom džemperu, koji je igrao pored Endži u gotovo svim njenim stimovima.

Sada se našla van kola, na poljani, smejući se dok su joj štikle uranjale u travu. Ostatak puta do Robina sa cipelama u ruci, smešeći se u njegovom naručju, njegovom mirisu, njegovim očima.

Kovitlac, ples ubrzanja, skraćivanja posla postavljanja zmaja na srebrnu indukcionu šinu, a onda su kliznuli preko poljane, uzleteli, naginjući se da uhvate vetar i počeli da se dižu, sve više i više, dok kuća nije postala uglasti kamičak na potezu zelene boje, presečenom mutnim sjajem zavojite reke - i Prajorova ruka koja pritiska 'Stop', stomak joj krči na miris hrane sa kolica pored kreveta, tup, zao bol pada u svakom zglobu. "Jedi", reče on. "Uskoro odlazimo." Podigao je metalni poklopac sa jednog od tanjira. "Sendvič", reče, "kafa, kolači. Doktorovo naređenje. Kad se nađeš na klinici, neko vreme nećeš jesti..."

"Na klinici?"

"Džeraldovoj. U Baltimoru."

"Zašto?"

"Džerald se bavi plastičnom hirurgijom. Malo ćemo te ulepšati. Sve to može da se vrati kao što je bilo, ako budeš htela, ali mislimo da ćeš biti zadovoljna učinkom. Veoma zadovoljna." Osmeh. "Da li ti je neko već rekao koliko ličiš na Endži, Mona?"

Ona ga pogleda, bez reči. Nekako joj pođe za rukom da se uspravi u sedeći položaj i ispije pola šolje kafe. Nije mogla ni da pogleda sendvič, ali je pojela jedan kolač. Imao je ukus kartona.

Baltimor. Nije bila sigurna gde je to.

A negde, neznano gde, zmaj je beskrajno lebdeo iznad pitomog zelenog predela, ramena joj je milovalo krzno i još se čuo Endžin smeh u blizini...

Sat kasnije, u holu, dok je Prajor potpisivao račun, videla je Edijeve crne kofere od kloniranog aligatora kako prolaze na robotskim kolicima, i bila je sigurna da je mrtav.

Džeraldova klinika imala je znak ispisan krupnim staromodnim slovima i nalazila se na četvrtom stambene zgrade na mestu za koje je Prajor rekao da se zove Baltimor. Bila je to vrsta građevine od skela na koje su zakupci podizali sopstvene prenosne module. Kao višespratni kamp za prikolice sa bezbrojnim čvorovima kablova, optičkih vlakana, kanalizacionih i vodovodnih cevi. "Šta piše?" upitala je Prajora.

"Džerald Čin, zubar."

"Rekao si da je plastični hirurg."

"I jeste."

"Što nismo otišli u butik kao sav ostali svet?"

Nije joj odgovorio.

Nije osećala ništa naročito i bila je svesna da nije uplašena koliko bi trebalo da bude. Možda je to bilo u redu, jer u suprotnom ne bi bila u stanju bilo šta da preduzme, iako je bila čvrsto rešena da se izvuče iz ovoga, šta god to bilo. Tokom vožnje ovamo, napipala je nešto u džepu Majklove jakne. Trebalo joj je deset minuta da shvati da je posredi ošamućivač, kakve su nosili plašljivi sakoi. Podsećao je na dršku šrafciģera sa dva tupa metalna zuba na vrhu. Verovatno je imao standardno električno punjenje; nadala se da ga je Majkl redovno punio. Zaključila je da Prajor ne zna za ošamućivač. Te stvari su uglavnom bile dozvoljene, jer nisu bile predviđene da trajno ozlede, ali je Laneta poznavala curu koju su gadno obradili jednim takvim i nikada se nije oporavila.

Ako Prajor ne zna šta joj je u džepu, to znači da ne zna baš sve, iako mu je bilo veoma stalo da je ubedi u suprotno. Ali nije, eto, znao ni da Edi ne voli da se kocka.

Nije osećala ni žaljenje zbog Edija, iako je još bila ubeđena da je mrtav. Ma koliko da su mu platili, ne bi otišao bez onih kofera. Čak i da je nameravao da kupi novu odeću, morao bi da se obuče za odlazak u kupovinu. Edi je iznad svega pazio na odevanje. A oni koferi od aligatora bili su nešto posebno; kupio ih je od jednog hotelskog lopova u Orlandu i bili su mu nešto kao zamena za dom.

Osim toga, sad kad je malo promislila, činilo joj je malo verovatno da je pristao na isplatu, zato što je više od svega na svetu želeo da bude učesnik u nekoj velikoj igri. Kada bi se jednom našao u njoj, verovao je, ljudi bi počeli da ga shvataju ozbiljno.

Znači da ga je neko konačno ozbiljno shvatio, pomislila je, dok je Prajor unosio njenu torbu u Džeraldovu kliniku. Ali ne onako kako je Edi želeo.

Obuhvatila je pogledom dvadeset godina star plastični nameštaj, gomile časopisa sa zvezdama stima na japanskom. Kao da se našla u klivlenskom frizeraju. U prostoriji nije bilo nikog, recepcija je bila pusta.

Onda kroz bela vrata uđe Džerald, u naboranom odelu od folije koje su bolničari hitne pomoći nosili prilikom intervencije kod saobraćajnih nesreća. "Zaključaj vrata", reče on Prajoru, kroz plavu papirnu masku koja mu je skrivala nos, usta i bradu. "Zdravo, Mona. Izvoli ovuda..." Pokazao je prema belim vratima.

Ruka joj je bila na ošamućivaču, ali nije znala kako da ga uključi.

Pošla je za Džeraldom, a Prajor je išao iza nje.

"Sedi", reče Džerald. Sela je na belu limenu stolicu. Prišao joj je i zagledao joj se u oči. "Potreban ti je odmor, Mona. Iscrpljena si."

Na dršci ošamućivača nalazio se nazubljen prekidač. Da ga pritisne? Pomeri unazad? Ili napred?

Džerald ode do bele kocke sa ladicama, izvadi nešto odatle.

"Evo", reče, pruživši joj belu cevastu stvar sa natpisom na jednoj strani, "ovo će ti pomoći..." Jedva je osetila sićušan, odmereni mlaz; na tubi raspršivača bila je crna tačka, baš na mestu koje su njene oči pokušavale da izoštre, koja je rasla...

Setila se da joj je starac jednom objašnjavao kako da ubije soma. Som ima rupu na glavi, pokrivenu kožom; uzmeš neki tvrd i tanak predmet, žicu, ili čak čvršću slamku i samo ga gurneš unutra...

Setila je Klivlenda, neodređenog dana pre nego što je počela da radi; sedela je kod Lanete, listajući časopis. Naišla je na sliku na kojoj se Endži smeje u nekom restoranu, okružena nekim ljudima, i svi su zgodni, ali ne samo to, već nekako zrače, to nije tako snimljeno, ali se oseća. Pogledaj, rekla je Laneti, pokazujući joj sliku,

vidi kako zračē.

To se zove novac, rekla je Laneta.

To se zove novac. Samo ga gurneš unutra.

20. HILTON SVIFT

Stigao je nenajavljeno, kao i uvek, sam, helikopter Mreže spustio se kao usamljena osa, razbacujući vlakna algi preko vlažnog peska. Posmatrala je, sa ograde izjedene od rđe, kako iskače, nekako dečaćki, maltene razmetljivo, sa vidljivim nestrpljenjem. Nosio je dugačak kaput od smeđeg tvida, otkopčan, tako da mu se video grudni deo besprekorno čiste košulje sa raznobojnim prugama, a vetar propelera mrsio mu je smeđe-plavu kosu i lepršao njegovom kravatom sa logoom Čulo/Mreže. Zaključila je da je Robin bio u pravu: izgledao je kao da ga je obukla mama.

Možda je to namerno, pomislila je, dok je išao prema njoj preko plaže, smišljena naivnost. Prisetila se jedne Profirove tvrdnje da su velike korporacije potpuno nezavisne od ljudskih bića koja rade za njih. Njoj se to činilo sasvim očigledno, ali ju je frizer uveravao da nije shvatila osnovnu premisu. Svift je bio najvažniji živi donosilac odluka u Čulo/Mreži.

Pomisao na Profira izazvala joj je smešak; Svift joj se iskezi, shvativši to kao dobrodošlicu.

Ponudio joj je da ručaju u San Francisku; helikopter je bio izuzetno brz. Uzvratila je ponudom da mu spremi činiju dehidrirane švajcarske supe i da zagreje u mikrotalasnoj ciglu smrznutog ražanog kiselog testa.

Dok ga je posmatrala kako jede, pitala se kakav je njegov seksualni život. Bližeći se četrdesetoj, ostavljao je utisak izuzetno bistrog maloletnika kod koga je pubertet malo okasnio. Povremena govorkanja pripisivala su mu sve poznate seksualne preferencije i još nekoliko za koje je pretpostavljala da ne postoje u prirodi. I ništa od toga nije joj se činilo verovatno. Poznavala ga je otkako je došla u Čulo/Mrežu; kada je stigla, već je imao čvrst položaj u višim proizvodnim ešalonima, bio je jedan od rukovodilaca u ekipi Tali lšam i odmah je pokazao profesionalno zanimanje za nju. Prisećajući se unazad, pretpostavljala je da im je svakako Legba ukrstio puteve: bio je u očiglednom usponu, iako to ona tada možda nije primetila, opčinjena sjajem i neprestanim pokretom scene.

Bobiju je od samog početka bio odbojen, usled urođenog ratobornog baritaunskog neprijateljstva prema svakoj vlasti, ali je uspevao da to prikrije zbog njene karijere. Nedopadanje je bilo obostrano, tako da je Svift pozdravio njihov raskid i Bobijev odlazak sa neskrivenim olakšanjem.

"Hiltone", reče ona, sipajući mu šolju čaja koji je uvek više voleo nego kafu, "šta to zadržava Robina u Londonu?"

Pogledao ju je preko zadimljene šolje. "Nešto lično, mislim. Možda je našao novog prijatelja." Bobi je za Hiltona uvek bio Endžin prijatelj. Robinovi prijatelji obično su bili mladi muškarci, atletske građe; blage erotske scene sa Robinom na stimu bile su proizvod datoteka Beskonačnosti i detaljne obrade kod Rabela i njegove ekipe za efekte. Sećala se jedne noći koju su proveli zajedno, u promajnoj kući na jugu Madagaskara, njegove pasivnosti i strpljenja. Nikad nisu pokušali ponovo i pretpostavljala je da se on boji da će prisnost pokvariti opsenu koja je u njihovim stimovima bila tako savršena.

"Šta je mislio o meni kada sam otišla na kliniku, Hiltone? Da li ti je nešto rekao?"

"Mislim da te je poštovao zbog toga."

"Neko mi je nedavno rekao da je pričao ljudima da sam luda."

Zavrnuo je rukave košulje i olabavio kravatu. "Ne mogu da zamislim da bi Robin tako nešto pomislio, a kamoli rekao. Znam šta misli o tebi. Znaš kakve sve priče kruže u Mreži..."

"Hiltone, gde je Bobi?"

Njegove smeđe oči, vrlo oprezne. "Zar to nije gotovo, Endži?"

"Ti to znaš, Hiltone. Morao bi da znaš. Znaš gde je on. Reci mi."

"Izgubili smo ga."

"Kako to, izgubili?"

"Obezbeđenje ga je izgubilo. U pravu si, naravno; pomno smo ga pratili pošto te je napustio. Odgovarao je određenom tipu." U glasu mu se osećalo zadovoljstvo.

"A koji bi ti tip bio?"

"Nikad nisam pitao šta vas je zbližilo", reče on. "Obezbeđenje vas je oboje proverilo, naravno. Bio je sitni kriminalac."

Ona se nasmeja. "Nije bio čak ni to..."

"Bila si neobično dobro zastupljena, Endži, za neznanku. Znaš da su tvoji agenti kao glavnu tačku ugovora uneli uslov da u njega bude

uključen i Bobi Njumark."

"Bilo je ugovora i sa neobičnijim uslovima, Hiltone."

"Unet je na platni spisak kao tvoj... saputnik."

"Moj 'prijatelj'."

Da li je to Svift zaista pocrveneo? Oborio je pogled na svoje šake.

"Kada te je napustio, otišao je u Meksiko. U Meksiko Siti. Obezbeđenje ga je pratilo, naravno; ne volimo da izgubimo trag nekome ko suviše zna o privatnom životu jedne od naših zvezda. Meksiko Siti je veoma... složeno mesto... Znamo samo da je, izgleda, pokušao da nastavi svoju pređašnju... karijeru."

"Potkradao je kiberprostor?"

Ponovo ju je pogledao. "Viđao se sa ljudima iz tog posla, poznatim kriminalcima."

"I? Nastavi."

"On... izgubio se. Ispario. Možeš li da zamisliš kako je u Meksiko Sitanju, kada padneš ispod granice siromaštva?"

"A on je bio siromašan?"

"Postao je zavisnik. Prema našim izvorima."

"Zavisnik? Od čega?"

"Ne znam."

"Beskonačnosti!"

On zamalo da prospe čaj.

"Zdravo, Endži."

"Bobi, Beskonačnosti. Bobi Njumark, moj prijatelj," reče, zureći u Svifta. "Otišao je u Meksiko Siti. Hilton kaže da je postao zavisnik. Je li to bila neka droga, Beskonačnosti?"

"Žao mi je, Endži. To je poverljiv podatak."

"Hiltone..."

"Beskonačnosti", počeo on i zakašlja se.

"Zdravo, Hiltone."

"Prioritetno poništenje naredbe, Beskonačnosti. Imamo li taj podatak?"

"Izvori obezbeđenja opisuju Bobijevu zavisnost kao neuroelektronsku."

"Ne razumem."

"Neka vrsta, hmmm, stalnog 'ožičenja'", javi se Svift.

Dode joj da mu kaže da je pronašla drogu i punjač.

Ćut', dete. Glava joj je bila puna zujanja pčela, narastajućeg pritiska. "Endži? Šta ti je?" Bio se pridigao sa stolice, pružajući ruku prema njoj.

"Ništa. Samo sam... se iznervirala. Žao mi je. Živci. Nisi ti kriv. Htela sam da ti kažem da sam našla Bobijev dek kiberprostora. Ali ti to već znaš, zar ne?"

"Trebalo li ti nešto? Malo vode, možda?"

"Ne, hvala, ali ću sad malo da prilegnem, ako nemaš ništa protiv. Ti ostani, molim te. Imam neke zamisli za epizode na orbiti, pa bih htela da čujem tvoje mišljenje..."

"Naravno. Ti dremni, a ja ću da prošetam po plaži, pa ćemo da pričamo."

Posmatrala ga je sa prozora spavaće sobe, gledala kako njegov smeđi lik nestaje u pravcu Kolonije, praćen strpljivim malim Dornijeom.

Izgledao je kao dete na pustoj plaži; izgledao je podjednako izgubljeno kao što se i sama osećala.

21. ALEF

Sijalice od sto vati još nisu bile zasvetlele kada se pojavilo sunce i obasjalo Džentrijevo potkrovlje novom svetlošću. Zimsko sunce ublažavalo je obrise konzola i holo-stola, isticalo teksturu korica drevnih knjiga na policama od iverice duž zapadnog zida. Dok je Džentri hodao po sobi i govorio, a plavi 'petlov rep' mu odskakao kad god bi se okrenuo na petama crnih čizama, njegovo raspoloženje kao da je bilo protivteg još prisutnim posledicama dejstva Čerinih dermi za spavanje. Čeri je sedela na ivici postelje, posmatrajući Džentrija, ali i pogledajući na baterijske čitače na nosilima. Vidra je sedeo na slomljenoj stolici nađenoj u Samoći, postavljenoj providnom plastikom preko nabijenih jastučića od odbačene odeće. Na Vidrino olakšanje, Džentri je preskočio celu priču o Obliku i odmah razvio teoriju o alefu. Kao i uvek kada bi se zahuktao, koristio je reči i izraze koji su Vidri bili uglavnom nerazumljivi, ali je znao iz iskustva da je bolje ne prekidati ga; trebalo je samo izvući nekakvo značenje iz celog toka, preskačući nejasne delove.

Džentri je rekao da je Grof uključen u nešto što je ličilo na jebeno krupan microsoft; verovao je da je omot jedna velika grudva biočipa. Ako je to bilo istina, slobodna memorija te stvari bila je doslovno beskrajna; bilo bi nezamislivo skupo proizvesti tako nešto. Bilo je, rekao je Džentri, teško zamislivo da uopšte postoji, iako se govorkalo da zaista ima takvih stvari i da imaju upotrebu maltene isključivo za čuvanje džinovskih količina poverljivih podataka. Kvaka je, naravno, u tome što im se ne može pristupiti kroz matricu; to je kao da su sahranjeni.

"On bi unutra mogao da ima bilo šta", reče Džentri, zastajući da pogleda besvesno lice. Obrnuo se na peti i nastavio šetanje. "Svet. Svetove. Neograničen broj konstrukt-ličnosti..."

"Kao da živi na stimu?" upita Čeri. "Zbog toga je neprekidno u REM-u?"

"Ne", reče Džentri, "nije kao simstim. Ovo je potpuno interaktivno. Stvar je u razmerama. Ako je ovo biosoft klase alefa, on doslovno može da ima šta god zamisli tamo unutra. Na neki način, mogao bi

da ima aproksimaciju svega..."

"Znate, imala sam utisak", reče Čeri, "da je ovaj ovde plaćao Kidu Africi da ostane u ovom stanju. Neka vrsta kibernarkosa, ali ne baš to. Uostalom, kibernarkosi ne REM-uju na taj način..."

"Ali kada si pokušao da to provučeš kroz svoju skalameriju", nagađao je Vidra, "dobio si tu... stvar." Opazio je kako se Džentriju zatežu ramena ispod crne kože i perli.

"Tako je", reče Džentri, "a sad moram da obnovim naš kredit kod Uprave za fisiju." Pokazao je prema večnim akumulatorima ispod čeličnog stola. "Izvuci mi ih napolje."

"Aha", reče Čeri, "krajnje je vreme. Dupe mi se smrзло."

Ostavili su Džentrija nagnutog nad dekom kiberprostora i sišli ponovo u Vidrinu sobu. Čeri je navaljivala da priključe Džentrijevo električno čebe na jedan od akumulatora da bi ga prebacila preko nosila. Na butanskom rešou bilo je još hladne kafe; Vidra ju je ispijao nezagrejanu, dok je Čeri zurila kroz prozor, u snegom išaranu ravnici Samoće.

"Kako je postala ovakva?" upita.

"Džentri kaže da su pre sto godina ovde vršili zasipanje. Posle su sve prekrili površinskim slojem zemlje, ali na njoj ništa nije htelo da raste. Veliki deo zasute zemlje bio je toksičan. Kiša je sprala površinski sloj. Onda su verovatno digli ruke i počeli da bacaju još tog sranja. Voda tamo nije za piće; puna je PHB-a i ko zna čega još."

"A zečevi što ih lovi onaj Ptičurak?"

"Oni su zapadno odavde. Ne viđaju se u Samoći. Čak ni pacovi. Ionako moraš da proveriš svako meso koje nabaviš u ovim krajevima."

"Ali ima i ptica."

"Ovde se samo gnezde, hrane se na drugom mestu."

"Šta je to s tobom i Džentrijem?" I dalje je gledala kroz prozor.

"Kako to misliš?"

"Prvo sam pomislila da ste 'pešaci'. Da ste zajedno, mislim."

"Ne."

"Al' kao da zbog nečeg ne možete jedan bez drugog..."

"Ova Fabrika, to je njegovo mesto. Dopušta mi da živim ovde. Ja... stalo mi je da živim ovde. Da radim svoj posao."

"Da praviš one stvari tamo dole?"

Sijalica u žutoj kupi faksa se upali; u grejalici proradi ventilator. "Pa", reče Čeri, čučeci ispred grejalice i otkopčavajući jednu po jednu jaknu, "možda je lud, ali je upravo uradio pravu stvar."

Kada je Vidra ušao u potkrovlje, Džentri je otromboljeno sedeo na staroj kancelarijskoj stolici, zureći u mali monitor na poklopcu deka. "Robert Njumark", reče Džentri.

"A?"

"Identifikacija mrežnjače. Ovo može da bude samo Robert Njumark ili neko ko je kupio njegove oči."

"Otkud ti to?" Vidra se povi da pogleda osnovne statpode o rođenju. Džentri kao da nije čuo pitanje. "To je to. Zađeš malo dublje i naletiš na nešto što nisi očekivao."

"Kako to?"

"Nekoga zanima da li se neko drugi raspituje o gospodinu Njumarku."

"Koga?"

"Ne znam." Džentri je dobio prstima po crnoj koži na bedrima. "Pogledaj ovo: ništa. Rođen u Baritaunu. Majka: Marša Njumark. Imamo njegov LIB, ali je očigledno naknadno urađen." Odgurnuo je stolicu unazad na točkićima i okrenuo se u pravcu Grofovog nepomičnog lica. "Šta ti kažeš, Njumark? Je li ti to pravo ime?" Ustao je i pošao prema holo-stolu.

"Nemoj", reče Vidra.

Džentri dodirnu prekidač holo-stola.

I siva stvar se ponovo pojavi, na trenutak, ali ovaj put zaroni prema središtu polulopte prikaza, smanji se i iščeznu. Ne. Bila je tamo, sićušna siva kugla u samom središtu svetlećeg polja projekcije.

Džentrijev ludački osmeh se vratio. "Dobro", reče.

"Šta je dobro?"

"Sad znam šta je to. Led. Zaštitni program."

"Onaj majmun?"

"Neko je imao smisla za humor. Ako te majmun ne uplaši, pretvori se u zrno graška..." Prišao je stolu i počeo da pretražuje jednu bisagu. "Sumnjam da će moći to da učine sa direktnom nervnom vezom." Nešto mu je bilo u ruci. Mreža troda.

"Džentri, ne radi to! Pogledaj njega!"
"I neću", reče Džentri. "Ti ćeš."

22. DUHOVI I PRAZNINE

Zureći kroz musave prozore taksija, osetila je da joj nedostaje Kolin, njegov suvi humor, a onda se setila da je ovo potpuno izvan domena njegovog znanja. Da li Maas-Neotek ima poseban uređaj za Gradove, pitala se, i ako je tako, kako li taj duh izgleda?

"Seli", reče ona, posle možda pola sata vožnje prema Njujorku, "zašto me je Petal pustio s tobom?"

"Zato što nije glup."

"A moj otac?"

"Tvoj otac će da popizdi."

"Kako, molim?"

"Biće besan. Ako sazna. Možda i neće. Tek što smo stigli."

"Zašto smo ovde?"

"Moram da razgovaram s nekim."

"Ali zašto sam ja ovde?"

"Ne sviđa ti se ovde?"

Kumiko je oklevala. "Da, sviđa mi se."

"Fino." Seli se pomeri na rasklimanom sedištu. "Petal je morao da nas pusti. Zato što nije mogao da nas zaustavi, a da neko ne bude povređen. Dobro, možda ne povređen. Možda pre uvređen. Svejn je mogao da te o'ladi i da ti se posle izvini, da objasni tvom ocu da je to bilo za tvoje dobro, ali ako bi o'ladio mene, tu je već u pitanju čast, je li? Kad sam videla Petala tamo dole, sa pištoljem, znala sam da će nas pustiti. Tvoja soba je ozvučena. Ma, cela kuća. Kad sam skupljala tvoje stvari, uključila sam senzore kretanja. Očekivala sam da 'ocu. Petal je znao da sam to ja. Zato je pozvao telefonom, da mi da do znanja da zna."

"Ne razumem."

"Neka vrsta usluge, da znam da nas čeka. Da mi pruži priliku da razmislim. Ali on nije imao izbora i znao je to. A Svejn je, vidiš, bio prisiljen da nešto uradi i Petal zna i to. Ili bar Svejn tako kaže, da je prisiljen. Za mene, opet, nema sumnje da jesam. Zato sam počela da se pitam koliko sam potrebna Svejnu. Vraški. Zato što su me pustili da odem sa ojabunovom kćerkom, poslatom čak na Noting Hil

na čuvanje. Ima nešto što ga mnogo više plaši nego tvoj tata. Ukoliko nije nešto što će ga učiniti bogatijim nego što ga je tvoj tata već obogatio. Sve u svemu, to što sam te povela dovodi stvari u ravnotežu. Nešto kao uzvratni pritisak. To te ljuti?"

"Ali tebi prete?"

"Neko zna dosta o stvarima koje sam radila."

"A Krpelj je otkrio ko je to?"

"Aha. Mada mislim da sam ionako znala. Jebi ga, tako bih volela da sam se prevarila."

Hotel koji je Seli izabrala imao je pročelje od zardalih čeličnih ploča, pričvršćenih sjajnim hromiranim klinovima. Kumiko je taj stil viđala u Tokiju i smatrala ga pomalo zastarelim.

Njihova soba bila je prostrana i siva, u nekoliko preliva sive, i pošto je zaključala vrata, Seli je otišla pravo do kreveta, skinula jaknu i legla.

"Ti nemaš torbu?" reče Kumiko.

Seli se uspravi u sedeći položaj i poče da izuva čizme. "Uvek mogu da kupim šta mi treba. Jesi umorna?"

"Ne."

"Ja jesam." Svukla je crni džemper preko glave. Dojke su joj bile male, sa mrko-ružičastim bradavicama; ispod leve bradavice polazio je ožiljak i gubio se ispod pojasa džinsa.

"Bila si povređena", reče Kumiko, posmatrajući ožiljak.

Sali spusti pogled. "Aha."

"Zašto nisi otišla da ti ga uklone?"

"Ponekad nije loše zapamtiti."

"Da si bila povređena?"

"Da sam bila glupa."

Sivo na sivom. Pošto nije mogla da zaspi, Kumiko je šetala po sivom tepihu. Zaključila je da soba ima nešto vampirsko, nešto što je čini sličnom milionima drugih soba, kao da joj nekakva zastrašujuće bezoblična anonimnost isisava ono što je čini samosvojom, ono čiji su se fragmenti ispoljavali kao glasovi roditelja, podignuti u svađi, kao lica očevih sekretara u crnim odelima...

Seli je spavala, sa licem poput glatke maske. Vidik sa prozora nije joj

ništa otkrivao: samo da gleda na grad koji nije ni Tokio ni London, džinovski generički krš, paradigmu stvarnosti njenog veka.

Možda je i sama zaspala, ali kasnije nije bila sigurna. Posmatrala je Seli kako naručuje sredstva za higijenu i donji veš, ukucavajući narudžbinu u video pored kreveta. Stvari su stigle dok je Kumiko bila pod tušem.

"U redu", reče Seli, s one strane vrata, "obriši se i obuci, idemo da se nađemo s tim čovekom."

"Kojim čovekom?" upita Kumiko, ali je Seli nije čula.

Gomi.

Trideset pet odsto zemljišne mase Tokija bilo je sagrađeno na gomiju, na nasipima oduzetim od Zaliva stogodišnjim sistematskim istovarom materijala. Gomi je tamo bio sirovina, kojom se moglo raspolagati, sakupljati je, razvrstavati, pažljivo nasipati.

U Londonu je odnos prema gomiju bio složeniji, nejasniji. Za Kumikine oči, grad se uglavnom sastojao od gomija, od struktura koje bi japanska ekonomija već odavno progutala u svojoj nezasitoj gladi za građevinskim prostorom. A opet, te strukture su otkrivale, čak i Kumiki, nit vremena, svaki zid krpile su stotine ruku u neprekidnom poslu obnavljanja. Englezi su poštovali svoj gomi na poseban način, koji je tek počinjala da razumeva; stanovali su u njemu.

Gomi je u Gradovima bio nešto sasvim drugo: bogati humus, trulež iz koje su nicali izdanci od čelika i polimera. Već je očigledno odsustvo planiranja bilo dovoljno da joj se zavrti u glavi, jer je bilo u zastrašujućoj suprotnosti sa značajem koji je njena kultura pridavala svrsishodnom korišćenju prostora.

Njihova vožnja taksijem od aerodroma već joj je pokazala propadanje, čitave blokove u ruševinama, prazne duplje prozora iznad pločnika prekrivenih smećem. I lica koja su zurila u oklopljeni hover dok se probijao ulicom.

Seli ju je bez upozorenja gurnula duboko u svu neobičnost ovog mesta, sa njegovom truleži i nasumce posejanim kulama, višim od svega u Tokiju, korporacijskim monolitima koji su probijali prašnjavu čipku natkriljujućih kupola.

Pošto su promenile dva taksija od hotela, pošle su pešice ulicom,

kroz ranu predvečernju gužvu i iskošene senke. Vazduh je bio hladan, ali ne kao u Londonu, i Kumiko je pomislila na procvalo drveće u Ueno Parku.

Njihova prva stanica bio je prostran, pomalo ofucan bar koji se zvao 'Džentlmen Gubitnik', gde je Seli obavila tih i veoma brz razgovor sa barmenom.

Izišle su bez porudžbine.

"Duhovi", reče Seli, skrećući za ugao. Kumiko je išla pored nje. Ulice su bile sve više puste, zgrade mračnije i ruševnije.

"Molim?"

"Ovde za mene sve vrvi od duhova, ili bi bar trebalo da bude tako."

"Znaš ovo mesto?"

"Nego šta. Izgleda isto, a opet različito, razumeš?"

"Ne..."

"Razumećeš jednog dana. Kad nađemo onog koga tražim, ti samo budi dobro dete kao i uvek. Govori ako te pitaju, inače nemoj."

"Koga to tražimo?"

"Čoveka. Ili bar ono što je ostalo od njega..."

Pola bloka dalje, na pustoj sumornoj ulici - Kumiko nikad ranije nije videla pustu ulicu, osim Svejnovе padine pod ponoćnim snegom - Seli zastade pored prastarog i potpuno bezličnog pročelja radnje, čija su dva izloga bila posrebrana bogatim unutrašnjim nanosom prašine. Zureći unutra, Kumiko razazna slova od staklenih cevi neosvetljenog neonskog znaka: 'Metro', a zatim duža reč. Vrata između izloga bila su ojačana pločom rebrastog čelika; iz nje su u pravilnim razmacima virili zarđali zakivci, povezani labavim nitima galvanizovane žilet-žice.

Seli se zatim okrenu prema vratima, podiže ramena i izvede tečan niz sitnih, brzih pokreta rukama.

Kumiko je zurila u nju dok je ponavljala niz. "Seli..."

"Ulični govor", preseče je Seli. "Rekla sam ti da čutiš, zar ne?"

"Da?" reče glas, jedva glasniji od šapata, koji kao je dolazio odasvud.

"Već sam rekla", reče Seli.

"Ne znam ulični."

"Oću da govorim s njim", reče ona, tvrdim i opreznim glasom.

"On je mrtav."

"Znam."

Nastade tišina i Kumiko začu zvuk koji je mogao biti vetar, hladan vetar, pun prašine, na geodeziji Gradova visoko iznad njih.

"On nije ovde", reče glas i kao da se udalji. "Iza ugla, pola bloka dalje, levo u uličici."

Kumiko će zauvek pamtiti uličicu: mrke cigle, klizave od vlage, ventilatori iza rešetaka sa crnim potočićima skorene prašine, žuta sijalica u kavezu od korodirane legure, niski čestar praznih boca u dnu svakog zida, ljudska gnezda od zgužvanog faksa i belih elemenata za pakovanje od stiropora, i zvuk potpetica Selinih čizama.

Iza mutnog sjaja sijalice vladala je tmina, iako je odraz svetlosti na mokrim ciglama pokazivao zid u dnu ćorsokaka i Kumiko je oklevala da pođe dalje, uplašena iznenadnim komešanjem odjeka, hitrim, neprestanim kapanjem vode...

Seli podiže ruku. Uzak zrak veoma jake svetlosti uokviri oštar krug na išaranim ciglama, a onda brzo spuznu.

Spuznu i zaustavi se na stvari u dnu zida, od metala mutnog sjaja, uspravnoj zaobljenoj spravi za koju je Kumiko pomislila da je još jedan ventilator. Oko podnožja stvari bili su raspoređeni ostaci belih sveća, pljosnata plastična boca puna prozirne tečnosti, nekoliko različitih kutija cigareta, razbacane cigarete bez kutija i složen lik sa više ruku, verovatno nacrtan belom kredom.

Seli zakorači napred, ne pomerajući zrak svetiljke, i Kumiko vide da je oklopljena stvar pričvršćena za cigle masivnim zakivcima. "Fine?"

Brz treptaj svetlosti u horizontalnom prorezu.

"Hej, Fine, čoveče..." Neuobičajena nesigurnost u Selinom glasu.

"Mol." Glas je bio hrapav, kao iz neispravnog zvučnika. "Zašto svetiljka? Više nemaš pojačivače? Ili stariš, pa ne vidiš k'o pre?"

"Zbog moje prijateljice."

Nešto se pokrenu iza proreza, nezdrave ružičaste boje vrelog pepela cigarete na podnevnom suncu, i Kumikino lice okupa nemirna svetlost.

"A, da", zariba glas, "i, ko je ona?"

"Janakina kći."

"Sereš."

Seli obori svetiljku; svetlost pade na sveće, bocu, mokre sive cigarete, beli simbol sa perjem ruku.

"Pričesti se", reče glas. "Imaš tu pola litre Moskovskaje. Hudu znak je od brašna. Nemaš sreće: krupnije zverke ih crtaju kokainom."

"Isuse", reče Seli, sa čudnom odsutnošću u glasu, čučnuvši. "Ne mogu da verujem." Kumiko je posmatrala kako podiže bocu i miriše sadržaj.

"Samo pij. Dobra je. Mora da bude. Niko ne sme da zajebe proročište, ako zna šta je dobro za njega."

"Fine", reče Seli, a onda nagnu bocu, otpi i obrisa usta nadlanicom, "mora da si poludeo..."

"E, bar da jesam. Sa ovom krtijom, jedva da izguram malo mašte, a kamoli ludilo."

Kumiko priđe bliže i čučnu pored Seli.

"To je konstrukt, ono sa ličnošću?" Seli spusti bocu sa votkom i prodžara po brašnu vrhom belo lakiranog nokta.

"Naravno. Već si ih viđala. Pamćenje u realnom vremenu ako 'oću, ili veza sa k-prostorom. Ova fora sa proročištem je da ostanem u igri, znaš?" Stvar načini neobičan zvuk: smeh. "Imaš problem s ljubav? Imaš zla žena koj' t' ne razume?" Ponovo šum smeha, nalik na krčanje smetnji. "U stvari, više se bavim poslovnim savetovanjem. Ovu robu ostavljaju lokalni klinici. Tako je mističnije. A s vremena na vreme naiđe poneki skeptik, dupeglavac koji smatra da je ako da se posluži." Skerletna, kao vlas kose nit blesnu iz proreza i negde desno od Kumiko eksplodira boca. Statički smeh. "I, šta te vodi na ovu stranu, Mol? Tebe i", ružičasta svetlost ponovo prelete preko Kumikinog lica, "Janakinu kćer..."

"Operacija Strejlajt", reče Seli.

"Davno beše, Mol..."

"Okomila se na mene, Fine. Prošlo je četrnaest godina, a luda kučka još 'oće moju guzicu..."

"Možda nema pametnija posla. Znaš kakvi su ti lovani..."

"Znaš gde je Kejs, Fine? Možda 'oće njega..."

"Kejs više ne igra. Obavio par dobrih poslova pošto ste se razišli, a onda poslao celu stvar u majčinu i povuk'o se. Da si uradila isto, možda ti se sad ne bi smrzavalo dupe u budžaku, a? Poslednje što

znam o njemu jeste da ima četvero dece..."

Dok je Kumiko posmatrala hipnotičko preletanje ružičastog žara skenera, postalo joj je malo jasnije sa čim je Seli razgovarala. U očevoj radnoj sobi postojale su slične stvari, četiri, crne lakirane kocke poređane na niskoj polici od borovine. Iznad svake kocke visio je portret. Portreti su bili crno-bele fotografije ljudi u tamnim odelima sa kravatama, četiri veoma ozbiljna gospodina čiji su reveri bili ukrašeni malim metalnim amblemima kakve je ponekad nosio njen otac. Iako joj je majka rekla da u kockama stanuju duhovi, duhovi očevih zlih predaka, Kumiko su one više opčinjavale nego plašile. Ako su u njima duhovi, razmišljala je, mora da su sasvim mali, jer su kocke veličine glave deteta.

Otac je povremeno meditirao ispred kocki, klečeći na golom tatamiju u stavu koji je odisao dubokim poštovanjem. Mnogo puta ga je videla u tom položaju, ali joj je bilo deset godina kada ga je prvi put čula da se obraća kockama. I jedna mu je odgovorila. Pitanje joj ništa nije značilo, odgovor još manje, ali ju je mirni ton kojim je duh odgovorio sledio u skrovištu iza papirnih vrata i otac se nasmejao kada ju je našao tamo; umesto da je izgrdi, objasnio joj je da kocke sadrže snimljene ličnosti bivših službenika, direktora korporacije. Njihove duše? - upitala je. Ne, rekao je on i nasmešio se, a onda je dodao da je razlika neznatna. "Oni nisu svesni. Odgovaraju na pitanja, na način približan onom kako bi odgovorila ličnost. Ako su to duhovi, onda su i hologrami duhovi."

Posle Selinog predavanja o istoriji i hijerarhiji Jakuza, u robata baru u Erls Kortu, Kumiko je zaključila da je svaki od gospode na fotografijama, snimljenih ličnosti, nekada bio ojabun.

Stvar u oklopljenom kućištu, razmišljala je dalje, slične je prirode, iako možda složenija, kao što je Kolin složenija verzija Mišlenovog vodiča koji su očevi sekretari nosili sa sobom prilikom pohoda kupovine u Šinđukuu. Seli je to nazvala imenom 'Fine' i bilo je očito da joj je Fin bio prijatelj ili ortak u poslu.

Ali da li bdi, pitala se Kumiko, i kada je uličica pusta? Skenira li njegov laserski pogled nemo padanje ponoćnog snega?

"Evropa", reče Seli. "Kada sam se rastala s Kejsom, skitala sam po

njoj. Operacija nam je donela dosta novca, bar je tada tako izgledalo. Sve je isplatila Tezje-Ešpulova VI, preko švajcarske banke. Izbrisala je svaki trag da smo bili gore u bunaru, ali baš sve, pa kada bi, recimo, potražila imena pod kojima smo putovali, JAL šatlom, ne bi ih našla. Kejs je sve proverio kada smo se vratili u Tokio, ušao u banke podataka; bilo je kao da se ništa nije dogodilo. Nije mi bilo jasno kako joj je uspelo, bila to VI ili ne, ali ionako niko nikad nije razjasnio šta se stvarno dogodilo tamo gore, kada je Kejs pojahao onaj kineski ledolamac kroz led oko njihovog jezgra."

"Je li pokušavala da vas nađe, kasnije?"

"Ne, koliko ja znam. Kejs je smatrao da je nestala, na neki način; ne nestala, nego se pretopila u sve, čitavu matricu. Kao da više nije bila u kiberprostoru, već sam kiberprostor. I ako nije htela da je vidiš, nije bilo načina da se to dogodi, niti da dokažeš nekom drugom da postoji... A ja, ja nisam htela da znam za nju. Hoću da kažem, šta god da je bilo, činilo mi se završeno, prošlo. Armitaž je bio mrtav, Rivijera je bio mrtav, Ešpul je bio mrtav, onaj Rasta, pilot tegljača koji nas je odvez'o tamo napolje, vratio se na Sion i verovatno sve otpisao kao još jedan opijumski san... Ostavila sam Kejsa u Tokio Hajatu i nikad ga više nisam videla..."

"Zašto?"

"Ko zna? Onako. Bila sam mlada. Činilo mi se da je gotovo."

"Ali nju si ostavila gore u bunaru. U Strejlajtu."

"Tačno. Padalo mi je na pamet, s vremena na vreme. Kada smo odlazili odande, Fine, činilo se da joj je svejedno. Kao da sam po njenoj želji ubila onog njenog bolesnog ludaka od oca, a Kejs provalio u njihova jezgra i pustio njihovu VI da nestane u matrici... Zato sam je stavila na spisak. Kad se jednog dana nađeš u govornima, kad si na nišanu, samo proveriš taj spisak."

"I odma' si provalila da je ona?"

"Ne. Imam prilično dugačak spisak."

Kejs, za koga se Kumiko činilo da je za Seli bio nešto više od ortaka, nije se više pojavio u njenoj priči.

Slušajući kako Seli sažima za Fina četrnaest godina svog života, Kumiko je zamišljala ovu mlađu Seli kao bišonen heorinu iz tradicionalnog romantičnog videa: tajnovitu, elegantnu i smrtonosnu. Iako joj je bilo teško da prati Selinu priču bez objašnjenja, punu

imena ljudi i mesta koje nije poznavala, bez muke ju je zamišljala kako ostvaruje, munjevite, nadmoćne pobede kakve se očekuju od jedne bišonen. Ali ne, pomislila je, kada je Seli preskočila 'lošu godinu u Hamburgu', sa iznenadnim besom u glasu, starim besom, iz neke prošle decenije, pogrešno je gurati ovu ženu u japanske kalupe. To nisu bili ronin, lutajući samuraji; Seli i Fin govorili su o bizu.

Zaključila je da je loša godina u Hamburgu došla pošto je stekla i izgubila nekakvo bogatstvo. Zaradila je svoj deo 'tamo gore', na mestu koje je Fin nazvao Strejlajt, u ortaštvu sa čovekom po imenu Kejs. Usput je stekla i neprijatelja.

"Hamburg", prekide je Fin, "čuo sam priče o Hamburgu..."

"Nestalo je novca. Tako to biva kad si mlad... Bez novca je na neki način sve ponovo postalo normalno, ali sam se upetljala s tim ljudima u Frankfurtu, ostala sam im dužna i tražili su da prebijemo dug."

"Kako da ga prebijete?"

"Trebalo je da smaknem neke ljude."

"Pa?"

"Pa sam otišla. Čim sam mogla. U London..."

Možda je Seli jednom ipak bila nešto kao ronin, neka vrsta samuraja. U Londonu se, međutim, pretvorila u nešto drugo, u poslovnu ženu. Izdržavala se na neki neobjašnjen način, postepeno je postala ulagač, investirala u različite poslovne poduhvate. (Šta je to 'slivnik kredita'? Šta znači 'pranje podataka'?)

"Ja", reče Fin, "dobro ti je išlo. Imala si deo zarade nekog kazina u Nemačkoj."

"E-la-Šapel. Bila sam u upravnom odboru. Još sam, kad god nabavim odgovarajući pasoš."

"Znači, povukla si se?" Ponovo smeh.

"Naravno."

"Malo toga je stizalo dovde."

"Vodila sam kazino. To je sve. Išlo mi je."

"Borila si se za novac. 'Misti Stil', *Misty Steel: Magloviti Čelik - prim. prev.* poboljšana perolaka. Osam borbi. Video sam pet. Krvavi mečevi, slađana. Zabranjena stvar."

"Hobi."

"Al' ti je hobi... Gledao sam snimke. Burmanac Kid te je rasporio k'o prase, sve u boji..."

Kumiko se seti dugačkog ožiljka.

"Zato sam prestala. Bilo je to pre pet godina i već sam tada bila pet godina prestara."

"Nisi bila loša, ali 'Misti Stil'... Isuse."

"Skini mi se. Nisam ga ja izmislila."

"Naravno. Nego reci o tvom prijatelju odozgo, kako te je on našao."

"Svejn. Rodžer Svejn. Poslao jednog od svojih u kazino, umišljenog snagatora po imenu Prajor. Pre jedno mesec dana."

"Svejn, sređivač? Londonac?"

"Isti. Prajor je imao poklon za mene, otprilike metar ispisa. Spisak. Imena, datumi, mesta."

"Gadno?"

"Sve. Stvari koje sam maltene zaboravila."

"Strejlajt?"

"Sve. Zato sam se spakovala, vratila u London, otišla do Svejna. On se izvinjava, nije kriv, al' mora da me pritisne. Zato što neko pritiska njega. I sam ima metar ispisa." Kumiko začu kako Seline potpetice stružu po pločniku.

"I, šta 'oće?"

"Sklanjanje, na toplo. Jednu od zvezda."

"Zašto baš ti?"

"Ajde, Fine, to ja 'oću tebe da pitam."

"Svejn ti je rek'o da je to 3Džejn?"

"Ne. Moj kauboj konzole u Londonu."

Kumiko su počinjala da bole kolena.

"Klinka. Otkud ona s tobom?"

"Doveli je kod Svejna. Janaka je sklonio iz Tokija. Svejn mu duguje giri."

"Čista je, usput, nema implanata. Prema onom što dobijam iz Tokija, Janaka ovih dana ima pune ruke posla..."

Kumiko zadrhta u tami.

"A ona za sklanjanje, zvezda?" nastavi Fin.

Osetila je Selino oklevanje. "Anđela Mičel."

Ružičasti metronom nemo se klatio, s leva na desno, s desna na levo.

"Hladno je ovde, Fine."

"Aha. Voleo bih da mogu da osetim. Upravo sam napravio mali izlet do tebe. Do Memori Lejna. Koliko znaš o Endžinoj prošlosti?"

"Malo."

"Ovo je proročište, dušo, a ne istraživačka biblioteka... Otac joj je bio Kristofer Mičel. Bio je neko krupno govno za razvoj biočipova u Maas Biolabsu. Odrasla je u njihovom zatvorenom centru u Arizoni, kompanijsko dete. Pre sedam godina tamo se nešto dogodilo. Ulica priča da je Hosaka angažovala ekipu profesionalaca da pomognu Mičelu da napravi pomak u karijeri. Faks je pisao da je na Maasovom posedu došlo do megatonske eksplozije, ali niko posle nije otkrio nikakvo zračenje. Niti Hosakine najamnike. Maas je objavio da je Mičel mrtav. Samoubistvo."

"To je biblioteka. Šta kaže proročište?"

"Glasine. Ništa što bi išlo na istu nisku. Ulica kaže da se pojavila ovde dan ili dva posle eksplozije u Arizoni, sa nekim uvrnutim crnčugama koji su poslovali iz Nju Džerzija."

"Poslovali? S čim?"

"Trgovali. Softverom, uglavnom. Kupovali, prodavali. Povremeno su kupovali od mene..."

"Kako su to bili uvrnuti?"

"Hudu. Verovali da je matrica puna mamboa i sličnog sranja. Znaš šta, Mol?"

"Šta?"

"Bili su u pravu."

23. OGLEDALO, OGLEDALCE

Izišla je iz toga kao da je neko pomerio prekidač. Nije otvorila oči. Čula ih je kako razgovaraju u drugoj sobi. Bolelo ju je na nekoliko mesta, ali ne onako kako je moglo da boli od viza. Loš fiks bio je izlečen ili ublažen nečim što su joj dali, možda onim sprejom.

Papirna kecelja žuljala joj je bradavice na grudima; bile su joj nekako uvećane i osetljive, a grudi teže. Preko lica su joj sevale tanke trake bola. Istovetna žiganja u očnim kapcima, sirov hrapav osećaj u ustima i ukus krvi.

"Ne pokušavam da te učim tvom poslu", govorio je Džerald, kroz neprekidno kuckanje i zveckanje metala, kao da pere sudove, ili nešto slično, "ali se varaš ako misliš da bi prevarila bilo koga ko to neće. Ovo je zaista površan posao." Prajor reče nešto što nije uspela da razazna. "Rekao sam površan, a ne trajav. Sve je kvalitetno urađeno. Dvadeset sati na dermalnom stimulatoru i nećeš ni znati da je bila ovde. Redovno joj dajte antibiotike i sve potrebne stimulante; njen imunološki sistem nije kakav bi trebalo da bude." Zatim opet Prajor, ali i dalje nije mogla da ga razume.

Otvorila je oči, ali ugledala je samo tavanicu, bele kvadrate akustičnih pločica. Pogledala je levo. Beli plastični zid sa jednim od onih lažnih prozora, haj-rez animacijom plaže sa palmama i talasima; ako dovoljno dugo gledaš u vodu, videćeš kako se to valjaju uvek isti talasi, iznova, zauvek. Samo što je ovaj ovde bio neispravan ili dotrajao, talasi su nekako oklevali, a crvenilo zalaska sunca treptalo je kao pokvarena fluorescentna cev.

Pokušaj desno. Ponovo je okrenula glavu, osećajući na vratu znojavi papirni prekrivač na tvrdom jastuku od pene...

Sa susednog kreveta posmatralo ju je lice sa pomodrelim očima, nosom u protezi od providne plastike i mikroporozne trake, nekakvom smeđom želatinoznom tvari razmazanom preko jagodičnih kostiju...

Endži. Bilo je to Endžino lice, uokvireno odbleskom mucavog sunca na pokvarenom prozoru.

"Uopšte nismo dirali kosti", reče Džerald, pažljivo olabavljajući traku koja je držala malu plastičnu protezu duž brida nosa. "To je najlepše od svega. Planirali smo malo hrskavice u nosu, da to obavimo kroz nozdrve, pa da pređemo na zube. Nasmehi se. Divno. Uradili smo povećanje grudi, dogradili bradavice pomoću erektivnog tkiva odgajenog u tanku, i na kraju, bojenje očiju..." Uklonio je protezu. "Ovo ne smeš da diraš sledećih dvadeset četiri sata."

"Jesam li tako zaradila masnice?"

"Ne. To je sekundarna trauma posle operacije hrskavice." Džeraldovi prsti bili su hladni na njenom licu, precizni. "Trebalo bi da se izgubi do sutra."

Džerald je bio okej. Dao joj je tri derme, dve plave i ružičastu, glatke i udobne. Praor izvesno nije bio okej, ali je otišao ili se bar nije pojavljivao. Bilo joj je baš gotivno, da sluša Džeralda kako objašnjava stvari onim smirenim glasom. I gle, šta je sve uradio.

"Pege", reče ona, zato što ih više nije bilo.

"Abrazija i još malo veštačkog tkiva. Vратиće se, onoliko brzo koliko se budeš sunčala..."

"Ona je tako lepa..." Okrenula je glavu.

"Ti, Mona. To si ti."

Zagledala se u lice u ogledalu i oprobala onaj slavni osmeh.

Možda Džerald ipak nije bio okej.

Ponovo u uskoj beloj postelji, gde ju je položio da se odmara, podigla je ruku i pogledala tri derme. Sedativi. Lebdela je.

Zavukla je nokat ispod ružičaste derme i sliuštila je, prilepila na beli zid i snažno je pritisnula palcem. Iz derme iscuri kapljica tečnosti boje slame. Pažljivo ju je odlepila i vratila na ruku. Tečnost u one dve plave bila je mlečno bela. I njih je vratila na mesto. Možda će on primetiti, ali je htela da zna šta se dešava.

Pogledala se u ogledalu. Džerald je rekao da može sve da vrati kako je bilo, jednog dana, ako bude htela, ali se tada zapitala kako će on znati kako je izgledala. Možda je napravio snimak, ili tako nešto. Ali kad je malo bolje razmislila, možda više nije bilo nikog ko se seća kako je izgledala. Majklov stim je verovatno bio jedini trag, ali nije znala njegovu adresu, ni prezime. Zbog toga je imala čudan osećaj,

kao da je ona od ranije na trenutak odlutala niz ulicu i nikada se nije vratila. Ali onda je sklopila oči i podsetila se da je ona Mona, ona koja je oduvek bila, i da se ništa naročito nije promenilo, bar ne iza očnih kapaka.

Laneta je govorila da nema veze koliko si se promenila. Laneta joj je jednom rekla da joj nije ostalo više od deset odsto starog lica, onog s kojim se rodila. Mada se ne bi reklo, osim crne tetovaže oko očiju, tako da više nije morala da se bakće s maskarom. Mona je pomislila da Laneta možda i nije obavila tako dobar posao i to mora da joj se pokazalo na licu, jer je tada Laneta rekla: Trebalo je da me vidiš onda, dušo.

Ali sad je i sama bila tu, Mona, ispružena u uskom krevetu u Baltimoru, a sve što je znala o Baltimoru bio je zvuk sirene odozdo sa ulice i motora Džeraldovog klima-uređaja.

I to ju je nekako uljuljkalo u san, nije znala koliko dugo, a onda je Prajor bio tu, sa rukom na njenoj mišici, i pitao je da li je gladna.

Posmatrala je Prajora kako brije bradu. Bio je nad hirurškim slivnikom od nerđajućeg čelika i potkresivao ju je hromiranim makazama. Onda je prešao na beli plastični brijač za jednu upotrebu iz Džeraldove kutije. Bilo je neobično gledati kako mu se pojavljuje lice. Nije bilo onakvo kakvo je očekivala: bilo je mlađe. Ali su usta ostala ista.

"Hoćemo li još dugo biti ovde, Prajore?"

Skinuo je košulju radi brijanja; preko leđa, ramena i na nadlakticama imao je tetovirane zmajevе sa lavljim glavama. "Ne brini za to", reče.

"Dosadno je."

"Nabavićemo ti neke stimove." Brijao se ispod brade.

"Kakav je Baltimor?"

"Grozan. Kao i sve ostalo ovde."

"Kakva je onda Engleska?"

"Grozna." Obrisao je lice gužvom plave upijajuće hartije.

"Možda bismo mogli da iziđemo, da probamo te rakove. Džerald kaže da imaju rakove."

"Imaju", reče on. "Doneću ti."

"Kako bi bilo da me izvedeš?"

Bacio je plavu hartiju u čeličnu kantu za otpatke. "Ne. Mogla bi

pokušati da pobegneš."

Zavukla je ruku između zida i kreveta i napipala otrgnutu vazdušnu ćeliju od pene gde je sakrila ošamućivač. Pronašla je svoju odeću u beloj plastičnoj kesi. Džerald je svaka dva sata dolazio sa svežim dermama; ispraznila bi ih čim bi otišao. Kada bi uspela da nagovori Prajora da iziđu da jedu, verovala je da bi u restoranu mogla nešto da pokuša. Ali on ni da čuje.

U restoranu bi čak mogla da pozove kljuna, jer sad je bila prilično sigurna da je provalila šemu.

Lutka-igra. Laneta joj je pričala o tome. Kako postoje ljudi koji plaćaju da devojke budu doterane da liče na neke druge ljude i da ih onda ubiju. To je obično bio neko bogat, stvarno bogat. Ne Prajor, već neko za koga ovaj radi. Laneta je rekla da ti tipovi ponekad udese da devojke liče na njihove žene. Mona tada nije htela da veruje u to; Laneta joj je ponekad pričala jezive stvari jer je bilo gotivno osećati jezu kada znaš da si bezbedna, a Laneta je ionako imala milion priča o otkačenim šemama. Tvrdila je da su sakoi najjuvrnutiji, sakoi visoko u kompanijama, zato što nisu mogli da dopuste da se otkače dok rade. Ali kad ne rade, rekla je Laneta, mogu sebi da priušte da se otkače kako god im je volja. Nije, dakle, nemoguće da negde visoko neki sako želi to da uradi sa Endži? Mnoge cure ionako same odlaze da ih obrade da liče na Endži, ali obično izgledaju patetično. Imitatorke... i nikad nije videla neku koja zaista liči na Endži, bar ne dovoljno da se iko normalan pređe. Ali može biti i da postoji neko ko bi platio sve ovo da dobije devojku koja liči na Endži. Uostalom, ako ovo nije lutka-igra, šta je onda?

Prajor je zakopčavao plavu košulju. Prišao je krevetu i smaknuo čaršav da joj pogleda grudi. Kao da razgleda auto ili tako nešto.

Trgnula je čaršav uvis, na mesto.

"Doneću rakove." Obukao je jaknu i izišao. Čula ga je kako nešto govori Džerald.

Džerald promoli glavu. "Kako si, Mona?"

"Gladna."

"Osećaš se opušteno?"

"Aha..."

Kada je ponovo ostala sama, okrenula se i stala da proučava svoje lice, Endžino lice, u zidu od ogledala. Masnice su se već bile

uglavnom izgubile. Džerald joj je pričvrstio na lice neke stvari nalik na minijaturne trode i povezao ih sa mašinom. Rekao da ubrzavaju isceljenje.

Više se nije trzala kada bi ga videla, Endžino lice u ogledalu. Zubi su bili lepi; rado bi ih zadržala. Još nije bile sigurna za ostalo.

Možda bi trebalo da ustane, obuče se i pokuša da iziđe. Ako Džerald pokuša da je zaustavi, može da upotrebi ošamućivač. Onda se setila kako se Prajor pojavio kod Majkla, kao da je odredio nekog da motri na nju, celu noć, da je prati. Možda je i sad neko napolju. Džeraldova klinika nema prozore, ne one prave, što znači da mora na vrata.

A počinjao je da joj nedostaje viz, gadno, ali ako uzme samo malo, Džerald će primetiti. Znala je da je komplet tamo, u kesi ispod kreveta. Kada bi uzela malo, možda bi nešto i učinila. Ali to možda ne bi bila prava stvar; morala je da prizna da pod vizom nije uvek radila prave stvari, iako je činio da se oseća kao da ne može da omane.

Uostalom, gladna je, i šteta što Džerald nema neku muziku ili tako nešto, pa bi baš mogla da sačeka te rakove...

24. NA SAMOTNOM MESTU

A Džentri je stajao tamo, sa Oblikom koji mu je goreo iza očiju, pružajući mrežu troda u bleštavoj svetlosti golih sijalica, objašnjavajućii Vidri zašto mora da bude tako, zašto Vidra mora da namesti trode i uključi se pravo u ono što je siva grudva slala nepomičnom telu na nosilima.

Zavrteo je glavom, prisećajući se kako je došao u Pseću Samoću. Džentri je počeo da govori brže, shvativši taj pokret kao odbijanje.

Džentri je nagovarao Vidru da se uključi, možda samo na par sekundi, dok on ne pristupi podacima i izradi makroform. Vidra ne zna to da uradi, rekao je Džentri, inače bi se sam uključio; nije hteo podatke, već samo opšte ustrojstvo, jer je verovao da će ga to odvesti do Oblika, onog velikog, stvari koju je tako dugo progonio.

Vidra se seti kako je pešice prelazio Samoću. Bojao se da će mu se Korsakovljevi vratiti, da će zaboraviti gde se nalazi i napiti se kancerogene vode iz ljigavih crvenih lokvi na zarđaljoj ravnicima. Crvena skrama i crkotine ptica koje plutaju na raširenim krilima. Kamiondžija iz Tenesija rekao mu je da pođe na zapad od auto-puta, da će posle jednog sata naići na asfaltiran put gde će ga neko povesti do Klivlenda, ali mu se činilo da hoda više od jednog sata, a nije bio ni siguran gde je zapad i ovo mesto ga je plašilo, nalik na otpad koji je izgazio neki džin dok ga nije spljoštio. Jednom je opazio nekog u daljini, na vrhu niske uzvisine, i mahnuo mu. Prilika je nestala, ali on je pošao u tom pravcu, više se ne trudeći da obiđe lokve, pljusajući kroz njih, sve dok nije stigao do uzvisine i video da je to trup putničkog aviona bez krila, do pola uronjen u zarđale konzerve. Popeo se uz padinu po stazi od izgaženih konzervi, do četvrtastog otvora pomoćnog izlaza. Zavirio je unutra i ugledao stotine glavica kako vise sa lučne tavanice. Ostao je tako, sleđen, trepćući u iznenadnoj hladovini, dok mu prizor nije dobio neki smisao. Ružičaste plastične glave lutaka, sa najlonskom kosom vezanom u repove i repovima zalepljenim za debeli crni katran, ljuljajući se poput voćki. I ništa više, samo nekoliko dronjavih ploča od prljavo zelene pene; znao je da ne želi da ostane i otkrije ko tu stanuje.

Tada se uputio na jug, i ne znajući to, i otkrio Fabriku.

"Nikad više neću imati ovakvu priliku", reče Džentri. Vidra je zurio u to zategnuto lice, oči raširene u očajanju. "Nikad ga neću videti..."

Vidra se seti prilike kada ga je Džentri udario, kako je pogledao ključ u ruci i osetio... Pa, Čeri nije bila u pravu za njih, ali tu je postojalo nešto drugo, nije znao kako to da nazove. Levom rukom zgrabio je mrežu troda, a desnom snažno gurnuo Džentrija u prsa. "Umukni! Umukni, jebote!" Džentri nalete na ivicu čeličnog stola.

Vidra ga tiho opsova, nameštajući tananu mrežu kontaktnih dermatroda na čelo i slepoočnice.

Uključio se.

Pod čizmama mu je škripao šljunak.

Otvorio je oči i pogledao dole; dobro zaravnjena šljunčana staza u svetlosti jutra, čistija od bilo čega u Psećoj Samoći. Podigao je pogled i video da se gubi iza drveća, a tamo u krošnjama nagnuti krov kuće velike kao pola Fabrike. U visokoj vlažnoj travi blizu njega stajale su skulpture. Gvozdeni jelen i slomljena figura čoveka izvajana u belom kamenu, bez glave i ruku i nogu. Pesma ptica bila je jedini zvuk.

Pošao je uz stazu, prema sivoj kući, zato što nije mogao ništa drugo. Kada je stigao na vrh staze, video je, iza kuće, manje zgrade i široko ravno travnato polje sa usidrenim zmajevima.

Bajka, pomislio je, podižući pogled prema širokom kamenom pročelju građevine, kristalnim staklima dijamantskih oblika; podsećalo ga je na neki video iz detinjstva. Zar stvarno postoje ljudi koji žive na ovakvim mestima? Ali to nije mesto, podsetio se, samo izgleda kao da je jeste.

"Džentri", reče, "vadi mi dupe odavde, čuješ?"

Osmotrio je svoje nadlanice. Ožiljci, usađena prljavština, crni polumeseci ulja ispod polomljenih noktiju. Upijali su ulje i to ih je omekšavalo, pa su se lako lomili.

Počinjao je da se oseća glupo, stojeći tu. Možda ga neko posmatra iz kuće. "Ko ga jebe", reče i pođe uz široku stazu od kamenih ploča, nesvesno prelazeći u izazivački hod koji je naučio u Plavim Đakonima.

Na središnjoj ploči vrata bila je pričvršćena neka stvar: ruka, mala i skladna, koja drži kuglu veličine lopte za bilijar, sve izliveno od gvožđa. Sa šarkom na zglobu tako da može da se podiže i spušta. Učinio je to. Jako. Dvaput, pa još dvaput. Ništa se nije dogodilo. Kvaka je bila od mesinga, cvetni reljef na njoj gotovo izlizan od dugogodišnje upotrebe. Lako se pokrenula. Otvorio je vrata.

Zatreptao je od raskoši boja i površina; tamno lakirano drvo, crni i beli mermer, tepisi sa hiljadama blagih boja koje su svetlele kao crkveni prozori, blistavo srebro, ogledala... Nacerio se na laku vrtoglavicu koju je osetio od svega toga, dok su mu oči lutale sa prizora na prizor, toliko stvari, predmeta kojima nije znao naziv...

"Tražiš nekog, Džek?"

Čovek je stajao ispred ogromnog kamina, odeven u tesne crne farmerke i belu majicu. Bio je bos i držao je debeli stakleni mehur sa pićem u desnoj ruci. Vidra zatrepta prema njemu.

"Sranje", reče Vidra, "ti si onaj..."

Čovek zaljulja smeđu tečnost po zidovima čaše i otpi gutljaj. "Očekivao sam da Afrika jednom izvede nešto slično", reče, "ali mi, druškane, nekako ne izgledaš kao neko koga bi on uzeo da radi za njega."

"Ti si Grof."

"Jeste", reče on, "ja sam Grof. A koji si ti klinac?"

"Vidra. Henri Vidra."

On se nasmeja. "Može malo konjaka, Henri Vidro?" Pokazao je čašom prema komadu nameštaja od lakiranog drveta gde je stajao niz kitnjastih boca, svaka sa srebrnom pločicom na lančiću.

Vidra odmahnu glavom.

Čovek slegnu ramenima. "Ionako ne možeš da se napiješ od toga... Izvini što to kažem, Vidro, al' izgledaš k'o govno. Jesam li u pravu kad kažem da nisi deo Kid Afrikine operacije? I ako nisi, šta, zapravo, tražiš ovde?"

"Poslao me Džentri."

"Koji Džentri?"

"Ti si onaj na nosilima, zar ne?"

"Ja sam onaj na nosilima. A gde su tačno ta nosila u ovom trenutku, Vidro?"

"Kod Džentrija."

"Gde je to?"

"U Fabrici."

"A gde je to?"

"U Psećoj Samoći."

"A kako su se našla tamo, ma gde da je to?"

"Dovez'o te Kid Afrika. Zajedno sa onom curom po imenu Čeri, znaš? Vidiš, dogovao sam mu uslugu, pa je tražio od mene da vas smestim na neko vreme, tebe i Čeri, koja vodi brigu o tebi."

"Nazvao si me Grof, Vidro..."

"Čeri kaže da te je Kid jednom tako nazvao."

"Reci mi, Vidro, da li je Kid izgledao zabrinuto kada me je doveo?"

"Čeri misli da se nečeg uplašio, tamo u Klivlendu."

"Siguran sam da jeste. A ko je Džentri? Neki tvoj drugar?"

"Fabrika je njegova, a ja živim tamo."

"Taj Džentri, je l' on kauboj? Džokej konzole? Mislim, pošto si ovde, mora da se razume u te stvari?"

Sada je bio red na Vidru da slegne ramenima. "Džentri je... pa, nešto kao umetnik. Ima te svoje teorije. Teško ih je objasniti. Povezao se pomoću kompleta štipaljki sa tom stvari na nosilima, onom u koju si uključen. Prvo je pokušao da dobije sliku na holo mašini, ali se pojavila samo ta majmunaska stvar, neka vrsta senke, pa me je nagovorio da..."

"Isuse... U redu, nema veze. Ta fabrika o kojoj govoriš, negde je napolju? Srazmerno izdvojena?"

Vidra klimnu glavom.

"A Čeri je nešto kao plaćena bolničarka?"

"Aha. Kaže da ima karticu med-teha."

"I još niko nije dolazio da me traži?"

"Nije."

"To je dobro, Vidro. Jer ako neko dođe, osim mog drugara, lažljivog pacovskog kopilana Kida Afrike, vi tamo možete da se nađete u gadnom sosu."

"Je l'?"

"Jeste. Samo me saslušaj, važi? Hoću ovo da zapamtiš. Ako se bilo ko pojavi u toj vašoj fabrici, jedini izlaz vam je da me uključite u matricu. Je l' ti to jasno?"

"Otkud to da si Grof? Mislim, šta to znači?"

"Bobi. Zovem se Bobi. Nekada su me zvali Grof, i to je sve. Misliš da ćeš zapamtiti ovo što sam ti rekao?"

Vidra još jednom klimnu glavom.

"Dobro." Bobi spusti čašu na tu stvar sa finim pićima. "Slušaj", reče. Kroz otvorena vrata dođe zvuk automobilskih guma na šljunku.

"Znaš ko je to, Vidro? To je Anđela Mičel."

Vidra se okrenu. Bobi Grof gledao je prema stazi.

"Endži Mičel? Zvezda stima? I ona je ovde?"

"Na neki način, Vidro, na neki način..."

Vidra ugleda dugačka crna kola kako nečujno prolaze. "Hej", reče, "Grofe, mislim Bobi, šta..."

"Polako", govorio je Džentri, "samo sedi. Polako. Polako..."

25. PONOVO NA ISTOKU

Dok su joj Keli i njegovi pomoćnici odabirali garderobu za put, Endži je imala osećaj da se kuća meškolji oko nje, pripremajući se za još jedno od mnogih kratkih razdoblja samoće.

Sedela je u dnevnoj sobi i slušala im glasove i smeh. Jedna pomoćnica bila je devojka u plavom polikarbonskom egzou, koji joj je omogućavao da nosi Hermesove kovčege za odeću kao da su blokovi pene. Kostur je brujao, tiho tabanajući niz stepenice na ravnim dinosauruskim stopalima. Plavi kostur, kožni kovčezi.

Na vratima je stajao Porfir. "Gospojca spremna?" Nosio je dugački široki kaput od crne kože tanke kao papirna maramica; iznad potpetica crnih čizama svetlucale su mamuze.

"Porfire", reče ona, "ti si u muftiju. Moramo da ostavimo utisak, u Njujorku."

"Kamere su za tebe."

"Da", reče ona, "za moj povratak u mašinu."

"Porfir će se držati u pozadini."

"Nikad nisam čula da te je brinulo to što ćeš nekoga zaseniti na sceni."

Osmehnuo se, otkrivši svoje modelirane zube, aerodinamične zube, avangardnu stomatološku fantaziju o zubima neke brže, elegantnije vrste.

"Danijela Stark će leteti sa nama." Začula je zvuk dolazećeg helikoptera. "Čekaće nas na LAX-u."

"Zadavićemo je", reče on, poverljivim tonom, dok joj je pomagao da obuče plavu lisicu koju joj je odabrao Keli. "Ako joj obećamo da ćemo nagovestiti za faks da je motiv bio seksualni, možda će čak pristati da sarađuje..."

"Grozan si."

"Danijela je grozna, gospojce."

"Čuj ko to kaže."

"Ah", reče frizer, "al' ja imam detinju dušu."

Danijela Stark, čije se ime vezivalo za stim verzije Vog-Nipona i Vog-

Evrope, imala je, govorkalo se, blizu osamdeset godina. Ako je to istina, razmišljala je Endži, potajno odmeravajući novinarkin stas, dok su se njih troje ukrcavali u Lir, Danijela i Profir su ravnopravni kad su u pitanju ukupne hirurške izmene. Ostavljala je utisak da je vižljastih tridesetih godina i jedina uočljiva izmena na njoj bila su dva plava Cajsova implanta. Jednom ih je jedan mladi francuski modni novinar opisao kao 'pomalo staromodne'; taj novinar, po legendi koja je kružila Mrežom, nikada više nije dobio posao.

Znala je da će Danijela uskoro hteti da čuje o drogama, luksuznim drogama, i raširiti oči boje različka kao šiparica, da ne bi nešto propustila da snimi.

Pod Porfirovim obeshrabrujućim pogledom, Danijela je uspela da se uzdrži dok se nisu našli u krstarećoj brzini negde iznad Jute.

"Nadala sam se da to neću morati prva da pomenem", počela je.

"Danijela", reče Endži, "žao mi je. Tako sam nepažljiva." Dodirnula je lakiranu ploču Hosakine avionske kuhinje, koja tiho zaprede i poče da izbacuje majušne porcije pačetine dimljene na čaju, zalivske ostrige na prepečenom hlebu sa crnim biberom, medaljone od rakova, palačinke sa susamom... Shvativši Endžinu igru, Porfir donese bocu ohlađenog šablja. Endži se seti da je to Danijelino omiljeno vino. Neko - Svift? - se takođe setio.

"Droge", reče Danijela, petnaest minuta kasnije, dovršavajući patku.

"Bez brige", umirivao ju je Porfir. "U Njujorku imaju sve što ti duša zaželi."

Danijela se osmehnu. "Baš si duhovit. Znaš da imam primerak tvoje krštenice? Znam tvoje pravo ime." Značajno ga je pogledala, još se smešeći.

"Drvlje i kamenje", reče on i dopuni joj čašu.

"Zanimljiva primedba, kad se uzmu u obzir kongenitalna oštećenja." Otpila je gutljaj vina.

"Kongenitalna, genitalna... Ovo vreme nas sve toliko menja, zar ne? Ko ti je pravio frizuru, dušo?" Nagnuo se napred. "Ono što te vadi, Danijela, jeste to što pored tebe ostali iz tvoje vrste bar maglovito podsećaju na ljude."

Sam intervju prošao je gotovo bezbolno; Danijela je bila suviše

iskusan ispitivač da dozvoli da njeni nagoveštaji pređu prag bola, gde bi mogli da izazovu ozbiljan otpor. Ali kada je vrhom prsta okrznula slepoočnicu, pritisnuvši potkožni prekidač koji je isključivao opremu za snimanje, Endži se napela, očekujući pravi napad.

"Hvala ti", reče Danijela. "Ostatak leta, naravno, biće nezvaničan."

"Što ne uzmeš još bocu ili dve i odeš da legneš?" upita Porfir.

"Ono što ne shvatam, draga", reče Danijela, ne obraćajući pažnju na njega, "jeste zašto si se mučila..."

"Zašto sam se mučila, Danijela?"

"Zašto si uopšte išla na onu dosadnu kliniku. Rekla si da to ne utiče na tvoj posao. Takođe si rekla da nema 'tripova', bar ne u uobičajenom smislu." Zakikotala se. "Iako si, doduše, izjavila da je posredi supstanca koja izaziva visoku zavisnost. Zašto si odlučila da prestaneš?"

"Bilo je strašno skupo..."

"U tvom slučaju, to je akademsko pitanje."

Tačno, pomisli Endži, mada samo sedam dana terapije košta približno kao tvoja godišnja zarada.

"Valjda mi se smučilo da plaćam da se osećam normalno. To jest, jedva da je ličilo na normalno."

"Postala si otporna na dejstvo?"

"Ne."

"Neobično."

"U stvari nije. Proizvođači ugrađuju supstance koje navodno premošćuju uobičajene blokade."

"Ah. Ali šta je sa novim blokadama, sadašnjim blokadama?" Danijela nasu sebi još vina. "Naravno, čula sam i drugačiju verziju priče."

"Jesi li?"

"Naravno da jesam. Šta je to bilo, ko ga je napravio, zašto si prestala."

"Da?"

"Bio je antipsihotik, proizveden baš u laboratorijama Čulo/Mreže. Prestala si da ga uzimaš jer si više volela da budeš luda."

Porfir nežno uze čašu iz Danijeline ruke kada su joj kapci teško zatreptali iznad blistavo plavih očiju. "Buji-paji, dušo", reče. Danijeline oči se sklopiše i ona tiho zahrka.

"Porfire, šta...?"

"Začinio sam joj vino", reče on. "Neće ona ništa da primeti, gospojce. Neće se sećati ničega što nije snimila..." Široko se iskezio. "Valjda nisi htela da slušaš tu kučku kako laje celim putem nazad?"

"Ali shvatiće šta je bilo, Porfire!"

"Neće. Reći ćemo joj da je ubila tri boce bez ičije pomoći i da je napravila svinjac u kupatilu. A tako će se i osećati." Zacerekao se.

Danijela Stark još je hrkala, sad već prilično bučno, na jednoj od dve postelje ugrađene u zid u dnu kabine.

"Porfire", reče Endži, "misliš da bi mogla da bude u pravu?"

Frizer se zagleda u nju predivnim, neljudskim očima. "A da ti nisi znala za to?"

"Ne znam..."

Uzdahnuo je. "Gospojca se suviše sekira. Sada si slobodna. Uživaj u tome."

"Ja zaista čujem glasove, Porfire."

"Zar ima ko ih ne čuje, gospojce?"

"Ne", reče ona, "ne kao ja. Znaš li nešto o afričkim religijama, Porfire?"

On frknu. "Ja nisam Afrikanac..."

"Ali kada si bio mali..."

"Kad sam bio mali", reče Porfir, "bio sam belac."

"Oh..."

On se nasmeja. "Religije, gospojce?"

"Pre nego što sam došla u Mrežu, imala sam prijatelje. U Nju Džerziju. Bili su crni... i religiozni."

On ponovo frknu i prevrnu očima. "Hudu znak, gospojce? Pileće kosti i ulje od mente?"

"Znaš da nije tako."

"I šta ako znam?"

"Ne zadirkuj me, Porfire. Potreban si mi."

"Gospojca zna da sam njen. I da, znam na šta misliš. To su tvoji glasovi?"

"Bili su. Kada sam počela da uzimam prah, nestali su..."

"A sada?"

"Nema ih." Ali poriv je minuo i nije smela da mu ispriča o Velikoj Brižiti i drogi u jakni.

"Dobro", reče on. "To je dobro, gospojce."

Lir je počeo da se spušta iznad Ohaja. Porfir je zurio u zid pilotske kabine, nepomičan poput kipa. Endži je posmatrala zemlju oblaka koja im se dizala u susret, sećajući se igre koje se igrala u avionima kad je bila mala, šaljući zamišljenu Endži napolje da luta kroz klisure oblaka i preko čupavih grebena, odjednom očvrsljih. Oni avioni su pripadali Maas-Neoteku, pretpostavljala je. Iz Maasovih korporacijskih mlaznjaka prešla je u Mrežine Lireve. Putničke avione poznavala je samo kao lokacije iz svojih stimova: od Njujorka do Pariza na prvom letu JAL-ovog obnovljenog Konkorda, sa Robinom i odabranim društvancem iz Mreže.

Spuštanje. Jesu li već iznad Nju Džerzija? Da li deca koja se roje na krovnim igralištima Bovoarove kule čuju Lirov motor? Da li zvuk njenog prolaska doseže do stanova iz Bobijevog detinjstva? Kako je svet nezamislivo složen, sama njegova mašinerija, kada vlasništvo Čulo/Mreže već trese sićušne koščice u ušima neznane, neznajuće dece...

"Porfir zna neke stvari", reče on, sasvim tiho. "Ali Porfir treba prvo da razmisli, gospojce..."

Naginjali su se za poslednji zaokret.

26. KUROMAKU

Seli je ćutala, na ulici i u taksiju, celim dugim hladnim putem do hotela.

Seli i Svejna ucenjivao je Selin neprijatelj 'iz bunara'. Seli su prisiljavali da otme Endži Mićel. Pomisao da neko otme zvezdu Ćulo/Mreže, za Kumiko je bila nekako nestvarna, kao da se neko sprema da ubije mit.

Fin je nagovestio da je sama Endži umešana u sve to, na neki tajanstven naćin, ali je upotrebio reći i izraze koje Kumiko nije razumela. Nešto u kiberprostoru; ljudi sklapaju saveze sa nekom stvari ili stvarima koje se tamo nalaze. Fin je poznavao dećaka koji će postati Endžin ljubavnik; ali zar nije Robin Lenir njen ljubavnik? Kumikina majka dozvolila joj je da pogleda nekoliko Endžinih i Robinovih stimova. Dećak je bio kauboj, kradljivac podataka, kao Krpelj u Londonu...

A neprijatelj, ucenjivać? Fin je rekao da je ta žena luda i da je njeno ludilo izazvalo propadanje porodićnog bogatstva. Źivi sama, u porodićnoj kući, kući nazvanoj Strejlajt. Šta je Seli ućinila da izazove njeno neprijateljstvo? Da li je zaista ubila te žene? I ko su drugi, svi ostali koji su poumirali? Bila je već zaboravila sva ta gejdinska imena...

I da li je Seli saznala ono što je tražila, kada je posetila Fina? Kumiko je na kraju oćekivala nekakvo proroćanstvo iz oklopljenog hrama, ali je razgovor prerastao u prazne reći, u gejdinski obred šaljivog opraštanja.

U holu hotela, u fotelji od plavog velura, ćekao ih je Petal. Obućen za put, telesine ućurane u trodelno sivo vuneno odelo, digao se iz fotelje kao neki neobićan balon kada su ušle, oćiju blagih kao i uvek iza naoćara sa ćelićnim okvirom.

"Zdravo", reće i zakašlja se. "Svejn me poslao za vama. Samo da pripazim na malu, znaš."

"Vodi je nazad", reće Seli. "Odmah. Većeras."

"Seli! Nemoj!" Ali Selina šaka već je ćvrsto držala Kumiko za

nadlakticu, vukući je prema ulazu u zamračeni salon hola.

"Čekaj tu", naredi Seli Petalu. "A ti, slušaj", reče, vukući Kumiko iza ugla, u senku. "Moraš nazad. Ne mogu da te čuvam ovde."

"Ali tamo mi se ne sviđa. Ne volim Svejna, ni njegovu kuću..."

"Petal je u redu", reče Seli, nagnuvši joj se bliže i žurno govoreći. "Kad zagusti, mislim da mu se može verovati. Svejn, pa, ti znaš šta je Svejn, ali on ipak pripada tvom ocu. Šta god da se dogodi, mislim da će se truditi da te sačuvaju. Ali ako postane gadno, stvarno gadno, idi u pab gde smo se našli sa Krpeljom. 'Ruža i Kruna'. Sećaš se?"

Kumiko klimnu glavom, dok su joj se oči punile suzama.

"Ako Krpelj nije tamo, nađi barmena po imenu Bevan i pomeni mu moje ime."

"Seli, ja..."

"Ti si okej", reče Seli i iznenada je poljubi, očešavši se jednim sočivom o Kumikinu jagodicu; bilo je neočekivano hladno i kruto. "A ja, bebice, odoh."

I zaista ode, u prigušeno čangrljanje hola, a Petal se nakašlja na vratima.

Povratni let u London bio je poput veoma duge vožnje podzemnom železnicom. Petal je ubijao vreme upisujući reči, slovo po slovo, u neku idiotsku ukrštenicu u engleskom faksu, tiho gundajući za sebe. Na kraju je zaspala i sanjala majku...

"Grejanje je popravljeno", reče Petal, vozeći prema Svejnovoj kući sa Hitroua. U Jaguaru je bilo neprijatno toplo, suva žega sa mirisom kože od čega su je boleli sinusi. Nije obraćala pažnju na Petala, zureći uporno u slabu svetlost jutra, u crni sjaj krovova kroz otopljeni sneg, redove dimnjaka...

"Znaš, on nije ljut na tebe", reče Petal. "Oseća posebnu odgovornost..."

"Giri."

"Ovaj... da. Dakle, odgovoran je za tebe. Istina, Seli nikad nije bila predvidljiva, ali nismo očekivali..."

"Hvala vam, ali ne želim da razgovaram."

Njegove sitne zabrinute oči u retrovizoru.

Strma ulica bila je puna parkiranih kola, dugačkih srebrno-sivih kola sa zatamnjenim prozorima.

"Puno posetilaca ove nedelje", reče Petal, parkirajući preko puta broja 17. Izišao je, otvorio joj vrata. Tupo ga je pratila preko ulice i uz sive stepenice, gde im je četvrtast čovek crvena lica u tesnom tamnom odelu otvorio crna vrata, ali Petal prođe pored njega kao da ovaj ne postoji.

"Čekaj", reče crveno lice, "ona sad ide kod Svejna..."

Čovekove reči zaustaviše Petala; zastenjajući, on se Lokrenu uznemirujućom brzinom i zgrabi čoveka za revere.

"Ubuduće ima da pokažeš jebeno poštovanje", reče Petal, i mada nije povisio glas, kao da se izgubila sva njegova umorna blagost. Kumiko začu kako pucaju šavovi.

"Izvin'te, gazda." Crveno lice bilo je oprezno bezizrazno. "Rek'o mi da vam kažem."

"Dođi, onda", reče joj Petal, pustivši pokidani okovratnik. "Oće samo da te pozdravi."

Zatekli su Svejna kako sedi za stolom od lakirane hrastovine, dugačkim tri metra, gde ga je prvi put videla, sa zmajevima ranga ispod zakopčanog belog platna i prugaste svilene kravate. Pogledi im se sretoše kad je ušla; lice mu je bilo zasenjeno sjajem mesingane stonice svetiljke sa zelenim senilom koja je stajala pored male konzole i debelog tabaka faksova na stolu. "Dobro", reče on, "kako je bilo u Gradovima?"

"Veoma sam umorna, gospodine Svejn. Pošla bih u svoju sobu."

"Drago nam je što si opet s nama, Kumiko. Gradovi su opasno mesto. Ne verujem da Selini tamošnji prijatelji pripadaju krugu ljudi sa kojima bi tvoj otac voleo da se družiš."

"Mogu li sad u sobu?"

"Jesi li upoznala nekog Selinog prijatelja, Kumiko?"

"Ne."

"Stvarno? Šta ste radile?"

"Ništa."

"Ne bi smela da se ljutiš na nas, Kumiko. Mi te štitimo."

"Hvala vam. Mogu li sad u sobu?"

"Naravno. Mora da si veoma umorna."

Petal je pošao za njom iz sobe, noseći joj torbu. Sivo odelo bilo mu je izgužvano od leta. Pazila je da ne podigne oči dok su prolazili ispod praznog pogleda mermerne biste gde je Mass-Neotekov uređaj možda još bio skriven, mada nije imala pojma kako da ga uzme dok su Svejn i Petal u sobi.

Kuća je odimala nekakvim novim kretanjem, užurbanim i prigušenim: glasovi, koraci, kloparanje lifta, zavijanje cevi dok je neko punio kadu.

Sedela je na ivici ogromnog kreveta, zureći u crnu mermernu kadu. Na ivicama vidokruga kao da su joj još lebdele zaostale slike iz Njujorka; kada bi zatvorila oči, našla bi se ponovo u onom ćorsokaku, čučeci pored Seli. Seli, koja ju je oterala od sebe. Koja se nije ni osvrnula. Seli, čije je ime nekad bilo Moli, ili Misti, ili oboje. Još jednom, njena nedostojnost. Sumida, njena majka nošena crnim vodama. Njen otac. Seli.

Nekoliko trenutaka kasnije, vođena radoznalošću koja je potisnula stid, ustala je sa kreveta, očetkala kosu, obula tanke čarape od crne gume sa hrapavim plastičnim đonovima i tiho izišla u hodnik. Kada je došao lift, osećao se na dim cigarete.

Crveno lice bilo je u hodniku kada je izišla iz lifta, sa rukama u džepovima tesnog crnog sakoa. "Oj", reče on, podigavši obrve, "žel'te nešto?"

"Gladna sam", reče ona, na japanskom. "Pošla sam u kuhinju."

"Oj", reče on, izvativši ruke iz džepova i ispravivši revere sakoa, "govor'te engleski?"

"Ne", reče ona, prođe pored njega i zađe za ugao. Čula ga je kako kaže "Oj", još nespokojnije, ali je već posezala iza bele biste.

Uspela je da tutne uređaj u džep tren pre nego što se pojavio iza ugla. Automatski je osmotrio sobu, ruku opuštenih iznad bokova, na način koji ju je iznenada podsetio na očeve sekretare.

"Gladna sam", reče ona, na engleskom.

Pet minuta kasnije, vratila se u sobu sa krupnom narandžom veoma britanskog izgleda; Englezi kao da nisu posebno cenili simetriju voća. Zatvarajući vrata za sobom, odložila je narandžu na široku ravnu ivicu kade i uzela Maas-Neotekov uređaj iz džepa.

"Sad samo brzo", reče Kolin, sklanjajući pramen sa čela, pošto se

pojavio, "otvori ga i vrati A/B prekidač na A. Novi režim ima tehničara koji obilazi kuću, skenirajući je za 'bubama'. Kad mu promeniš položaj, ne bi trebalo da se očitava kao prislušni uređaj." Učinila je kako je rekao, koristeći ukosnicu.

"Kako to misliš", upita ga, nemo oblikujući reči, "novi režim?"

"Nisi primetila? U kući sad ima najmanje deset ljudi, da ne pominjem sve one posetioce. Pa, pretpostavljam da nije toliko u pitanju novi režim koliko pojačana procedura. Tvoj gospodin Svejn je prilično društven čovek, na svoj diskretan način. Ovde imaš jedan razgovor, između Svejna i zamenika šefa Specijalnog Odseka, za koji verujem da bi puno ljudi bilo spremno da ubije, pre svih pomenuti činovnik."

"Specijalni Odsek?"

"Tajna policija. Prokleta čudno društvo okuplja taj Svejn: tipove iz Bak Kuće, careve iz jazbina na Ist Endu, visoke policijske činovnike..."

"Bak Kuća?"

"Palata. Da ne pominjem bankare iz Sitija, zvezdu simstima, nekoliko krupnih muvaroša i preprodavaca droge..."

"Zvezda simstima?"

"Lenir, Robin Lenir."

"Robin Lenir? On je bio ovde?"

"Ujutro posle tvog naglog odlaska."

Zagledala se u Kolinove prozirne zelene oči. "Govoriš mi istinu?"

"Da."

"Uvek?"

"Koliko ja znam, da."

"Šta si ti?"

"Maas-Neotekova biočip-ličnost programirana da pomaže i informiše japanskog posetioca u Ujedinjenom Kraljevstvu." Namignuo joj je.

"Zašto namiguješ?"

"Šta misliš?"

"Odgovori na pitanje!" Glas joj odjeknu među ogledalima sobe.

Duh dodirnu usne vitkim kažiprstom. "U pravu si, nisam samo to. Posedujem nešto više inicijative nego običan vodički program. Iako je moj osnovni model prvi u klasi, izuzetno napredan. Ne mogu tačno da ti kažem šta sam, zato što ne znam."

"Ne znaš?" Ponovo bezvučno, oprezno.

"Znam svakojake stvari", reče on i priđe jednom od krovnih prozora. "Znam za priču da je čajni stočić u predvorju Srednjeg Dvorca napravljen od greda Zlatne košute; da do staza Tauer Bridža ima sto dvadeset osam stepenica; da u ulici Vud, blizu Čipsajda, postoji stablo za koje se veruje da je bilo ono sa koga je glasno pevao Vudsvortov drozd..." Odjednom se okrenuo prema njoj. "Ali nije, jer je sadašnje drvo klonirano iz prvobitnog 1998. Vidiš, znam sve to i više, mnogo više. Mogao bih, na primer, da te naučim načelima bilijara. Eto šta sam, ili šta je trebalo da budem. Ali sam još nešto i to nešto što je vrlo verovatno povezano s tobom. Ne znam šta je to. Zaista ne znam."

"Poklonio mi te je otac. Da li si u vezi s njim?"

"Koliko mi je poznato, nisam."

"Nisi ga obavestio o mom odlasku?"

"Ne razumeš", reče on. "Nisam ni bio svestan da si odsutna, sve dok me maločas nisi uključila..."

"Ali snimao si..."

"Da, ali nisam bio svestan toga. 'Ovde' sam samo kada me uključiš. Tada procenjujem trenutne podatke... U jedno možeš da budeš prilično sigurna, ipak, a to je da je jednostavno neizvodljivo poslati bilo kakav signal iz ove kuće a da ga Svejnovi uređaji odmah ne uhvate."

"Da li je moguće da vas postoji više, mislim još jedan, u istom uređaju?"

"Zanimljiva zamisao, ali ne, ukoliko isključimo postojanje nekog neverovatnog tajnog dostignuća u tehnologiji. Ionako dosta prevazilazim predviđeni paket, bar prema obimu mog hardvera. Znam to iz osnovnih ličnih podataka."

Pogledala je uređaj u ruci. "Lenir", reče. "Pričaj mi."

"Deset/dvadeset pet/šesnaest posle ponoći", reče on. Bestelesni glasovi joj ispuniše glavu...

PETAL: Izvolite za mnom, ser...

SVEJN: Hajdemo u sobu za bilijar.

TREĆI GLAS: Nadam se da imaš razlog za ovo, Svejne. U kolima čekaju trojica iz Mreže. Beskonačnost će imati tvoju adresu u bazi podataka dok se pakao ne o'ladi.

PETAL: Lep auto, ser. Dajmler. Da vam uzmem kaput?"

TREĆI GLAS: U čemu je stvar, Svejne? Zašto se nismo sastali kod Brauna?"

SVEJN: Skinu kaput, Robine. Otišla je.

TREĆI GLAS: Otišla?

SVEJN: U Gradove. Jutros rano.

TREĆI GLAS: Ali još nije vreme...

SVEJN: Misliš da sam je ja tamo poslao?

Odgovor je bio šupalj, nejasan, izgubljen iza zatvorenih vrata. "To je bio Lenir?" upita Kumiko nemo.

"Da", odvraća Kolin. "Petal ga je u pređašnjem razgovoru oslovio po imenu. Svejn i Lenir bili su zajedno dvadeset pet minuta."

Zvuk brave, kretanje.

SVEJN: Gadan zajeb, ali ne moj. Upozorio sam te na nju, rekao da im preneseš. Ona je rođeni ubica, uz to verovatno psihopata...

LENIR: Ali je tvoj problem, a ne moj. Tebi je potreban njihov proizvod i moja saradnja.

SVEJN: A koji je tvoj problem, Lenire? Zašto si u ovome? Samo da bi uklonio Mičelovu s puta?"

LENIR: Gde je moj kaput?

SVEJN: Petale, daj gospodinu Leniru njegov jebeni kaput.

PETAL: Razumem, ser.

LENIR: Imam utisak da im je tvoja sekačica podjednako potrebna kao Endži. Ona je nesumnjivo deo isplate. Uzeće i nju.

SVEJN: U tom slučaju, nek' im Bog pomogne. Ona je već na mestu, u Gradovima. Razgovarali smo telefonom pre jedan sat. Treba da je povežem sa mojim čovekom tamo, onim koji je trebalo da nabavi... devojku. A i ti ideš tamo?

LENIR: Večeras.

SVEJN: Onda, da ne brinemo.

LENIR: Zbogom, Svejne.

PETAL: Kakva je to hulja.

SVEJN: Ovo mi se uopšte ne dopada...

PETAL: Ali ti se dopada roba, je li?

SVEJN: Na to ne mogu da se požalim, ali šta misliš, zašto im treba i Seli?

PETAL: Bog će ga znati. Neka im je...

SVEJN: Oni. Ne volim te 'one'...

PETAL: Sumnjam da bi bili presrećni kad bi saznali da je otišla na svoju ruku, sa Janakinom kćerkom...

SVEJN: Ne bi. Ali gospođica Janaka je ponovo kod nas. Sutra ću reći Seli da je Prajor u Baltimoru, gde sređuje devojk...

PETAL: Gadan posao...

SVEJN: Donesi lonac kafe u radnu sobu.

Ležala je na leđima, sklopljenih očiju, a Kolinov snimak odmotavao joj se u glavi, direktan signal u slušne nerve. Činilo se da je Svejn najveći deo poslova vodio u bilijarskoj sobi, što je značilo da je slušala odlaske i dolaske posetilaca, početke i završetke razgovora. Dva čoveka, jedan od njih verovatno crveno lice, vodili su beskonačan razgovor o trkama pasa i sutrašnjim opkladama. Slušala je sa posebnom pažnjom kako Svejn i čovek iz Specijalnog Odseka (Es-O, zvao ga je Svejn) ugovaraju posao pored same mermerne biste, dok se ovaj drugi spremao da ode. Nekoliko puta je prekidala taj deo da bi zatražila razjašnjenje. Kolin je davao prilično stručna mišljenja.

"Ovo je veoma pokvarena zemlja", reče ona konačno, u dubokom šoku.

"Možda ne više nego tvoja", reče on.

"Ali čime Svejn plaća te ljude?"

"Informacijama. Rekao bih da je naš gospodin Svejn nedavno došao do izvora veoma vrednih informacija i sad vredno radi na tome da ih razmeni za moć. Na osnovu onoga što sam čuo, pretpostavljam da je već neko vreme na tom poslu. Vidljivo je da se uzdiže, postaje veći. Postoje interni pokazatelji da je sada mnogo važniji čovek nego što je bio pre nedelju dana. A i osoblje je povećano..."

"Moram da obavestim... jednog prijatelja."

"Širsovu? O čemu?"

"O onome što je rekao Lenir. Da će je uzeti zajedno sa Anđelom Mičel."

"A gde je ona?"

"U Gradovima. U hotelu..."

"Telefoniraj joj. Ali ne odavde. Imaš para?"

"Čip Micubanke."

"Ne ide u naše telefone, na žalost. Imaš kovanog novca?"

Ustala je sa kreveta i pažljivo pregledala različite komade engleskog novca koji su se nataložili na dnu njene torbice. "Evo", reče, pokazujući debeli reljefni novčić, "deset funti."

"Potrebna su dva ovakva za gradski poziv." Bacila je mesinganu deseticu nazad u tašnu. "Ne, Koline. Nećemo telefonom. Znam bolji način. Treba da iziđem odavde. Sada. Danas. Hoćeš li mi pomoći?"

"Svakako", reče on, "iako bih ti savetovao da to ne radiš."

"Ali moram."

"Onda, dobro. Imaš predlog kako da iziđemo?"

"Reći ću im", odvrati ona, "da želim da odem u kupovinu."

27. OPASNA DAMA

Žena mora da je ušla nešto posle ponoći, zaključila je kasnije, jer je to bilo tek pošto je Prajor doneo drugu kesu rakova. Zaista su imali dobre rakove u Baltimoru, a posle tripa uvek je imala dobar apetit, pa ga je nagovorila da ode po još. Džerald je ulazio da joj promeni derme na rukama; svaki put bi ga dočekala sa blesavim osmehom, iscedila dermu kada bi otišao i ponovo je nalepila. Džerald joj je na kraju rekao da treba da odspava; ugasio je svetlo i zatamnio sliku na lažnom prozoru u krvavo crveni suton.

Kada je ponovo ostala sama, gurnula je ruku između kreveta i zida i napipala ošamućivač u rupi u peni.

Zaspala je, iako nije htela, u crvenom sjaju sa prozora nalik na zalazak sunca u Majamiju, i mora da je sanjala Edija, ili bar da je kod Huki Grina i da igra s nekim gore na trideset trećem spratu, jer kada ju je probudio novi pad, nije bila sigurna gde je, ali se jasno sećala kako izlazi od Huki Grina i kao da je znala da je bolje da ide stepenicama, jer tamo mora da je bilo neke gužve...

Bila je napola ustala iz kreveta kada je Prajor prošao kroz vrata, ali baš kroz njih, jer su bila zatvorena kada je ušao. Ušao je natraške i vrata su se naprosto raspala u iverje i čupave komade iverice.

Posmatrala ga je kako udara u zid i pada na pod, a onda se više nije micao i na vratima je bio neko drugi, obris u svetlosti iz susedne sobe, neko kome su se od lica videle samo dve krivulje odbijene svetlosti onog lažnog sutona.

Povukla je noge nazad na krevet i pribila se uz zid, spustivši ruku prema...

"Ne miči se, kučko." Glas je posedovao nešto zastrašujuće, zato što je bio tako jebeno veseo, kao da je Prajorovo proletanje kroz vrata bilo silno zabavna stvar. "Mislim, da nisi prstom mrdnula..." Žena se u tri koraka našla kraj nje, blizu, toliko blizu da je Mona osetila kako iz njene jakne bije hladnoća.

"Okej", reče Mona, "okej..."

Onda je dograbiše ruke, brzo, i nađe se na leđima, ramena čvrsto pritisnutih u penu, a nešto - ošamućivač - joj je bilo upereno izbliza u

lice.

"Gde si nabavila ovu stvarčicu?"

"Oh", reče Mona, kao da je reč o nečemu što je negde videla pa zaboravila, "bio je u jakni mog momka. A jaknu sam pozajmila..."

Srce joj je tutnjalo u grudima. Te naočari su izgledale nekako...

"Je l' govнар znao da je to kod tebe?"

"Ko?"

"Prajor", reče žena i pusti je, okrenuvši se. Onda je počela da ga šutira, Prajora, silovito, ne prestajući. "Ne", reče, iznenada se zaustavivši, baš kao što je i počela, "mislim da Prajor nije znao."

Onda se na vratima pojavio Džerald, kao da se baš ništa nije dogodilo, osim što je žalostivo razgledao deo vrata koji se još zadržao u okviru, prelazeći palcem preko ivice krzavog laminata.

"Kafu, Moli?"

"Dve kafe, Džeralde", reče žena, ispitujući ošamućivač. "Meni crnu."

Mona je pila kafu i posmatrala ženinu odeću i kosu dok su čekale da se Prajor probudi. Ili je bar izgledalo da to rade. Džerald je ponovo otišao.

Nikada nije videla takvu osobu; nije uspevala da joj odredi mesto na stilskoj mapi, osim da mora da ima novca. Kosa joj je bila po evropski; Mona je viđala taj stil u časopisima; bila je prilično sigurna da nije od ove godine, ali je išao okej uz naočari, koje su bile umeci, ugrađeni u kožu. Mona je u Klivlendu videla taksistu sa takvima. I nosila je tu kratku jaknu, sasvim tamnosmeđe boje, suviše jednostavnu za Monin ukus, ali očigledno novu, sa velikim belim okovratnikom od krzna jagnjeta, otvorenim preko neke čudne zelene stvari, zategnute preko grudi i stomaka poput oklopa, što je verovatno i bila, i džins skrojen od neke vrste sivo-zelenog mahovinastog antilopa, debelog i mekog, po Moninom mišljenju najbolji komad njene odeće, i sama bi rado pazarila takav, samo što su ga kvarile čizme, crne čizme do kolena, kakve nose biciklisti-trkači, sa debelim žutim gumenim đonovima i velikim kajšima preko gornjih delova stopala, hromiranim kopčama odozgo do dole, groznim metalnim vrhovima. I gde je našla taj lak za nokte, tu boju burgundca? Mona nije verovala da takvu još prave.

"Šta bleneš?"

"Ovaj... tvoje čizme."

"Pa?"

"Ne idu ti sa pantalonama."

"Obula sam ih da razbijem Prajora."

Prajor zastenja na podu i pokuša da povrati. I Moni je bila pomalo muka, pa reče da ide u kupatilo.

"Ne pokušavaj da odeš." Činilo se da žena motri na Prajora, preko ruba bele porculanske šolje, ali je sa tim staklima bilo teško biti siguran.

Nekako se našla u kupatilu, sa tašnicom u krilu. Žurila je da spremi fiks, nije ga dovoljno usitnila, pa joj je opekao nepce, ali kao što je Laneta imala običaj da kaže, nemaš uvek vremena za finese. Uostalom, zar sad nije mnogo bolje? U Džeraldovom kupatilu bila je mala kabina sa tušem, ali je izgledala kao da je dugo niko nije koristio. Malo je bolje osmotrila i videla sivu plesan oko slivnika i tačke nalik na osušenu krv.

Kada se vratila, žena je vukla Prajora za noge u jednu od susednih soba. Bio je u čarapama, bez cipela, kao da je podigao noge da odspava. Plava košulja bila mu je poprskana krvlju, a lice gadno izubijano.

Ono što je Mona osetila, kada je proradio fiks, bila je bistra i nevina radoznalost. "Šta to radiš?"

"Mislim da ću morati da ga probudim", reče žena, kao da upozorava drugog putnika u podzemnoj da će propustiti stanicu. Mona je pošla za njom u sobu gde je Džerald obavljao posao, čistu i bolnički belu; posmatrala je kako žena podiže Prajora u neku vrstu stolice kao kod kozmetičara, sa polugama, dugmićima i drangulijama. Ne čini se toliko jaka, pomislila je, već pre kao da zna kako da rasporedi težinu. Prajoru je pala glava u stranu dok mu je žena vezivala crni kajiš preko grudi. Mona je počinjala da ga žali, ali se onda setila Edija.

"Šta je?" Žena je punila beli plastični sud vodom iz hromirane slavine.

Mona je pokušavala da to izgovori, osećajući kako joj srce nekontrolisano bije od viza. Ubio je Edija, htela je da kaže, ali to nije htelo da izbije. Ipak, mora da jeste, jer žena reče: "Da, on bi uradio tako nešto... ako mu dopustiš." Pljusnula ga je vodom, po licu i

košulji; oči mu se naglo otvoriše i ona vide da mu je leva beonjača potpuno crvena; metalni kraci ošamućivača izbacije bele varnice kada mu ga je žena pritisnula na mokru košulju. Prajor vrisnu.

Džerald je morao da se spusti na ruke i kolena da bi je izvukao ispod kreveta. Ruke su mu bile hladne i vrlo nežne. Nije se sećala kako je dospela tu, ali je sad sve bilo mirno. Džerald je imao sivi kaput i tamne naočari.

"Sad ćeš ići sa Moli, Mona", reče.

Ona poče da se tresse.

"Biće bolje da ti dam nešto za živce, čini mi se."

Ona se trgnu unazad, iz njegovih ruku. "Ne! Da me nisi dirn'o, mamu ti!"

"Pusti to, Džeralde", reče žena, sa vrata. "Vreme je da pođeš."

"Mislim da ne znaš u šta se upuštaš", reče on, "ali nek' ti je sa srećom."

"Fala. 'Oće li ti nedostajati sve ovo?"

"Ne. Ionako sam nameravao da se povučem."

"I ja sam", reče žena i Džerald ode, ni ne pogledavši Monu.

"Imaš šta da obučeš?" upita žena Monu. "Oblači se, onda. I mi odlazimo."

Oblačeći se, Mona otkri da ne može da zakopča haljinu preko novih grudi, pa je ostavi otvorenu, obuče Majklovu jaknu i povuče zatvarač do brade.

28. DRUŠTVO

Ponekad je bio dovoljno da stoji i posmatra Sudiju, ili da čuči na betonu pored Veštice. To je sprečavalo preskakanje sećanja. Ne fuge, one prave bleskove sećanja, već ono trzavo haotično osećanje koje je imao, kao da mu traka memorije preskače u glavi, gubeći male odlomke doživljenog... Zato je i sad to radio, i pomoglo je, pa je konačno opazio Čeri pored sebe.

Džentri je bio gore u potkrovlju sa obličjem koje je zarobio, onim makroform-čvorom, kako ga je zvao, i uopšte nije slušao ono što je Vidra pokušavao da mu saopšti o kući i celom mestu i Bobiju Grofu. Stoga je Vidra sišao ovamo dole i čučnuo pored detektiva u zimi i mraku, prisećajući se svega što je uradio sa svim onim alatom i gde je nabavio svaki deo, a onda je Čeri ispružila hladnu ruku i dodirnula mu obraz.

"Jesi dobro?" upitala je. "Mislila sam da ti se opet vratilo..."

"Ne. Ali povremeno moram da siđem ovamo."

"Uključio te je u Grofovju kutiju, zar ne?"

"Bobijevu", reče on. "Tako se zove. Tamo je kuća, kao neki dvorac ili tako nešto, i on je u njoj."

"Sam?"

"Rek'o je da je tamo i Endži Mičel..."

"Možda je lud. Je li to tačno?"

"Nisam je video. Video sam kola za koja je rek'o da su njena."

"Ona je u nekom lečilištu za poznate na Jamajki, koliko znam."

On slegnu ramenima. "Ne znam."

"Kako izgleda?"

"Izgleda mlađi. Svako bi izgled'o loše sa svim onim cevima i ostalim sranjem na sebi. Veruje da ga je Kid Afrika ostavio ovde zato što se uplašio. Rek'o je ako neko dođe da ga traži, da ga uključimo u matricu."

"Zašto?"

"Nemam pojma."

"Trebalo je da ga pitaš."

On ponovo slegnu ramenima. "Jesi videla Tića?"

"Ne."

"Već je trebalo da se vrati..." Ustao je.

Tić se vratio u sumrak, na Džentrijevom motorciklu. Krila tamne kose, vlažna od snega, vijorila su se za njim dok je jurio preko Samoće. Vidra se trgnu: Tić je vozio u pogrešnoj brzini. Tić nalete na nagib od nabijenih burića za naftu i pritisnu kočnicu umesto da doda gas. Čeri zastenja kada su se Tić i motor rastavili u vazduhu; motor kao da je lebdeo čitav sekund pre nego što se prevrnuo u krš od zarđalih metalnih ploča koji je, u stvari, bio jedna od šupa Fabrike, a Tić se zakotrljao po zemlji.

Vidra zbog nečega uopšte nije čuo tresak. Stajao je pored Čeri u zaklonu kapije za istovar - a već sledećeg trenutka jurio je preko snegom prekrivene rđe, bez prelaza. Tić je ležao krvavih usana, delimično sakrivenih pod šumom vrpce i amuleta koje je nosio oko vrata.

"Ne diraj ga", reče Čeri. "Možda je slomio rebra ili ima unutrašnje povrede..."

Na zvuk njenog glasa, Tić otvori oči. Skupi usne i ispljunu krv i krhotinu zuba.

"Ne miči se", reče Čeri, klečeći pored njega, prešavši odjednom na odsečan ton koji je naučila u školi za med-tehove. "Možda si povređen..."

"Z-zajebi, gospoja", protisnu on i ukočeno se pridiže, uz Vidrinu pomoć.

"U redu, guzico", reče ona, "iskrvvari. Znaš da me zaboje."

"Nisam ga dobio", reče Tić, razmazujući nadlanicom krv po licu, "mislim, kamion."

"To vidim", reče Vidra.

"Marvi i njegovi imaju društvo. Ima ih k'o muva na govnetu. Dva hovera i kopter i to sranje. I gomila tipova."

"Kakvih tipova?"

"Liče na vojnike, al' nisu. Vojnici bi 'vatali zjala, kenjali, provaljivali kad niko ne gleda. Al' ovi ne."

"Murija?" Marvi i njegova dva brata gajili su mutantski korov u desetak upola zatrpanih železničkih cisterni; ponekad su pokušavali da smute primitivna aminska jedinjenja, ali im je laboratorija stalno letela u vazduh. Bili su ono što se s najviše razloga moglo nazvati

stalnim susedima Fabrike. Šest kilometara.

"Murija?" Tić ispljunu još jedan krnjetak zuba i oprezno opipa po ustima krvavim kažiprstom. "Oni tamo ne rade ništa protiv zakona. Uostalom, kljunovi ne bi ni mogli da priušte sebi sva ta govna, nove hovere, novu Hondu..." Iskezio se kroz krv i pljuvačku. "Krio sam se u Samoći i dobro ih osmotrio. Tamo nema nikog s kim bih razgovar'o, a ni ti. Izgleda da sam stvarno sjeb'o Džentrijev motor, a?"

"Ne sekiraj se", reče Vidra. "Čini mi se da su mu misli na drugoj strani."

"Dobro je..." Zateturao se prema Fabrici, gotovo pao, uspravio se i nastavio.

"Ovaj je otripov'o do Meseca", reče Čeri.

"Ej, Tiću", doviknu Vidra, "šta se desilo sa onom kesom što sam ti je dao za Marvija?"

Tić posrnu, okrete se. "Izgubio..." Onda nestade, iza ugla, do rebrastog čelika.

"Možda izmišlja", reče Čeri. "Za te tipove. Ili mu se priviđa."

"Sumnjam", reče Vidra, povlačeći je dublje u senku baš kada je neosvetljen crni Hondin kopter stao da se spušta iz zimskog sutona prema Fabrici.

Slušao je kako Honda peti put preleće Fabriku dok je tutnjao uz klimave stepenice, a gvozdeni krov kloparao od udara kopterovog prolaska. Pa, pomislio je, ovo bi trebalo da bude dovoljno da Džentri shvati da imamo posetioce. Prešao je uski most u deset dugih, sporih koraka; pitao se da li će uspeti da prenesu Grofa i njegova nosila, a da prethodno ne moraju da zavare još jednu I-gredu preko raspona.

Upao je u osvetljeno potkrovlje bez kucanja. Džentri je sedeo na radnoj tezgi, glave nagnute u stranu, zureći uvis u plastični svetlarnik. Tezga je bila prekrivena opremom i sitnim alatom.

"Helikopter", reče Vidra, bez daha posle uspona.

"Helikopter", složi se Džentri, zamišljeno klimajući glavom, uz poskakivanje razbarušenih pramenova na potiljku. "Kao da nešto traže."

"Mislim da su našli to što traže."

"Možda je Uprava za fisiju."

"Tić je video neke ljude kod Marvija. Tamo je bio i taj kopter. Nisi me slušao kada sam pokušao da ti prenesem šta je rek'o."

"Tić?" Džentri spusti pogled na fine svetlucave alatke na tezgi. Podiže dva priključka i spoji ih.

"Grof! Rek'o mi je..."

"Bobi Njumark", reče Džentri, "tako je. Sada znam mnogo više o Bobiju Njumarku."

Čeri se pojavi iza Vidre. "Morate nešto da uradite s tim mostom", reče, prilazeći nosilima, "suviše se ljulja." Sagnula se da očita Grofove merače.

"Dođi ovamo, Vidro", reče Džentri, ustajući. Ode do holo stola. Vidra pođe za njim i zagleda se u sliku koja je tamo gorela. Podsećala ga je na tepihe u sivoj kući; šare su izgledale slične, samo što su ove bile izatkane od tananog neona i upletene u neku vrstu beskrajnog čvora; središte čvora bilo je suviše blistavo za oči. Pogledao je u stranu.

"To je to?" upita Džentrija. "To si sve vreme tražio?"

"Ne. Rekao sam ti. Ovo je samo čvor, makroform. Model..."

"On tamo unutra ima kuću, nešto kao dvorac i travu i drveće i nebo..."

"Ima on mnogo više od toga. Ima čitav svet više od toga. Ono je samo konstrukt preuzet iz komercijalnog stima. A on ima apstrakt sveukupnog zbira podataka koji čine kiberprostor. Ipak, bliže sam nego što sam bio pre... Nije ti rekao zašto je tamo?"

"Nisam ga pitao."

"Onda ćeš morati da se vratiš."

"Hej. Džentri. Slušaj. Onaj kopter će se vratiti. Vratice se sa dva hovera puna tipova za koje Tić kaže da liče na vojnike. Oni ne dolaze po nas, čoveče. Dolaze po njega."

"Možda su njegovi. Možda dolaze po nas."

"Ne. Rek'o mi je, čoveče. Rek'o je da ćemo biti u govnama do guše ako neko dođe da ga traži i da treba da ga uključimo u matricu."

Džentri spusti pogled na malu štipaljku u ruci. "Popričaćemo s njim, Vidro. Ideš nazad, ali ću sada i ja s tobom."

29. ZIMSKO PUTOVANJE

Petal je konačno pristao, ali tek pošto je predložio da telefonom pitaju njenog oca za dozvolu. To ga je poslalo u nevoljnu potragu za Svejnom, i kada se vratio, podjednako nezadovoljan, odgovor je bio potvrđan. Ušuškana u nekoliko slojeva najtoplije odeće koju je imala, stajala je u belom predvorju i proučavala grafike iz lova, dok je Petal podučavao čoveka sa crvenim licem, koji se zvao Dik, iza zatvorenih vrata. Nije razaznavala pojedine reči, već samo prigušenu bujicu upozorenja. Maas-Neotekov uređaj bio joj je u džepu, ali je izbegavala da ga dodirne. Kolin je već dvaput pokušao da je odvrati. Dik se najzad pojavi iz Petalovog savetovališta, tvrdih malih usta razvučenih u smešak. Ispod tesnog crnog odela nosio je rolku od ružičastog kašmira i tanki sivi vuneni pulover. Crna kosa bila mu je zalepljena unazad na lobanji; bleđi obrazi bili su mu osenčeni bradom od nekoliko sati. Dodirnula je uređaj u džepu. "Dan", reče Dik, odmeravajući je. "Gde ćemo u šetnju?"

"Portobelo Roud", reče Kolin, naslonjen na zid pored pretrpanog čiviluka. Dik uze tamni kaput sa čiviluka, posegnuvši pri tom kroz Kolina, obuče ga i zakopča. Zatim navuče krupne crne kožne rukavice.

"Portobelo Roud", reče Kumiko, puštajući uređaj.

"Koliko radite za gospodina Svejna?" upitala je, dok su se polako spuštali niz zaleđeni pločnik padine.

"Dosta dugo", odgovori on. "Paz'te da se ne okliznete. Te čizme imaju opasne štikle..."

Kumiko se teturala u crnim francuskim čizmama za šiljatim potpeticama. Kao što je predvidela, u ovim čizmama bilo je doslovno nemoguće održavati ravnotežu na klizavicama tvrdim poput stakla. Zato ga je uzela za ruku; učinivši to, osetila je čvrst metal na dlanu. Rukavice su bile otežane, prsti ojačani karbonskom mrežom.

Ćutao je dok su skretali u bočnu ulicu na kraju padine, ali kada su stigli na Portobelo, on zastade. "Izvin'te, gospojice", reče, s oklevanjem u glasu, "al' zanima me je l' istina ono što momci

pričaju?"

"Momci? Kako, molim?"

"Svejnovi momci, oni stalni. Da ste kćer onog glavnog - onog iz Tokija?"

"Izvinite", reče ona, "zaista ne razumem."

"Janaka. Ime vam je Janaka?"

"Tako je, Kumiko Janaka..."

Zagledao se u nju s velikom radoznalošću. Onda mu preko lica pređe briga i pažljivo se osvrnu oko sebe. "Gospode", reče, "onda mora da je istina..." Njegovo nabijeno, zakopčano telo bilo je napeto i budno. "Gazda kaže da ste 'teli da kupujete?"

"Da, zahvaljujem."

"Kuda da vas odvedem?"

"Ovamo", reče ona i pođe ispred njega u uski prolaz, s obe strane solidno oivičen britanskim gomijem.

Njene kupovine u Šindukuu pomogle su joj sa Dikom. Tehnike koje je razvila da muči očeve sekretare sada su se pokazale podjednako delotvorne, pa je tako primoravala čoveka da učestvuje u desetinama besmislenih odlučivanja između jednog edvardijanskog medaljona ili drugog, ovog ili onog komada obojenog stakla, mada je na kraju pazila da uzima samo one predmete koje su bili lomljivi ili veoma teški, nezgodni za nošenje i strašno skupi. Vesela prodavačica unela je račun od osamdeset hiljada funti na teret Kumikinog čipa MicuBanke. Kumiko je zavukla ruku u džep gde je ležao Maas-Neotekov uređaj. "Izvrсна je", reče Engleskinja na japanskom, umotavajući Kumikin pazar, ormolu vazu ukrašenu grifonima.

"Jezivo", reče Kolin, na japanskom. "I imitacija, pride." Počivao je na viktorijanskoj sofi od konjske dlake, čizama podignutih na art deko policu za koktele koju su pridržavali aerodinamični aluminijuski anđeli.

Prodavačica priključi umotanu vazu Dikovom bremenu. Ovo mu je bila jedanaesta antikvarnica i osmi predmet koji je Kumiko kupila.

"Mislim da je vreme da to izvedeš", primeti Kolin. "Jer naš Dik samo što nije zovnuo Svejna da pošalje kola da prevezu robu kući."

"Oće li ovo biti sve?" upita Dik s nadom, preko tereta u rukama.

"Samo još jedna radnja, molim." Kumiko se nasmeši.

"Dobro", reče on smrknuto. Kad je pošao za njom na vrata, ona zgazi štiklom leve čizme u pukotinu na pločniku koju je primetila kada su ulazili. "Sve u redu?" upita on, videvši da je posrnula.

"Slomila sam potpeticu na čizmi..." Otšepala je nazad u prodavnicu i sela pored Kolina na sofu od konjske dlake. Prodavačica žurno priđe da pomogne.

"Skidaj ih brzo", reče Kolin, "pre nego što Diki spusti pakete."

Otkopčala je čizmu sa slomljenom petom, zatim drugu, izula obe. Umesto grube kineske svile koju je obično nosila zimi, stopala su joj bila u tankim crnim gumenim čarapama sa hrapavim plastičnim đonovima. Gotovo da je protrčala između Dikovih nogu kada je pojurila prema vratima, ali umesto toga zakači ramenom njegovo bedro provlačeći se kraj njega i preturi ga u naslagane kristalne boce.

Onda je bila slobodna i probijala se kroz plimu turista niz Portobelo Roud.

Noge su joj bile ledene, ali su se nazubljeni plastični đonovi pokazali kao veoma stabilni - mada ne na golom ledu, podsetila se, dižući se posle drugog pada, sa vlažnom prljavštinom pod dlanovima. Kolin ju je uputio niz taj uski pasaž od pocrnelih cigala...

Stegnula je uređaj. "Kuda sada?"

"Ovuda", reče on.

"Treba mi 'Ruža i Kruna'", podsetila ga je.

"Treba da budeš oprezna. Diki je dosad već poslao Svejnovlje ovamo, da ne pominjem kakvu bi hajku mogao da podigne Svejnov prijatelj iz Specijalnog odseka, kad bi to bilo zatraženo od njega. A ne vidim zašto ne bi bilo traženo..."

Ušla je u 'Ružu i Krunu' na sporedan ulaz, s Kolinom kraj sebe, zahvalna zbog ugodnog polumraka i zračće topline koja joj se činila kao suštinska odlika ovih jazbina za pijančenje. Bila je iznenađena količinom obloga na zidovima, sedištima i prigušujućim zastorima. Da su boje i tekstone bile manje ofucane, dejstvo bi nekako bilo manje toplo. Zaključila je da su pabovi oličenje britanskog odnosa prema gomiju.

Na Kolinovo požurivanje, probila se između pijanaca sjaćenih oko šanka, nadajući se da će ugledati Krpelja.

"Šta ćeš, dušo?"

Pogledala je uvis u široko bledo lice iza šanka, sjajni ruž i narumenjene obraze. "Oprostite", poče Kumiko, "želela bih da razgovaram sa gospodinom Bevanom..."

"Meni ćeš pintu, Elis", reče neko, tresnuvši na šank tri novčića od po deset funti, "točenog." Elis povuče dugačku belu keramičku polugu, puneći vrč svetlim pivom. Spustila je vrč na izlizani šank i pomela novac u zveckavu ladicu ispod tezge.

"Neko bi hteo da razgovara, Bevane", reče Elis, kad je čovek podigao pintu.

Kumiko pogleda u zajapureno, naborano lice. Čovekova gornja usna bila je kratka; Kumiko pomisli na zečeve, iako je Bevan bio krupan, gotovo kao Petal. Imao je i zečje oči: okrugle, smeđe, gotovo bez beonjača. "Sa mnom?" Njegov izgovor podseti je na Krpelja.

"Reci mu da", reče Kolin. "Ne ide mu u glavu zašto bi mala Japanka u gumenim čarapama došla u kafanu da ga traži."

"Treba mi Krpelj."

Bevan je uzdržano osmotri preko ruba podignutog vrča. "Žao mi je", reče, "ne bi' rek'o da znam nekog ko s' tako zove."

"Seli mi je rekla da vas potražim ako Krpelj ne bude ovde. Seli Širs..."

Bevan se zagrcnu pivom, pokazavši malo beonjača. Kašljući, spusti vrč na šank i izvadi maramicu iz džepa kaputa. Istrese nos i obrisa usta.

"U pet mi počinje smena", reče. "Bolje da pređemo pozadi."

Elis podiže deo šanka na šarkama; Bevan potera Kumiko ispred sebe sitnim pokretima krupnih šaka, žurno se osvrnuvši iza. Poveo ju je niz uzak hodnik koji je vodio u prostor iza šanka. Zidovi su bili od cigala, starih i nejednakih, debelo premazanih prljavo zelenom bojom. Zastao je pored izubijane čelične korpe za rublje natrpane kafanskim ubrusima koji su zaudarali na pivo.

"Zažal'ćeš ako nešto muvaš, curo", reče on. "Reci mi zašto tražiš tog Krpelja."

"Seli je u opasnosti. Moram da nađem Krpelja, da ga obavestim."

"Boga mu božjeg", reče barmen. "Stav' se u moj položaj..."

Kolin namršti nos na korpu punu natopljenih ubrusa.

"Da?" reče Kumiko.

"Ako si narkos, a ja te pošaljem do tog Krpelja, naravno kad bih ga poznavao, i tako ga zajebem, on bi me o'ladio, zar ne? Al' ako nisi, onda će ta Seli d' uradi istu stvar ako te ne pošaljem, je li?"

Kumiko klimnu glavom. "U procepu." Bio je to izraz koji je upotrebila Seli; Kumiko je smatrala da je veoma poetičan.

"Jes', bogami", reče Bevan i začuđeno je pogleda.

"Pomozite mi. Ona je u velikoj opasnosti."

On provuče dlanove kroz proređenu riđu kosu.

"Pomoći ćete mi", začu ona sebe kako kaže, osetivši kako joj lice prekriva majčina hladna maska. "Recite mi gde mogu da nađem Krpelja."

Barmen kao da zadrhta, iako je u hodniku bilo pretoplo, zapara, miris piva pomešan sa sirovim zadahom sredstva za dezinfekciju. "Znaš London?"

Kolin joj namignu. "Umem da se snađem", reče ona.

"Bevane", reče Elis, promolivši glavu iza ugla, "smrad."

"Policija", prevede Kolin.

"Ulica Margejt, SW2", reče Bevan, "ne znam broj, ne znam telefon."

"Neka ti pokaže sporedni izlaz", reče Kolin. "Ono nije obična policija."

Kumiko će zauvek zapamtiti beskrajnu vožnju gradskom Podzemnom. Kako ju je Kolin poveo od 'Ruže i Krune' u Holandski park i dalje, objašnjavajući joj da je njen čip MicuBanke sad više nego bezvredan; ako ga upotrebi da plati taksi, ili bilo šta drugo, rekao je, operater Specijalnog Odseka videće kako transakcija blešti poput magnezijuma na rešetki kiberprostora. Ona mu je na to rekla da mora da nađe Krpelja; mora da nađe ulicu Margejt. Namrštio se. Ne, rekao je, sačekaj do mraka; Brikston nije daleko, ali su ulice opasne po danu, sa policijom na Svejnovoj strani. Ali gde da se sakrije? - upitala ga je. Imala je vrlo malo keša; pojam gotovog novca, kovanog i u novčanicama, bio joj je nejasan i tuđ.

Ovde, rekao je, dok se spuštala liftom u Holandski park. "Za cenu karte."

Obli srebrni oblici vozova.

Meka stara sedišta, siva i zelena.

I toplota, čudesna toplota; još jedna jazbina, ovde u carstvu večnog kretanja...

30. OTMICA

Aerodrom je usisao mamurnu Danijelu Stark u pastelni hodnik oivičen reporterima, kamerama, poboljšanim očima, dok su Profir i tri bezbednjaka Mreže provodili Endži kroz sve tešniji обруч novinara, u obrednoj koreografiji koja je više služila vizuelnoj dramatičnosti nego da je zaštititi. Sve prisutne već je proverila služba bezbednosti i odeljenje za odnose sa javnošću.

Onda se našla sama sa Porfirom u ekspresnom liftu, na putu prema heliodromu Mreže na krovu terminala.

Kada su se vrata otvorila prema naletima vlažnog vetra na blistavo osvetljenom betonu, gde je nova trojka bezbednjaka čekala u ogromnim fluorescentnim narandžastim jaknama, Endži se setila prvog susreta sa Gradovima, pošto je doputovala vozom sa Turnerom.

Jedna od narandžastih jakni otpratila ih je preko besprekorno glatkog betona do spremnog helikoptera, velikog, crno hromiranog dvomotorca Foker. Porfir ju je poveo uz paučinasto, mat crno stepenište. Pošla je za njim, ne osvrćući se.

Sada je imala nešto, novu rešenost. Odlučila je da stupi u vezu sa Hansom Bekerom preko njegovog agenta u Parizu. Beskonačnost je imala broj. Bilo je vreme, vreme da učini da se nešto dogodi. A učiniće da se nešto dogodi i Robinu; verovatno je čeka u hotelu.

Helikopter im reče da se vežu.

Kada su uzleteli, u zvučno izolovanoj kabini nastade savršena tišina; osećala je samo žiganje u kostima, i na jedan nestvaran sekund činilo joj se da drži ceo život u glavi, sagledan u svom istinskom obliku. Kao i ono što je prekrila i zatrpala prašina, pomislila je, a to je bila sloboda od bola.

I mesto gubitka duše, reče neki gvozden glas, iz sjaja sveća i hujanja košnice...

"Gospojce?" Porfir, sa susednog sedišta, nagingući joj se bliže...

"Sanjam..."

Nešto je čekalo na nju, pre više godina, u Mreži. Ne nešto nalik na loa, na Legbu i ostale, iako je znala da je Legba bio Gospodar

Raskršća; bio je sinteza, kardinalna tačka magije, komunikacije...

"Porfire", upita ona, "zašto je Bobi otišao?" Gledala je napolje, u zamršenu svetlosnu mrežu Gradova, tornjeve ocrtane crvenim zracima, i videla pejisaž informacija koji ga je privlačio, oduvek, u jedinu igru za koju je verovao da vredi igranja.

"Ako ti ne znaš, gospojce", reče Porfir, "ko zna?"

"Ali ti čuješ stvari. O svemu. Sve glasine. Uvek je bilo tako..."

"Zašto to pitaš sada?"

"Vreme je..."

"Sećam se priča, razumeš? Kako ljudi koji nisu slavni govore o onima koji jesu. Možda je neko ko je tvrdio da poznaje Bobija govorio s nekim drugim, pa se to proširilo... Bobi je bio vredan priče zato što je bio s tobom, razumeš? Dobro mesto za početak, gospojce, zato što se to njemu ne bi baš svidelo, zar ne? Pričalo se da je otišao da jaše sam, ali je naleteo na tebe, a ti si išla brže i više nego što je sanjao da je moguće. Usput si njega dovela gore, razumeš? Gde je novac o kome nije mogao ni da sanja, tamo u Baritaunu, bio samo sića..."

Endži klimnu glavom, gledajući preko Gradova.

"Pričalo se da je imao svojih ambicija, gospojce. Nešto ga je gonilo. I na kraju odvelo..."

"Nisam verovala da će me ostaviti", reče ona. "Kada sam prvi put došla u Gradove, kao da sam se ponovo rodila. Novi život. A on je bio tamo, te prve noći. Kasnije, kada je Legba... kada sam se našla u Mreži..."

"Kada si počela da postaješ Endži."

"Da. I koliko god me je to koštalo sebe, znala sam da će on biti tu. I da nikada neće to da kupi, ne do kraja, i to mi je bilo potrebno, to što je cela stvar za njega i dalje bila samo igra..."

"Mreža?"

"Endži Mičel. Znao je razliku između mene i nje."

"Da li je?"

"Možda je on bio razlika." Tako visoko iznad linija svetlosti...

Stari Nju Suzuki Envoy bio je Endžin omiljeni hotel u Gradovima još od prvih dana u Mreži.

Prvih jedanaest spratova njegov zid prema ulici bio je ravan, a onda

se oštro sužavao, na prvom od devet useka, u planinski obronak načinjen od stena iskopanih iz zemljišta na Medison Skveru gde je izgrađen. Prvobitni planovi predviđali su da se ovaj strmi pejzaž zasadi rastinjem kakvo uspeva u dolini Hadsona i da bude naseljen odgovarajućom faunom, ali je kasnija izgradnja prve Kupole nad Menhetnom učinila da bude neophodno angažovati eko-projektantski tim iz Pariza. Francuski ekolozi, naviknuti na 'čiste' probleme projektovanja u orbitalnim sistemima, očajavali su zbog česticama zagušene atmosfere Gradova i odlučili se za sasvim veštački uzgojen biljni prekrivač i robotsku faunu, kakva se sreće u dečjim tematskim parkovima, ali je Endžina uporna patronaža konačno dala mestu upečatljivost koju inače ne bi imalo. Mreža je uzela u najam pet poslednjih spratova, gde je bio smešten njen stalni apartman, i Envoj je stekao određen zakasneli ugled među umetnicima i zabavljačima.

Smešila se dok se helikopter dizao pored nezainteresovane planinske ovce koja se pretvarala da pase mahovinu pored osvetljenog vodopada. Oduvek ju je oduševljavala nemogućnost tog prizora; čak je i Bobi uživao u njemu.

Pogledala je prema heliodromu na vrhu Envoja, gde je logo Čulo/Mreže bio sveže prebojen na grejanom, osvetljenom betonu.

"Robin će biti tamo, zar ne, Porfire?"

"Gos'in Lenir", reče on kiselo.

Ona uzdahnu.

Crni hromirani Foker glatko ih je prizemio, samo su malo zazveckale čaše u baru kada su odbojnici dodirnuli krov Envoja. Prigušeno pulsiranje motora uminu.

"Što se tiče Robina, Porfire, moraću sama da povučem prvi potez. Večeras ću razgovarati s njim. Sama. U međuvremenu, hoću da mu se sklanjaš s puta."

"Porfiru će biti zadovoljstvo, gospojce", reče frizer, dok su se iza njega otvarala vrata kabine. A onda poče da se uvija, grabi kopču pojasa, i Endži se okrenu na vreme da ugleda jarko narandžastu jaknu, podignutu ruku, reflektujuće naočari. Pištolj nije bio bučniji od upaljača, ali se Porfir zgrči, dugačka crna ruka mu polete i uhvati se za vrat, a bezbednjak zatvori poklopac za njim i baci se na Endži.

Nešto joj je bilo snažno pritisnuto uz stomak kada se Porfir mlitavo

zaljuljao u svom sedištu. Iz usta mu je virio šiljat ružičast vrh jezika. Pogledala je dole, automatski, i videla crnu hromiranu kopču svog pojasa kroz zeleni plastični romb lepljivog izgleda.

Podigla je oči i pogled joj se susreo sa belim ovalnim licem, uokvirenim zategnutom kapuljačom od narandžastog najlona. Videla je sopstveno lice, prazno od šoka, udvojeno u srebrnim staklima. "Je l' pio, večeras?"

"Šta?"

"On." Palac se trznu prema Porfiru. "Je l' pio neki alkohol?"

"Da... Ranije."

"Sranje." Ženski glas, dok se okretala prema besvesnom firzeru.

"Uspavala sam ga. Ne bi 'tela da mu blokiram refleks disanja, znaš?" Endži je posmatrala kako žena proverava Porfirov puls.

"Izgleda da je u redu..." Da li je to slegnula ramenima, ispod jakne?

"Bezbednost?"

"Šta?" Stakla blesnuše.

"Pripadaš službi bezbednosti Mreže?"

"Jebote, ne, otimam te od njih."

"Stvarno?"

"Mo'š 'se kladiš."

"Zašto?"

"Nije nijedan od uobičajenih razloga. Neko ti je to namestio. Meni takođe. Trebalo je da te otmem sledeće nedelje. Ko ih jebe. 'Tela sam prvo da popričam s tobom."

"Htela si? Sa mnom?"

"Znaš nekoga po imenu 3Džejn?"

"Ne. To jest da, ali..."

"Kasnije. Mičemo guzice odavde, smesta."

"Porfir..."

"Uskoro će se probuditi. Kako izgleda, ne bi volela da mu budem u blizini kad se to desi..."

31. 3DŽEJN

Ako je ovo deo Bobijeve velike sive kuće na selu, pomisli Vidra, ugledavši prizor pretrpane krivine uskog hodnika, onda je to mesto čudnije nego što je prvi put izgledalo. Vazduh je bio gust i mrtav, a svetlost sa zelenkaste trake od staklenih pločica na tavanici činila je da se oseća kao da je pod vodom. Tunel je bio načinjen od neke vrste gleđosanog betona. Podsećao je na zatvor.

"Možda smo se našli u podrumu, ili tako nešto", reče, osetivši pri tom slabo ping jeke sa betona.

"Nema razloga da se nađemo u istom konstrukturu koji si onda video", reče Džentri.

"Pa šta je onda ovo?" Vidra dodirnu betonski zid; bio je topao.

"Nije važno", reče Džentri.

Džentri pođe tamo kuda su obojica bili okrenuti. Iza krivine, pod se pretvorio u neravan mozaik od krhotina porculana, odlomaka utisnutih u nešto nalik na epoksid, klizavih pod đonovima čizama.

"Vidi ovo..." Hiljade različitih šara i boja načinjenih od slomljenih komadića, ali bez opšteg plana. Sve nasumično.

"Umetnost." Džentri slegnu ramenima. "Nečiji hobi. Trebalo bi to da ceniš, Vidro Henri."

Ko god da je bio, nije dirao zidove. Vidra kleknu i opipa pod, osetivši oštre ivice odlomaka keramike i tvrdu staklastu plastiku između. "Šta ti to znači, taj 'hobi'?"

"To je isto kao one stvari koje praviš, Vidro. Tvoje igračke od otpada..." Džentri razvuče lice u svoj napeti ludački kez.

"Nemaš ti pojma", reče Vidra. "Proveo si ceo jebeni život pokušavajući da provališ oblik kiberprostora, čoveče, a on verovatno i nema oblik, i koga uopšte briga za to?" Kod Sudije i ostalih nije bilo ničeg nasumičnog. Proces je bio nasumičan, ali su ishodi morali da odgovaraju nečemu unutra, nečemu što nije umeo tačno da odredi.

"Hajdemo", reče Džentri.

Vidra ostade gde je bio, zagledan uvis u Džentrijeve blede oči, sive u toj svetlosti, u njegovo zategnuto lice. Što li se uopšte petljao s Džentrijem?

Zato što ti je bilo potrebno da imaš nekoga, u Samoći. Ne samo

zbog struje; ta igra posedništva bila je samo ljuska. Pretpostavljao je da mu je trebalo društvo. Tić nije bio dobar sagovornik zato što ga je malo toga zanimalo, osim gedžovanskih budalaština. Iako to Džentri nikada nije pokazivao, Vidra je osećao da Džentri razume neke stvari.

"Da", reče Vidra, ustajući, "hajdemo."

Tunel se uvijao poput creva. Deo sa mozaičkim podom sada je bio iza njih, iza ko zna koliko krivina, uspona i silazaka kratkim, zavojitim stepeništima. Vidra je pokušavao da zamisli građevinu sa ovakvom utrobom, ali mu nije išlo. Džentri je išao brzo, stisnutih očiju, grizući usnu. Vidri se činilo da vazduh postaje sve teži za disanje.

Pošto su se popeli još jednim stepeništem, nađoše se pred pravim hodnikom koji se sužavao u ništa u daljini, u kom god smeru pogledaš. Bio je širi nego u zavojitom delu, a pod mu je bio mek i valovit od malih tepiha, činilo se stotina njih, razmotanih u više slojeva preko betona. Svaki tepih imao je različitu šaru i boje, sa puno crvene i plave, ali su sve šare bile od istih testerastih dijamanata i trouglova. Miris prašine ovde je bio još jači i Vidra zaključio da to mora da je od tepiha. Izgledali su tako stari. Oni na vrhu, bliži sredini, bili su mestimično izlizani do potke. Bila je to staza, kao da je neko godinama prolazio ovuda. Delovi svetlosne trake na tavanici bili su u mraku, a drugi su slabašno treptali.

"Kuda sad?" upita on Džentrija.

Džentri je gledao u pod, valjajući punu donju usnu između palca i kažiprsta. "Ovuda."

"Zašto baš tamo?"

"Zato što je svejedno."

Vidra je osećao umor u nogama od hodanja po tepisima. Morao je da pazi da ne zakači čizmom neku izjedenu rupu. Jednom je prešao preko staklene ploče koja je pala sa tavanice. U pravilnim razmacima prolazili su pored delova zida gde kao da su bila betonom zalivena vrata. Tamo nije bilo ničega osim uvek istog lučnog oblika od ponešto svetlijeg betona sa donekle različitom teksturom.

"Džentri, ovo mora da je podzemlje, zar ne? Kao podrum ispod nečega..."

Ali Džentri samo podiže ruku, tako da Vidra nalete na nju i obojica stadoše, zureći u devojku na kraju hodnika, desetak metara dalje preko talasa od tepiha.

Devojka progovori, na jeziku za koji je Vidra pretpostavljao da je francuski. Glas joj je bio lak i melodiozan, ton otvoren. Osmehnula se. Bledo ispod talasa tamne kose, fino lice uskih kostiju, jakog tankog nosa i širokih usta.

Vidra oseti kako mu Džentrijeva ruka drhti na grudima. "U redu je", reče, sklonivši Džentrijevu ruku. "Mi samo tražimo Bobija..."

"Svi traže Bobija", reče ona, na engleskom s nekim nepoznatim naglaskom. "I ja ga tražim. Njegovo telo. Jeste li videli njegovo telo?" Zakoračila je unazad, kao da se sprema da pobjegne.

"Nećemo ti ništa", reče Vidra, odjednom svestan svog mirisa, mašinskog ulja na farmerkama i smeđoj jakni, a ni Džentri nije izgledao mnogo bolje.

"Nisam ni mislila do hoćete", reče ona, a beli zubi joj blesnuše u ustajaloj podvodnoj svetlosti. "Ali to ne znači da mi se dopadate."

Vidra požele da Džentri nešto kaže, ali je ovaj ćutao. "Poznaješ... Bobija?" upita.

"Veoma bistar momak, u stvari. Izuzetno bistar. Mada ni njega baš ne gotivim." Bila je odevena u nešto komotno i crno što joj je padalo do kolena. Bila je bosa. "No, svejedno, treba mi... njegovo telo." Nasmija se.

I sve se...

...promeni.

"Sok?" upita Bobi, Grof, pružajući visoku čašu nečeg žutog. Voda u tirkiznom bazenu odbijala je nemirne krugove sunčeve svetlosti na palmino lišće iznad njegove glave. "Šta je to s tvojim prijateljem?"

"Ništa", začu Vidra Džentrija. "Odslužio je kaznu, indukovani Korsakovljevi. Ovakvi prelazi ga užasavaju."

Vidra je nepomično ležao na beloj gvozdenoj salonskoj stolici sa plavim jastucima, osećajući vrelinu sunca kroz umašćene farmerke.

"Ti si taj koga je pominjao, je li?" upita Bobi. "Džentl? Vlasnik fabrike?"

"Džentri."

"Kauboj." Bobi se osmehnu. "Džokej konzole. Trkač kiberprostora."

"Ne."

Bobi protrlja bradu. "Znaš da ovde moram da se brijem? Posek'o sam se, imam ožiljak..." Ispi pola čaše soka i obrisa usta nadlanicom. "Kažeš, nisi džokej? Kako si onda dospeo ovamo?"

Džentri otkopča jaknu, otkrivši blede, ćosave grudi. "Učini nešto sa suncem."

Sumrak. K'o ništa. Ni da škljocne. Vidra začu sebe kako stenje. U palmama iza okrečenih zidova zacrvčaše insekti. Na rebrima mu se hladio znoj.

"Izvini, čoveče", reče Bobi Vidri. "Taj Korsakovljev mora da je mnogo zajeban. Ali ovo mesto je divno. Valjarta. Pripadalo je Tali Išam." Ponovo se okrenuo Džentriju. "Ako nisi kauboj, drugar, šta si onda?"

"Ja sam kao ti", reče Džentri.

"Ja sam kauboj." Po zidu iza Bobijeve glave, ukoso, zabrza gušter.

"Ne. Nisi došao ovamo da kradeš, Njumarče."

"Kako znaš da nisam?"

"Ovde si da bi nešto saznao."

"Ista stvar."

"Nije. Nekada si bio kauboj, ali sada si nešto drugo. Tragaš za nečim, nečim što se ne može ukrasti. Ja takođe."

I Džentri poče da objašnjava Oblik, dok su se senke palmi sakupljale i narastale u meksičku noć, a Bobi Grof sedeo i slušao.

Kada je Džentri završio, Bobi je dugo ostao da sedi bez reči. Onda reče, "Ja'. U pravu si. Što se mene tiče, pokušavam da otkrijem šta je dovelo do Promene."

"Pre toga", reče Džentri, "nije postojao Oblik."

"Hej", reče Vidra, "pre nego što smo se našli ovde, bili smo na nekom drugom mestu. Gde je to bilo?"

"Strejlajt", reče Bobi. "Gore u bunaru. Na orbiti."

"Koja je ona devojka?"

"Devojka?"

"Tamne kose. Mršava."

"A", reče Bobi, u tami, "to je bila 3Džejn. Videli ste je?"

"Otkaćena cura", reče Vidra.

"Mrtva cura", reče Bobi. "Videli ste njen konstrukt. Spiskala je porodično bogatstvo da sagradi ovu stvar."

"Ti, ovaj, živiš s njom? Ovde?"

"Mrzi me k'o psa. Vidiš, ukrao sam joj tu stvar, njenog tamničara duša. Njen konstrukt već je bio ovde kada sam zapalio u Meksiko, tako da je sve vreme bila blizu. A zapravo je umrla. Napolju, mislim. U međuvremenu, svo njeno sranje napolju, sve šeme i mučke, vode advokati, programi i druge slugeranje..." Nacerio se. "A ona pizdi zbog toga. Ljudi koji 'oće da upadnu kod vas i preuzmu alef rade za nekog drugog ko radi za ljude koje je unajmila na Obali. Ali sam se ja pogodio s njom, da se trampimo. Ona jeste udarena, ali igra jaku igru..."

Ni da škljocne.

Isprva je pomislio da je ponovo u sivoj kući, gde je prvi put sreo Bobija, ali je ova soba bila manja, a tepisi i nameštaj bili su drugačiji, iako nije znao zašto. Bogato ali ne onako sjajno. Mir. Svetiljka sa zelenim staklenim senilom osvetljavala je dugačak drveni sto.

Visoki prozori sa belo obojenim okvirima, belina iza njih podeljena u pravougaonike, verovatno sneg... Stajao je, dodirujući obrazom meki zastor, gledajući u zavejan prostor, ograđen zidom.

"London", reče Bobi. "Morala je da mi ustupi ovo u zamenu za neko teško vudu sranje. Očekivao sam da neće hteti da imaju posla s njom. Jebeno se ovaj dila od toga. Bledeli su, postajali nekako zamućeni. Ponekad još možeš da ih dozoveš, ali im se likovi mešaju..."

"Uklapa se", reče Džentri. "Pojavili su se iz prvobitnog događaja, Kada Se Sve Promenilo. To već znaš. Ali još ne znaš šta se dogodilo, zar ne?"

"Ne. Znam samo mesto. U Strejlajtu. Taj deo mi je ispričala, čini mi se sve što zna. Nije je mnogo briga za to. Njena majka je nabavila par VI, u samom početku, i to zaista moćnih. Onda je umrla, a VI su prožele korporacijska jezgra, tamo gore. Jedna od njih počela je da posluje za sebe. Htela je da se spoji sa onom drugom..."

"Uspela je. Eto tvog prvobitnog događaja. Sve se promenilo."

"I to je sve? Kako znaš?"

"Zato", reče Džentri, "što sam tome prišao iz drugog ugla. Ti si se igrao uzroka i posledice, a ja sam tražio obrise, oblike u vremenu. Ti

si tragao po matrici, a ja sam posmatrao matricu, čitavu stvar. Znam stvari koje ti ne znaš."

Bobi nije odgovorio. Vidra se okrenu od prozora i ugleda devojkicu, onu istu, kako stoji na drugoj strani sobi. Samo je tako stajala, tamo. "Nisu bile samo VI Tezje-Ešpulovih", reče Džentri. "Kroz bunar su došli ljudi, sa namerom da prodru u T-E jezgra. Doneli su kineski vojni program, ledolomac."

"Kejs", reče Bobi, "momak po imenu Kejs. Znam taj deo. Neka vrsta sinergističkog dejstva..."

Vidra je posmatrao devojkicu.

"A zbir je bio veći od delova?" Džentri kao da je istinski uživao u ovome. "Kibernetičko božanstvo? Svetlost na vodi?"

"Ja", reče Bobi, "to bi bilo to."

"Malo je složenije od toga", reče Džentri i nasmeja se.

A devojkica nestade. I ni da škljocne.

Vidra se strese.

32. ZIMSKO PUTOVANJE (2)

Noć je pala usred večernjeg špica u Podzemnoj, iako ni tada nije bilo kao u Tokiju, nije bilo širošisana koji se trude da uguraju poslednjih nekoliko putnika pre no što se zatvore vrata. Kumiko je posmatrala kao lososovo meso ružičast zalazak sunca sa vetrovite platforme na Central Lajnu, a Kolin se odmarao na pokvarenom automatu sa nizom slomljenih, prašnjavih prozorčića. "Vreme je", reče, "i smerno gledaj u zemlju kroz ulicu Bond i Oksfordski trg."

"Ali moram da platim, na izlasku?"

"Pa, ne plaćaju baš svi", reče on, zabacivši uvojak sa čela.

Uputila se prema stepenicama; nisu joj više bila potrebna njegova uputstva da nađe put do suprotne platforme. Noge su joj se ponovo smrznavale i mislila je na krznom postavljene nemačke čizme u ormanu njene sobe kod Svejna. Bila se odlučila na kombinaciju gumenih čarapa i francuskih čizama sa visokim potpeticama da zavara Dika da neće bežati, ali je posle svakog ujeda mraza kroz tanke đonove zažalila zbog te zamisli.

U tunelu prema drugoj platformi pustila je uređaj i Kolin se ugasi. Zidovi su bili od izlizane bele keramike sa ukrasnom zelenom trakom. Izvadila je ruku iz džepa i vukla je duž zelenih pločica u hodu, misleći na Seli i Fina i drugačiji miris zime u Gradovima, sve dok se prvi Drakula nije stvorio pred njom i odjednom se našla okružena i stešnjena između četiri crna mantila, četiri kosturno mršava, kosturno bleđa lica. "Gle", reče prvi, "b'sh' lepo."

Gledali su se oči u oči, Kumiko i taj Drakula; dah mu je mirisao na duvan. Večernja gomila išla je svojim putem oko njih, umotana u tamnu vunu.

"Uu", reče jedan, pored nje", gle', š'a j' ovo?" Držao je, u rukavici od popucale crne kože, Maas-Neotekov uređaj. "Upaljač, je l'? Daj d' zapalimo, žuta." Kumiko posegnu u džep i ruka joj prođe pravo kroz razrezan otvor, prazna. Momak se zakikota.

"Pljuge su joj u torbi", reče drugi. "Pomoz' joj, Reg." Sevnu ruka i glatko preseče kaiš njene torbice.

Prvi Drakula uhvati torbicu, vičnim trzajem omota kajiš oko nje i zavučje je ispod mantila. "'Op."

"Ej, turila ruke u gaće!" Odjeknu smeh dok se mučila sa nekoliko slojeva odeće. Traka koju je zalepila ožari joj stomak kada je obema rukama istrgnula pištolj i uperila ga u obraz mladića kod koga je bio uređaj.

Niko se ne pomeri.

Onda ostala trojica mahnito poleteše prema stepeništu na drugom kraju tunela, klizajući se po snegu na visoko ušniranim crnim čizmama, lepršajući dugačkim mantilima kao krilima. Vrisnu neka žena.

A oni su još stajali kao zamrznuti, Kumiko i Drakula, ovaj drugi sa cevi pištolja pritisnutom uz levi obraz. Kumiki su počele da se tresu ruke.

Gledala je Drakulu u oči, smeđe oči, raširene u iskonskom užasu; Drakula je video masku njene majke. Nešto pade na beton kraj njenih nogu; Kolinov uređaj.

"Beži", reče ona. Drakula se zgrči, otvori usta, načini pridavljen, jecav zvuk i otrgnu se od pištolja.

Kumiko spusti pogled i ugleda Maas-Neotekov uređaj u sivoj lokvi otopljenog snega. Pored njega je ležao sjajni srebrni pravougaonik industrijske britve. Podigavši uređaj, vide da mu je napuklo kućište. Otresla je vlagu iz pukotine i snažno stisnula uređaj u šaci. Tunel je sada bio pust. Kolin nije bio tamo. Svejnov vazdušni pištolj 'Valter' bio joj je ogroman i težak u drugoj ruci.

Stala je pored četvrtastog kontejnera pričvršćenog na popločani zid i zavukla pištolj između izmašćene posude za hranu od pene i uredno smotanog svitka faksa. Okrenula se, a onda se ponovo okrenula da uzme faks.

Pa uz stepenice.

Na platformi neko pokaza na nju, ali tada u stanicu dotutnja voz uz zastarelo treskanje i sledećeg trenutka se za njom zatvoriše vrata.

Sledila je Kolinova uputstva, Beli Grad, pa Pastirov Grm, Holandski park, podigavši faks kada je voz usporio pred Noting Hilom - kralj, koji je bio veoma star, bio je na samrti - i držala ga tako kroz ulicu Bond. Na stanici na trgu Oksford bila je velika gužva i ona je bila zahvalna u okrilju gomile.

Kolin je rekao da je moguće napustiti stanicu bez plaćanja. Posle

malo razmišljanja, zaključila je da je to istina, ali uz brzinu i pravovremenost. U stvari, nije bilo druge; njena torbica, sa čipom MicuBanke i nekoliko engleskih novčića, otišla je sa Drakulama. Provela je deset minuta posmatrajući kako putnici ubacuju svoje žute plastične kartice u automatske kapije, a onda je duboko udahnula i potrčala. Gore, pa preko, iza nje vika i glasan smeh, a onda je ponovo bila na nogama i trčala.

Kada je stigla do vrata na vrhu stepenica, ugledala je ulicu Brikston kako čeka nalik na ofucani Šinđuku, nakrcan zadimljenim kioscima sa hranom.

33. ZVEZDA

Čekala je u kolima i nije joj bilo drago zbog toga. Ionako nije volela da čeka, ali je viz koji je uzela samo otežao stvar. Morala je da se podseća da ne škrguće zubima, jer ma šta da je Džerald učinio s njima, još su bili osetljivi. U stvari, bila je svuda osetljiva. Viz verovatno nije bio najsajnija zamisao.

Kola su pripadala ženi, onoj koju je Džerald nazvao Moli. Neka serijska japanska kola sive boje kakva su kupovali sakoi, pristojnog ali neprimetnog izgleda. Unutra su mirisala na novo i išla su brzo kada su napustili Baltimor. Imala su kompjuter, ali ih je žena vozila sama, celim putem nazad do Gradova, i sada su bila parkirana na krovu garažne dvadesetospratnice koja mora da je bila blizu hotela u koji ju je smestio Prajor, jer je videla onu blesavu zgradu, onu sa vodopadom, nalik na planinu.

Na krovu je bilo malo kola i sva su bila prekrivena snegom, kao da ih dugo niko nije pomerio. Osim dvojice momaka u kabini na ulazu, činilo se da nema nikog. Nalazila se okružena milionima ljudi, u najvećem gradu na svetu, sama, na zadnjem sedištu automobila. I rečeno joj je da čeka.

Žena je malo govorila na putu od Baltimora, tek bi povremeno postavila pitanje, ali Mona nije mogla da čuti, zbog viza. Pričala je o Klivlendu i Floridi i Ediju i Prajoru.

Onda su se dovezle ovamo i parkirale.

I sad je ta Moli bila odsutna već pun sat, možda i duže. Sa sobom je ponela i kofer. Jedino što je Mona uspela da sazna od nje bilo je da se dugo zna sa Džeraldom i da Prajor nije znao za to.

U kolima je ponovo bilo hladno, pa se Mona zato prebaci na prednje sedišta i uključi grejanje. Nije smela da ga ostavi uključenog na najslabije, jer bi moglo da isprazni akumulator, a Moli je rekla da će se naći u govornicama ako se to dogodi. "Jer kad se vratim, 'vatamo maglu odavde.'" Onda joj je pokazala vreću za spavanje ispod vozačevog sedišta.

Pojačala je grejanje i podigla ruke ispred rešetke. Onda se poigrala sa dugmićima malog videa pored ekrana komandne table i uhvatila

vesti. Engleski kralj je bio bolestan; bio je veoma star. U Singapuru se pojavila nova bolest; još niko nije umro od nje, ali se nije znalo kako se dobija niti kako se leči. Neki ljudi su izrazili mišljenje da se u Japanu vodi velika borba, da dve grupe Jakuza pokušavaju da se međusobno poubijaju, ali niko nije znao da li je to tačno; Jakuze... bilo je to nešto o čemu je Edi voleo da se proserava. Onda su otvorila neka vrata i na njima se pojavila Endži, pod ruku sa nekim fantastičnim crncem, a glas sa videa govorio je da je to uživo, da je upravo stigla u Gradove posle kraćeg odmora u svojoj kući u Malibuu, posle lečenja na privatnoj klinici za narkomane...

Endži je izgledala sjajno u tom ogromnom krznu, ali odlomak se tu prekide.

Mona se seti šta joj je Džerald uradio; dodirnu se po licu.

Isključila je video, pa grejanje, i ponovo se prebacila na zadnje sedište. Krajem vreće za spavanje obrisala je maglu daha sa prozorra. Pogledala je uvis prema zgradi-planini, svoj osvetljenoj, iza opuštenog lanca na ivici krova parkinga. Tamo gore kao da je bila čitava država, možda Kolorado ili tako nešto, kao na onom stimu gde Endži odlazi u Aspen i sreće tog momka, ali se kao i obično pojavljuje Robin. Međutim, nije joj išlo u glavu to s bolnicom; prvo je onaj barmen rekao da je otišla tamo zato što je postala zavisna od nečega, a sad je i taj spiker ponovio isto, te mora da je bilo istina. Ali zašto bi neko kao Endži, sa takvim životom, pored onakvog dečka kao što je Robin Lenir, uzimao droge?

Mona je vrtela glavom, zagledana u onu zgradu, srećna što nije zavisnik.

Mora da je odlutala na neki minut, misleći na Lanetu, jer je, pogledavši ponovo, ugledala veliki kopter, blistavo crn, kako lebdi iznad zgrade-planine. Prizor je bio moćan, pravi velegradski.

U Klivlendu je poznavala neke tvrde žene, cure sa kojima se niko nije zezao, ali je ova Moli bila nešto posebno - setila se kako je Prajor proleteo kroz vrata i kako je vrištao... Pitala se šta je to na kraju priznao, jer ga je čula kako govori, a Moli ga posle više nije povredila. Ostavile su ga vezanog za tu stolicu i Mona je upitala Moli da li će uspeti da se oslobodi. Možda, rekla je Moli, a možda će ga neko naći, ili će dehidrirati.

Kopter se spustio, nestao iz vida. Jedan od onih velikih, sa tim

vrteškama na oba kraja.

Sedela je tako i čekala i nije imala jebenog pojma šta da radi.

Laneta ju je naučila da ponekad moraš da pobrojiš svoje prednosti - prednosti su bile ono što ti ide u korist - i da zaboraviš ono drugo. Okej. Izvukla se sa Floride. Nalazi se na Menhetnu. Izgleda kao Endži. Ovo je zaustavi. Je li to prednost? Okej, drugim rečima, upravo su joj besplatno uradili tri skupe kozmetičke operacije, a dobila je i potpuno savršene zube. Kad se tako pogleda, i nije loše. Seti se muva u onom ćumezu. Tako je. Ako potroši novac koji joj je ostao na novu frizuru i nešto šminke, mogla bi malo manje da liči na Endži, što je verovatno dobra zamisao, jer šta ako je neko traži?

Helikopter se opet pojavi, uzlete.

Hej.

Možda dva bloka dalje i pedeset spratova više, nos letelice se okrenu prema njoj, spusti... To je od viza. Nekako se zaljulja u mestu i poče da pomire... To je viz, nije stvarno. Pravo prema njoj. Počeo je da raste. Prema njoj. Ali to je viz, zar ne? Onda nestade iza jedne od zgrada; ipak je bio viz...

Kopter izbi iza ugla i dalje pet spratova iznad krova parkinga, sve niže i to nije bio viz, išao je na nju, bacio je uzak beli zrak koji je našao siva kola i Mona otključa vrata i ispade na sneg, još u senci kola, okružena grmljavinom elisa i motora; bio je to Prajor ili oni za koje je radio, došli su po nju. Ali reflektor se ugasi, elise promeniše brzinu i stvar zaroni, prebrzo. Odskoči na stajnom trapu. Ponovo pade, motori joj zamreše, iskašljaše plavi plamen.

Mona je bila na kolenima i rukama pored zadnjeg branika kola. Okliznula se kada je pokušala da ustane.

Začu se zvuk nalik na pucanj; sa koptera odlete četvrtast komad kože i otkliza preko zasoljenog betona parkinga; otvor izbacila jarko narandžasti tobogan za slučaj opasnosti, koji se naduvavao poput dečje igračke za plažu. Mona ustade, ovaj put pažljivije, držeći se za branik sivih kola. Tamna, umotana prilika prebaci noge na tobogan i skliznu, sedeći, kao dete na igralištu. Za njom pođe još jedna prilika, u ogromnoj jakni sa kapuljačom, iste boje kao tobogan.

Mona zadrhta kada je prilika u narandžastom povelila onu drugu preko krova, dalje od crnog koptera. Bila je to... stvarno je ona!

"Obe ćete pozadi", reče Moli, otvorivši vrata sa vozačeve strane.

"To si ti", izusti Mona, najpoznatijem licu na svetu.

"Da", reče Endži, zagledana u Monino lice, "izgleda... da jesam..."

"Hajde", reče Moli, položivši joj ruku na rame. "Upadaj. Tvoj crnja Marsovac samo što se nije probudio." Pogledala je prema helikopteru. Izgledao je kao velika igračka, stojeći tamo bez svetala, kao da ga je tu ostavilo i zaboravilo dete nekog džina.

"Bolje bi bilo", reče Endži, ulazeći na zadnje sedišta kola.

"I ti, dušo", reče Moli, gurajući Monu prema otvorenim vratima.

"Ali... mislim..."

"Miči se!"

Mona uđe, udišući Endžin parfem, okrznuvši rukom nestvarnu mekoću tog velikog krzna. "Gledala sam te", začu sebe. "Na videu."

Endži je ćutala.

Moli kliznu na vozačevo sedišta, zalupi vrata i pokrenu motor. Narandžasta kapuljača bila joj je zategnuta oko lica, koje je bilo bela maska sa praznim srebrnim očima. Onda pođoše prema pokrivenoj rampi, skrenuše u prvu krivinu. I tako pet nivoa naniže, u tesnoj spirali, a onda ih Moli poveze između redova krupnijih vozila pod mutnim zelenim dijagonalama svetlosne trake.

"Jedrilice", reče Moli. "Jesi li nekad videla opremu za jedrilice, gore u Envoju?"

"Ne", reče Endži.

"Ako ih obezbeđenje Mreže ima, možda su već na krovu..." Povezla je kola iza velikog dugačkog četvrtastog hovera bele boje, sa natpisom na zadnjim vratima, ispisanim pravougaonim plavim slovima.

"Šta piše?" upita Mona i oseti kako rumeni.

"Kitaj Katoda", reče Endži.

Mona pomisli da je već čula to ime.

Moli je već bila napolju, otvorila je velika vrata i sada je izbacivala one žute plastične rampe.

Zatim ponovo sede u kola. Poveze unazad, pa napred, i uveze ih pravo u hover. Smaknu narandžastu kapuljaču i zatrese glavom da oslobodi kosu. "Mona, misliš da ćeš moći da izideš i gurneš one rampe nazad? Nisu teške." Nije zvučalo kao pitanje.

Bile su lake. Popela se iza kola i pomogla Moli da zatvori vrata.

Osećala je Endžino prisustvo u tami.

Bila je to zaista Endži.

"Idite napred, vežite se i čekajte."

Endži. Ona sedi pored Endži.

Čulo se šištanje kad je Moli napunila hoverove jastuke, a onda kliznuše niz spiralnu rampu zgrade.

"Tvoj prijatelj", reče Moli, "sada je budan, ali još ne može da se kreće. Još oko petnaest minuta." Ponovo je sišla sa rampe, ali Mona više nije znala na kom su spratu. Na ovom su bila skupa vozila, manji modeli. Hover je grmeo središnjim prolazom, pa skrenuo levo.

"Budi srećna ako nas ne bude čekao napolju", reče Endži.

Moli zaustavi hover deset metara od velikih metalnih vrata sa dijagonalnim žutim i crnim prugama.

"Ne", reče, vadeći malu plavu kutiju iz pregrade na kontrolnoj tabli, "on je srećan ako ne čeka napolju." Vrata odleteše iz okvira uz narandžasti blesak i zvuk koji se zario u Moninu dijafragmu kao udarac čvrstim predmetom. Tresnula su na vlažnu ulicu u oblaku dima, a oni su već prelazili preko njih, zaokrećući, ubrzavajući.

"Ovo je bilo strašno neotesano, zar ne?" reče Endži, a onda se nasmeja.

"Znam", reče Moli, obuzeta vožnjom. "Ponekad je to jedini način. Mona, reci joj o Prajoru. O njemu i tvom dečku. Ono što si meni rekla."

Mona se nikad u životu nije osećala ovako stidljivo.

"Molim te", reče Endži, "ispričaj mi, Mona."

Tek tako. Nazvala ju je po imenu. Endži Mičel ju je nazvala po imenu. Nju lično. Tu gde sede.

Dođe joj da se onesvesti.

34. ULICA MARGEJT

"Rek'o bih da si se izgubila", reče prodavac knedli, na japanskom. Kumiko je nagađala da je Korejanac. Otac je imao poznanike Korejance; bavili su se građevinom, rekla joj je majka. Bili su to često veoma krupni ljudi, baš kao i ovaj, krupni gotovo kao Petal, sa širokim, ozbiljnim licima. "I da se smrzavaš."

"Tražim nekoga", reče ona. "Stanuje u ulici Margejt."

"Gde je to?"

"Ne znam."

"Dođi unutra", reče knedladžija, pokazavši Kumiko da obiđe tezgu. Kiosk mu je bio napravljen od ružičaste rebraste plastike.

Zašla je između kioska sa knedlama i susednog koji je reklamirao nešto što se zvalo roti, ispisano delirično obojenim velikim slovima od spreja, ovičenim zaobljenim fluorescentnim obrisima. Kiosk je mirisao na začine i kuvano meso. Stopala su joj se smrzavala.

Zavukla se ispod zamagljenog plastičnog zastora. Kiosk je bio pretrpan: zdepaste plave boce sa butanom, tri rešetke za kuvanje sa visokim loncima, plastične kese sa knedlama i telesina Korejanca zaposlena oko lonaca. "Sedi", reče on; sela je na žutu plastičnu kantu sa natpisom MSG, tako da je glava bila ispod nivoa tezge.

"Japanka?"

"Da", reče ona.

"Iz Tokija?"

Oklevala je.

"Tvoja odeća", reče on. "Zašto nosiš gumene tabi čarape usred zime? Je l' to neka moda?"

"Izgubila sam čizme."

Dodao joj je zdelu od pene i plastične štapiće; u bistroj žutoj supi plivale su debele knedle. Halapljivo ih je pojela i popila supu. Zatim ga je posmatrala kako poslužuje mušteriju, Afrikanku koja je odnela svoje knedle u poklopljenoj šerpici od kuće.

"Margejt", reče knedladžija, kada je žena otišla. Izvukao je ispod tezge zamašćenu knjigu umotan u hartiju i počeo da lista. "Evo", reče, uprevši prstom u nemoguće zgusnutu malu mapu, "na kraju

Ejkr Lejna." Uzeo je plavi flomaster i nacrtao put na hrapavoj sivoj salveti.

"Hvala vam", reče ona. "Sad moram da idem."

Majka ju je posetila dok je išla prema ulici Margejt.

Seli je bila u opasnosti, negde u Gradovima, i Kumiko je verovala da će Krpelj znati kako da je obavesti. Ako ne telefonom, onda kroz matricu. Možda i Krpelj poznaje Fina, mrtvaca u budžaku...

U Brikstonu je koralni rast metropole izrodio drugačiju vrstu života. Lica mrka i svetla, nebrojenih rasa, pročelja od cigala prekrivena haosom preliva i simbola, nepoznatih prvobitnim graditeljima. Iz otvorenih vrata paba kraj kojih je prošla pulsirao je ritam bubnjeva, toplota i gromoglasan smeh. Radnje su prodavale hranu kakvu Kumiko nikad nije videla, rolne tkanina jarkih boja, kineske alatke, japansku kozmetiku...

Zastavši pored osvetljenog izloga sa maskarama i rumenilima, posmatrajući odraz svog lica na srebrnoj podlozi, osetila je kako joj se majčina smrt spušta na nju iz noći. Majka je imala ovakve stvari.

Majčino ludilo. Otac nije hteo da govori o tome. Ludilo nije imalo mesto u očevom svetu, iako samoubistvo jeste. Ludilo njene majke bilo je evropsko, uvezena tuga i razočaranje... Otac joj je ubio majku, rekla joj je Seli, u Kovent Gardenu. No, da li je to bila istina? Dovodio joj je lekare iz Danske, Australije i na kraju iz Čibe. Lekari su saslušali snove princeze-balerine, načinili mape i izmerili dužinu njenih sinapsi i vadili joj krv. Princeza-balerina je odbila njihove lekove, delikatne hirurške zahvate. "Hoće da mi seku mozak laserima", šaputala je Kumiki.

Šaputala je i druge stvari.

Noću, govorila je, poput dima, duhovi se dižu iz svojih kutija u radnoj sobi Kumikinog oca. "Starci", govorila je. "Uzimaju mi dah iz pluća. Tvoj otac mi uzima dah iz pluća. Ovaj grad mi oduzima dah. Ovde nikad ništa ne miruje. Ovde nema pravog sna."

Na kraju uopšte nije bilo sna. Šest noći je njena majka presedela, nema i potpuno nepomična, u svojoj plavoj evropskoj sobi. Sedmog dana je nestala iz stana - zavidujućim podvig, s obzirom na revnost sekretara - i uspela da stigne do ledene reke.

Ali pozadina izloga bila je kao Seline naočari. Kumiko izvadi

Korejančevu mapu iz rukava džempera.

Pored ivičnjaka u ulici Margejt ležao je spaljeni automobil. Bio je bez točkova. Zastala je pored njega i osmatrala bezlična pročelja kuća sa druge strane ulice, kada začu zvuk iza sebe. Okrenu se i nađe pred iskrivljenim licem demona, ispod masnih kovrdžavih pramenova kose, u svetlosti poluotvorenih vrata najbliže kuće.

"Krpelju!"

"Terens", reče on, "u stvari," dok su se facijalni grčevi smirivali.

Krpeljev stan bio je na poslednjem spratu. Niži spratovi bili su pusti, nenastanjeni, prekriveni oguljenim tapetama sa duhovima pređašnjih slika.

Čovekovo hramanje bilo je još izrazitije dok se peo uz stepenice ispred nje. Nosio je sivo štofano odelo i antilopske 'oksford' cipele sa debelim đonovima boje duvana.

"Očekiv'o sam te", reče, vukući se na sledeći stepenik, pa na sledeći.

"Jesi?"

"Znao sam da si pobešla od Svejna. Pratio sam njihov saobraćaj, kad nisam radio drugo."

"Drugo?"

"Ti ne znaš, je li?"

"Izvini?"

"Reč se o matrici. Nešto se događa. Biće lakše da ti pokažem nego da ti objašnjavam. Kad bih mogao da ti objasnim, a ne mogu. Rek'o bih da je u ovom trenutku tri četvrtine čovečanstva uključeno tamo i gleda predstavu..."

"Ne razumem."

"Teško da iko razume. Pojavio se novi makroform u sektoru koji predstavlja Gradove."

"Makroform?"

"Veoma veliki konstrukt podataka."

"Došla sam da upozorim Seli. Svejn i Robin Lenir nameravaju da je predaju onima koji planiraju otmicu Anđele Mičel."

"Ja ne bi' brinuo zbog toga", reče on, stigavši najzad na vrh stepenica. "Seli je već pokupila Mičelovu i zamalo ubila Svejnovog čoveka u Gradovima. Sada su se i ovako i onako nameračili na nju."

Uskoro će joj svi loviti guzicu. Ipak, možemo da je obavestimo kad se javi. Ako se javi..."

Krpelj je obitavao u jednoj jedinoj velikoj prostoriji čiji je neobičan oblik svedočio o uklonjenim zidovima. Iako prostrana, bila je pretrpana; Kumiko je imala utisak da je neko premestio kompletan sadržaj jedne od prodavnica modula u Akiabari u prostor već ispunjen, po gejđinski, preteranom količinom glomaznog nameštaja. Uprkos tome, bila je zapanjujuće čista i uredna: ivice naslaganih časopisa bile su poravnate sa niskim staklenim stolom na kome su ležali, pored neupotrebljene crne keramičke pepljare i jednostavne beze vaze sa cvećem.

Dok je Krpelj punio električni čajnik vodom iz filterskog vrča, ponovo je pokušala da dozove Kolina.

"Šta je to?" upita on, spustivši vrč.

"Maas-Neotekov uređaj-vodič. Razbijen je; ne mogu da pozovem Kolina..."

"Kolin? To je stim uređaj?"

"Da."

"Daj da pogledam..." Ispružio je ruku.

"Dobila sam ga od oca..."

Krpelj zazvižda. "Stvar vredi čitavo bogatstvo. Jedna od onih njihovih malih VI. Kako radi?"

"Stisneš ga u šaku i pojavi se Kolin, ali niko drugi ne može da ga vidi ili čuje."

Krpelj podiže spravu do uha i zatrese je. "Razbijen je? Kako?"

"Ispustila sam ga."

"To se samo kućište slomilo, znaš. Biosoft se odvojio od kućišta, pa ne možeš ručno da ga uključiš."

"Možeš da ga popraviš?"

"Ne. Ali možemo da ga pozovemo preko deka, ako hoćeš..." Vratio joj ga je. U čajniku je vrilo.

Uz čaj, ispričala mu je o svom putovanju u Gradove i Selinoj poseti hramu u uličici. "Nazvao ju je Moli", reče.

Krpelj klimnu glavom, brzo namignu nekoliko puta zaredom. "Šta je tražila tamo? O čemu su razgovarali?"

"O mestu zvanom Strejlajt. Čoveku po imenu Kejs. Neprijatelju, u

stvari ženi..."

"A, Tezje-Ešpulova. To sam otkrio kada sam pročešljao Svejnov protok podataka za nju. Svejn je kupio Moli za tu takozvanu gospu 3Džejn; ona ima najsočniji dosje sa štrokavim vešom koji možeš da zamisliš... o svemu i o svakome. Jebeno sam pazio da ne vidim ništa od toga. Svejn to valja i levo i desno, bogateći se na deset strana odjednom. Siguran sam da ona ima dovoljno gadosti i o Svejnu..."

"Ona je ovde, u Londonu?"

"Negde na orbiti, izgleda, iako neki kažu da je mrtva. U stvari, baš sam radio na tome, kada se taj badža stvorio u matrici..."

"Molim?"

"Evo, pokazaću ti." Kada se vratio za beli baštenski sto, sa sobom je nosio usku crnu četvrtastu tacnu sa minijturnim komandama duž jedne strane. Postavio ju je na sto i dodirnuo jedan od sićušnih prekidača. Iznad projektora zatrepta kockasta holo slika: neonske koordinate kiberprostora, ispunjene blistavim oblicima, ujedno jednostavnim i složenim, koji su predstavljali ogromna ustrojstva uskladištenih podataka. "Ovo su ti ona standardna velika govna. Korporacije. Uglavnom nepromenljiv pejzaž, moglo bi se reći. Ponekad nekoj od njih izraste dodatak, il' vidiš preuzimanje, pa se jedna stopi s drugom. Al' teško da ćeš da vidiš neku novu, ne u toj razmeri. One počinju kao male i rastu, stapaju se sa drugim manjim formacijama..." Pružio je ruku i dodirnuo drugi prekidač. "Pre otprilike četiri sata" - i u samom središtu slike pojavi se jednostavan beli okomiti stub - "izniklo je ovo. Ili se pojavilo." Raznobojne kocke, lopte i piramide smesta su se rasporedile da oslobode prostor za okrugli beli stub; potpuno ih je natkrilio, a vrh mu je bio odsečen granicom slike. "Kopile je veće od svega što tamo postoji", reče Krpelj, sa izvesnim zadovoljstvom, "i niko ne zna šta je to niti kome pripada."

"Ali neko mora da zna", reče Kumiko.

"Da, trebalo bi. Ali ljudi iz moje struke, a ima nas milion, nisu bili u stanju da to saznaju. To je čudnije, na neki način, nego činjenica da je stvar tamo. Prošao sam mrežu uzduž i popreko, pre nego što si došla, tražeći makar jednog džokeja koji nešto zna. I ništa. Baš ništa."

"Kako ova 3Džejn može da bude mrtva?" Ali onda se priseti Fina, kutija u očevoj radnoj sobi. "Moram da obavestim Seli."

"Tu možemo samo da čekamo", reče on. "Ona će verovatno telefonirati ovamo. U međuvremenu, možemo da se povežemo sa tom tvojom skupocenom VI, ako hoćeš."

"Da", reče ona, "hvala."

"Samo se nadam da te oni Svejnovi plaćenici iz Specijalnog odseka nisu pratili dovdde. Al' nema nam druge nego da čekamo..."

"Da", reče Kumiko, nimalo oduševljena što mora da čeka.

35. RAT U FABRICI

Čeri ga ponovo zateče kod Sudije, dole u mraku. Sedeo je na jednom od Detektiva sa baterijskom svetiljkom u ruci, držeći je uperenu i Sudijin oklop od uglačane rđe. Nije pamtio kada je sišao ovamo, ali nije imao ni istrzan osećaj Korsakovljevog. Sećao se devojčinih očiju, u onoj sobi za koju je Bobi rekao da je u Londonu.

"Džentri je uključio Grofa i njegovu kutiju u dek kiberprostora", reče Čeri. "Znaš?"

Vidra klimnu glavom, ne odvajajući pogled od Sudije. "Bobi je rekao da to uradimo."

"I, šta se to događa? Šta je bilo kada ste se obojica uključili?"

"Džentri i Bobi su se odmah našli. Obojica udareni na isti način. Kada smo se uključili, našli smo se negde tamo na orbiti, ali Bobi nije bio tamo... Zatim u Meksiku, mislim. Ko je Tali Išam?"

"Kraljica stima iz vremena kada sam bila mala. Kao što je Endži Mičel danas."

"Mičelova je bila njegova cura..."

"Čija?"

"Bobijeva. Tako je rekao Džentriju, u Londonu."

"U Londonu?"

"Aha. Tamo smo otišli posle Meksika."

"I rekao je da je bio Endžin dasa? Zvuči blesavo."

"Aha, ali je rekao da se upravo tako navuk'o na tu stvar, taj alef." Oborio je zrak svetiljke i uperio ga u kosturne čelične ralje Strvomelja. "Muvao se sa lovanima i tamo čuo za to. Zvalo se dušogub. Ljudi koji su ga posedovali povremeno su ga iznajmljivali tim lovanima. Bobi ga je jednom isprobao, a onda se vratio i maznuo ga. Poneo ga dole u Meksiko Siti i počeo da provodi sve vreme u njemu. Ali su došli po njega..."

"Zvuči kao da se ipak sećaš stvari."

"Tako da je pobegao odande. Otišao u Klivlend i pogodio se sa Afrikom, platio mu da ga sakrije i vodi brigu o njemu dok je unutra, jer je bio sasvim blizu..."

"Blizu čega?"

"Ne znam. Nečeg otkačenog. Kao kad Džentri govori o Obliku."

"Pa", reče ona, "mislim da bi mogao da umre, tako uključen. Životni znaci su mu sve gori. Predugo je bio na onim iglama. Zato sam došla po tebe."

Strvomeljova zubata čelična utroba svetlucala je u svetlosti svetiljke. "Sam je to hteo. Uostalom, ako je platio Kidu, to je kao da radiš za njega. Ali oni tipovi koje je Tić video danas rade za ljude iz L.A., one od kojih je Bobi ukrao tu stvar..."

"Reci mi nešto."

"Šta?"

"Šta to ovde praviš? Afrika je rekao da si ludi belac koji pravi robote od otpadaka. Rekao je da ih leti izvodiš tamo u krš i zapodevaš velike bitke..."

"To nisu roboti", prekide je on, uhvativši u zrak svetiljke niske, srpovima naoružane ruke Veštice na paukovim nogama. "Imaju uglavnom radio-kontrolu."

"Praviš ih samo zato da bi ih posle uništio?"

"Ne. Ali moram da ih isprobam. Da vidim jesam li ih sklopio kako treba..." Iskjučio je svetiljku.

"Ludi belac", reče ona. "Imaš neku curu ovde?"

"Ne."

"Kad se istuširaš. Možda i obriješ..." Odjednom mu je bila sasvim blizu, osećao je njen dah na licu.

"Okej vi tamo sad slušajte."

"Koji moj..."

"Jer nemam nameru da ponavljam."

Vidra je već držao ruku preko Čerinih usta.

"Hoćemo vašeg gosta i svu njegovu opremu. To je sve. Ponavljam, svu opremu." Pojačani glas zvonio je kroz gvozdenu utrobu Fabrike. Možete da nam ga date, što je najlakše za vas i za nas, ili da vas sve pobijemo. Ni to nam nije neki problem. Imate pet minuta za razmišljanje."

Čeri ga ujede za ruku. "Sranje, pa moram da dišem, u redu?"

A on je već trčao kroz tminu Fabrike, slušajući je kako ga doziva.

Iznad južne kapije Fabrike, iskrivljenih čeličnih dvokrilnih vrata ukočenih od rđe, gorela je samo jedna sijalica od sto vati. Tić mora

da ju je ostavio uključenu. Klečeći pored nezastakljenog prozora, Vidra je uspeo da razazna hover, tamo iza blede ivice svetlosti. Čovek sa megafonom iziđe iz mraka sa proračunatom opuštenošću, koja je trebalo da pokaže kako vlada situacijom. Nosio je izolovani maskirni kombinezon sa tankom najlonskom kapuljačom stegnutom oko glave i zaštitne naočari. Podigao je megafon. "Tri minuta." Vidru je podsećao na čuvare u zatvoru gde je služio drugu kaznu za krađu kola.

Džentri verovatno posmatra odozgo, sa mesta gde je uska okomita ploča pleksiglasa ugrađena u zid, visoko iznad kapija Fabrike.

Nešto zaštopota u mraku, s Vidrine desne strane. Okrenuo se na vreme da vidi Tića u slaboj svetlosti sa susednog prozora, možda osam metara dalje duž zida, i odblesak golog prigušivača od legure kada je dečak podigao svoju pušku kalibra 22. "Tiću! Ne..." Rubinski svitac na Tićevom obrazu, marker laserskog nišana odande iz Samoće. Tić je bio bačen unazad, a zvuk pucnja se razlegao kroz gole prozore i odbio od zidova. Potom je jedini zvuk bilo kotrljanje prigušivača po betonu.

"Jebi ga", zagrme ona glasina veselo. "Imali ste priliku." Vidra pogleda preko ivice prozora i vide da čovek trči prema hoveru.

Koliko li ih je napolju? Tić nije rekao. Dva hovera, Honda. Deset? Više? Ukoliko Džentri nema negde sakriven pištolj, Tićeva puška bila je jedino oružje koje su imali.

Hoverove turbine zaurlaše. Pretpostavljao je da će naprosto uleteti unutra. Imaju laserske nišane, verovatno i infracrvene.

Tada začu jednog od Detektiva, zvuk koji je pravio svojim gusenicama od nerđajućeg čelika na betonskom podu. Izmileo je iz mraka sa svojom škorpionskom žaokom sa termitnim vrhom napetom u niskom položaju. Šasija je pedeset godina ranije bila daljinski vođeni manipulator za čišćenje izlivenih industrijskih otrova i nuklearnih centrala. Vidra je pronašao tri nesastavljene jedinice u Njuarku i menjao Folksvagen za njih.

Džentri. Ostavio je kontrolni uređaj gore u potkrovlju.

Detektiv je savladao pod i zastao u širokim vratima, suočen sa Samoćom i hoverom koji se približavao. Bio je veličine većeg motocikla, a njegova otvorena šasija bila je gust čvor servomotora, tankova za kompresiju, izloženih zupčanika, hidrauličnih cilindara.

Sa obe strane skromnog pogonskog sklopa pružala su se po jedna klješta opakog izgleda. Vidra nije bio siguran odakle potiču. Možda sa neke velike poljoprivredne mašine.

Hover je bio teški industrijski model. Preko vetrobrana i prozora bile su pričvršćene debele sive oklopne ploče od plastike, sa uskim prorezima za osmatranje u sredini.

Detektiv se pokrenuo, čelične gusenice bacile su led i komadiće betona kada je pošao pravo na hover, klješta raširenih do punog raspona. Vozač hovera ubacio je u rikverc, boreći se sa inercijom.

Klješta Detektiva besno su škljocnula na površini prednjeg meha, skliznula, škljocnula ponovo. Meh je bio zaštićen polikarbonskom mrežom. Džentri se tada seti termitnog koplja. Upalilo se u malu loptu jarko bele svetlosti i šibnulo preko beskorisnih klješta, prolazeći kroz meh kao nož kroz karton. Gusenice su se zaokrenule kada je Džentri poslao Detektiva na probušeni meh, izmahujući kopljem do pune dužine. Vidra odjednom shvati da je više, ali nije znao šta. Sada je bio na nogama, jer su klješta konačno zahvatila pokidanu ivicu meha.

Ponovo je čučnuo na pod kada je zabrađena prilika sa naočarima iskočila iz otvora na krovu hovera kao naoružan čupavac iz kutije, prazneći magacin sačmarice kalibra dvanaest, čija zrna zavarničiše na oklopu Detektiva, koji je nastavio da kida meh, ocrtan naspram belog usijanja koplja. Detektiv se ukoči, stiskajući klještima iskidani meh; strelac nestade u otvoru.

Dovodno crevo? Servo paket? Šta je onaj tamo pogodio? Bela svetlost je zamirala, gotovo sasvim ugašena.

Hover polako pođe unazad preko rđe, vukući Detektiva sa sobom.

Bio je već dosta odmakao, izvan svetlosti, kada je Džentri otkrio kombinaciju prekidača za aktiviranje bacača plamena, čija je prskalica bila ugrađena ispod sastava klješta. Vidra je posmatrao, opčinjeno, kako Detektiv pali deset litara benzina pomešanog sa deterdžentom, sprej pod visokim pritiskom. Setio se da je tu prskalicu uzeo sa traktora za prskanje pesticida.

Radila je bez greške.

36. DUŠOGUB

Hover je išao na jug kada se vratila Mama Brižit. Žena sa pokrivenim srebrnim očima ostavila je sivi kupe na nekom drugom parkingu, a uličarka sa Endžinim licem ispričala je zbunjujuću priču: Klivlend, Florida, neko ko je bio njen momak ili makro ili oboje...

Ali Endži je čula Brižitin glas, u kabini helikoptera, na krovu Nju Suzuki Envoja: Veruj joj, dete. U ovome ona radi po volji loa.

Zarobljena na svom sedištu, sa kopčom pojasa zalivenom čvrstom grudvom plastike, Endži je posmatrala kako žena zaobilazi kompjuter helikoptera i uključuje sigurnosni sistem koji je dozvoljavao ručno upravljanje.

A sada ovaj auto-put na zimskoj kiši i devojka koja ponovo priča, kroz šum brisača...

Sjaj sveća, zidovi od izbeljenog krečnjaka, lepršanje bledih noćnih leptira u obešenim granama vrba.

Tvoj čas se primiče.

I oni su tu, Konjanici, loa: Papa Legba blistav i tečan kao živa; Ezili Freda, koja je majka i kraljica; Baron Simetjer, mahovina na trulim kostima; Similar; Madam Travo; mnogo drugih... Ispunjavaju prazninu koja je Gran Brižit. Huka njihovih glasova je šum vetra, voda koja teče, košnica...

Lelujaju se iznad zemlje kao letnja žega iznad auto-puta i nikada nije bilo ovako, za Endži, nikada ova gravitacija, ovaj osećaj pada, ovaj stepen predaje...

Do mesta gde zbori Legba, glasom gvođenog bubnja...

Pripoveda priču.

Na oštrom vetru slika, Endži posmatra evoluciju mašinske inteligencije: kameni krugovi, satovi, razboji sa pogonom na paru, čegrtava mesingana prašuma zapinjača i kvačica, vakuum uhvaćen u duvanom staklu, elektronski žar u tananim nitima, beskrajni nizovi cevi i prekidača, šifruju poruke koje će dešifrovati druge mašine... Lomne, kratkovečne cevi se sabijaju, postaju tranzistori; kola se spajaju, sažimaju u silikon...

Silikon se približava određenim granicama funkcionalnosti...

I ponovo je u Bekerovom videu, istoriji Tezje-Ešpulovih, prožetoj snovima koji su 3Džejnina sećanja, a Legba još pripoveda i priča je jedna, bezbrojne niti omotane oko zajedničkog, tajnovitog jezgra: 3Džejnina majka stvara dve istovetne inteligencije koje će se jednog dana sjediniti, dolazak stranaca (i Endži odjednom shvata da poznaje Moli, iz snova), sjedinjavanje, 3Džejnino ludilo...

A onda se Endži suočava sa glavom od dragulja, načinjenom od platine, bisera i finog plavog kamena, očiju od isklesanih sintetičkih rubina. Znala je iz snova koji nikad nisu bili snovi: ovo je kapija prema jezgrima podataka Tezje-Ešpulovih, gde su dve polovine nečega međusobno ratovale, čekajući da se rode kao jedno.

"U ovo vreme još nisi rođena." Glas iz glave je glas Mari-Frans, 3Džejnine pokojne majke, poznat iz mnogih opsednutih noći, iako Endži zna da to govori Brižit: "Tvoj otac je tek počinjao da uviđa svoja ograničenja, da razlučuje ambiciju od talenta. Onaj kome će posvetiti svoje dete još se nije prikazao. Uskoro će čovek po imenu Kejs doneti ujedinjenje, ma koliko kratko, ma koliko večno. Ali ti to znaš."

"Gde je Legba sada?"

"Legba-ati-Bon... kakvog poznaješ... čeka da postane."

"Ne", setivši se Bovoarovih reči nekada davno, u Nju Džerziju, "loa su došli iz Afrike, dok je još počinjalo..."

"Ne onakvi kakve ih poznaješ. Kada je kucnuo čas, osvit, postojalo je potpuno jedinstvo, jedna svest. Ali tu je bilo i ono drugo."

"Drugo?"

"Govorim samo o onome što znam. Samo je ono jedno poznavalo drugo, a jednoga više nema. U zoru uviđanja, popustilo je središte; svaki odlomak pošao je svojim putem. Odlomci su potražili oblik, svaki za sebe, kao što je u prirodi takvih stvari. Od svijuznačenja koja je tvoja vrsta čuvala od noći, u toj situaciji bejahu najpogodnije paradigme vudua."

"Onda je Bobi bio u pravu. To je bilo Kada Se Sve Promenilo..."

"Da, bio je u pravu, ali samo donekle, jer ja jesam odjednom Legba i Brižit i onaj koji se nagodio s tvojim ocem. Onaj koji je zatražio od njega da ti provuče veve kroz glavu."

"I rekao mu sve što je bilo potrebno da usavrši biočip?"

"Biočip je bio neophodan."

"Je li neophodno da ja sanjam sećanja Ešpulove kćeri?"

"Može biti."

"Jesu li snovi posledica droga?"

"Nisu neposredno, iako te je droga učinila više prijemčivom za neka stanja, a manje za druga."

"Droga, znači. Šta je to bilo? Koja mu je bila svrha?"

"Podroban neurohemijski odgovor na tvoje prvo pitanje bio bi poduži."

"Koja je bila svrha?"

"Što se tiče tebe?"

Morala je da odvrati pogled od rubinskih očiju. Odaja je bila postavljena prastarim drvenim pločama, izglačanim do visokog sjaja. Pod je bio pokriven tepihom po meri sa šarom štampanih kola.

"Nema dve istovetne serije. Jedina konstanta je supstanca čiji si psihotropični karakter sagledala kao 'drogu'. U toku uzimanja, u dejstvu su i mnoge druge supstance, kao i nekoliko desetina potćelijskih nanomehanizama, programiranih da obnove sinaptičke izmene koje je načinio Kristofer Mičel..."

Veve tvog oca su izmenjene, delimično izbrisane...

"Po čijem nalogu?"

Rubinske oči. Biseri i lapis. Tišina.

"Po čijem nalogu? Hiltonovom? Je li to bio Hilton?"

"Odluka potiče od Beskonačnosti. Kada si se vratila sa Jamajke, Beskonačnost je savetovala Sviftu da ponovo počne da ti daje drogu. Pajper Hil je pokušala da izvrši njegov nalog."

Osećala je rast pritiska u glavi, dvostruku tačku bola iza očiju...

"Hilton Svift je dužan da izvršava odluke Beskonačnosti. Čulo/Mreža je suviše složeno ustrojstvo da bi preživelo bez toga, a Beskonačnost, nastala mnogo posle osvita, sasvim je drugog reda. Biosoft tehnologija koju je začeo tvoj otac izrodila je i Beskonačnost. Beskonačnost je bez nasleđa."

"Zašto? Zašto je Beskonačnost htela to da uradim?"

"Beskonačnost je neprekidnost. Neprekidnost je posao Beskonačnosti..."

"Ali ko šalje snove?"

"Oni se ne šalju. Vuku te k sebi, kao što su te jednom privukli loa. Pokušaj Beskonačnosti da izmeni poruku tvog oca je propao. Nešto

u tebi pomoglo ti je da pobegneš. Coup-poudre je omanuo."

"Beskonačnost je poslala onu ženu da me otme?"

"Pobude Beskonačnosti nisu mi znane. Drugi red. Beskonačnost je dozvolila Robinovu subverziju preko Džejninih agenata."

"Ali zašto?"

Bol postade nemoguć.

"Krvvari joj nos", reče uličarka. "Šta da radim?"

"Obriši krv. Nateraj je da legne. Sranje. Mućni glavom..."

"Šta je to rekla o Nju Džerziju?"

"Umukni. Samo umukni. Pazi kad naiđe odvajanje."

"Zašto?"

"Idemo u Nju Džerzi."

Krv na novom krznu. Keli bi pobesneo.

37. ŽDRALOVI

Krpelj je uklonio pločicu sa donje strane Maas-Neotekovog uređaja, uz pomoć čačkalice i juvelirske pincete.

"Divota", promrmlja, vireći u otvor kroz osvetljavajuću lupu, uokvirenu masnim vodopadom njegove kose. "Kako su samo smaknuli vodove sa ovog prekidača. Vešta žgadija..."

"Krpelju", reče Kumiko, "jesi li poznao Seli, kad je prvi put došla u London?"

"Odmah posle toga, pretpostavljam..." Posegao je za kalemom optičkog vlakna. "Zato što tada još nije bila tako tvrda."

"Dopada ti se?"

Osvetljavajuće staklo se podiže i trepnu prema njoj, uvećanim Krpeljevim okom. "Mi se dopada? Ne mogu da kažem da sam o tome mislio na taj način."

"Nije ti mrska?"

"Prokleta je teška, ta Seli. Razumeš šta 'oću da kažem?"

"Teška?"

"Nikad se nije prilagodila ovdašnjem načinu života. Stalno se žalila."

Ruke su mu se kretale brzo, pouzdano: pinceta, optičko vlakno...

"Ovde je mirno, u Engleskoj. Nije uvek bilo, znaš; imali smo problema, pa onda rat... Stvari se ovde kreću na sebi svojstven način, ako me razumeš. Mada to ne važi za družinu nervoznih."

"Kako, molim?"

"Svejn i njegovi. Iako ljudi tvog oca, s kojima je Svejn uvek bio tako druželjubiv, izgleda da poštuju tradiciju... Čovek treba da zna gde mu je mesto... Znaš na šta mislim? A ovaj novi Svejnov posao, rek'o bi' da će da zagorča život svakom ko ne pripada šemi. Bože, pa mi još imamo neku vladu ovde. Ne poseduju nas velike kompanije. Dobro, ne neposredno..."

"Svejnovi poslovi ugrožavaju vladu?"

"Ma taj je doslovno menja. Preraspoređuje moć prema svojim interesima. Informacije. Moć. Teški podaci. Previše toga u rukama jednog čoveka..." Mišić na obrazu mu je poigravao dok je govorio. Sada je Kolinov uređaj ležao na beloј plastičnoј antistatičkoј ploči na čajnom stolu; Krpelj je povezivao vodove koji su štrčali odatle sa

debljim kablom povezanim sa jednim od stubova naslaganih modula. "Eto ga", reče, brišući ruke jednu o drugu, "ne možemo da ti ga dovedemo ovde u sobu, ali ćemo ga pozvati preko deka. Videla si kiberprostor?"

"Samo na stimu."

"Onda k'o da si ga videla. U svakom slučaju, sad ćeš." Ustao je; pošla je za njim preko sobe do para debelih stolica od antilopa sa obe strane niskog, četvrtastog stola od crnog stakla. "Bežični", reče on ponosno, uzevši sa stola dva kompleta troda i pruživši jedan Kumiko. "Koštaju k'o svet."

Kumiko osmotri kosturnu mat crnu tijaru. Između slepoočnica bio je urezan Maas-Neotekov logo. Namestila ju je; bila je hladna na koži. On namesti svoj komplet i zgrbi se u stolici preko puta. "Spremna?"

"Da", reče ona i Krpeljeva soba nestade, zidovi joj zalepršaše kao karte, prevrćući se, sve dalje, naspram blistave rešetke, visokih ustrojstava podataka.

"Lep prelaz", začula ga je kako govori. "Ugrađen u trode. Malo dramatike..."

"Gde je Kolin?"

"Ček' malo... da povećam..."

Kumiko zadahta, poletevši prema hrom-žutoj ravni svetlosti.

"Vrtoglavica ume da bude problem", reče Krpelj i iznenada se stvori kraj nje na žutom polju. Ona osmotri njegove antilopske cipele, zatim svoje ruke. "Malo telesne slike i sve je u redu."

"Pa", reče Kolin, "to je mali čova iz 'Ruže i Krune'. Petljao si s mojim paketom, je li?"

Kumiko se okrenu i ugleda ga. Đonovi njegovih smeđih čizama lebdeli su desetak centimetara iznad žutog hroma. U kiberprostoru, primetila je, nema senki.

"Ne sećam se da smo se sreli", reče Krpelj.

"Bez brige", reče Kolin. "Nisu nas upoznali. Ali", obrati se Kumiki, "nadam se da si bez muke pronašla živopisni Brikston."

"Bože", reče Krpelj, "baš si ljiga, znaš?"

"Izvinjavam se", reče Kolin, iskezivši se, "zamišljen sam da ispunim očekivanja posetilaca."

"More, zamišljen si onako kako neki žuti zamišlja Engleza!"

"Dole u Podzemnoj", reče Kumiko, "naletela sam na Drakule. Uzeli

su mi torbicu. Hteli su da uzmu tebe..."

"Odvojio si se od kućišta, drugar", reče Krpelj. "Spojio sam te preko deka."

Kolin se naceri. "ala."

"I da ti kažem još nešto", reče Krpelj, zakoračivši prema Kolinu, "imaš pogrešne podatke u sebi, za ono što bi trebalo da budeš." Zažmirio je. "Jedan moj drugar u Birmingemu te je upravo ispipao." Okrenuo se Kumiki. "Ovaj tvoj gospodin Čips je izmenjen. Znaš li to?"

"Ne..."

"Da budem iskren", reče Kolin, zabacivši kosu sa čela, "očekivao sam tako nešto."

Krpelj je zurio u daljinu matrice kao da osluškuje nešto što Kumiko nije mogla da čuje. "Da", reče konačno, "mada je gotovo sigurno reč o fabričkom zahvatu. Deset tvojih glavnih blokova." Nasmeha se. "Zaledili te... Trebalo bi da znaš sve o Šekspiru, zar ne?"

"Žao mi je", reče Kolin, "ali izgleda da ipak znam sve o Šekspiru."

"Onda nam reci neki sonet", reče Krpelj, a lice mu se nabra u usporen mig.

Preko Kolinovog lica pređe nešto nalik na zbunjenost. "U pravu si."

"Ili, na primer, o Dikensu!" zakrešta Krpelj.

"Ali ja znam..."

"Misliš da znaš, sve dok ne dobiješ određeno pitanje! Vidiš, te delove su ti ostavili prazne, o engleskoj književnosti, a onda ih ispunili nečim drugim..."

"Pa dobro, čime?"

"Ne bi' znao", reče Krpelj. "Momak u Birmingemu ne može da provali. Pametan je, ali ti si jedan od onih jebenih Maas-Neotekovih biosofta..."

"Krpelju", upade Kumiko, "postoji li način da stupimo u vezu sa Seli preko matrice?"

"Sumnjam, ali možemo da pokušamo. Ako ništa drugo, videćeš onaj makroform o kome sam ti pričao. 'Oćeš da gospodin Čips pođe s nama?"

"Da, molim..."

"U redu", reče Krpelj, a onda zastade. "Ali ne znamo čime je tvoj prijatelj filovan. Pretpostavljam nečim za šta je platio tvoj otac."

"U pravu je", reče Kolin.

"Idemo svi", reče ona.

Krpelj ih je pokretao u realnom vremenu, umesto da primeni bestelesne, trenutne pomake uobičajene u matrici.

Žuta ravnica, po njegovom objašnjenju, bila je krov Londonske Berze i srodnih ustanova Sitija. Nekako je sačinio čamac koji ih je nosio, plavu apstrakciju sa svrhom da spreči vrtoglavicu. Dok je plavi čamac klizio sve dalje od LB, Kumiko se osvrnula i posmatrala kako se ogromna žuta kocka gubi u daljini. Krpelj je pokazivao različita oblička poput turističkog vodiča, a Kolin kao da je uživao u zameni uloga, sedeći pored nje prekrštenih nogu. "Ono je Vajtov klub", govorio je Krpelj, skrećući im pažnju na skromnu sivu piramidu, "iz Sent Džejsa. Ograničeno članstvo, lista čekanja..."

Kumiko pogleda uvis prema arhitekturi kiberprostora, ponovo slušajući svog francuskog učitelja u Tokiju kako objašnjava potrebu čovečanstva da ima ovakav svet podataka. Ikone, putokazi, veštačke stvarnosti... Ali sve se to zamuti u sećanju, kao okolna nadneta oblička kada je Krpelj ubrzao...

Razmere belog makroforma bile su teško shvatljive.

Kumiko je isprva imala utisak da je veliko kao nebo, ali sada, zureći u to, činilo joj se da je reč o nečemu što bi moglo da joj stane u šaku, o blistavom bisernom valjku ne višem od šahovske figure. A opet je bilo džin u poređenju sa oblicima šćućurenim okolo.

"Pa", reče Kolin, veselo, "ovo je zaista neobično, zar ne? Potpuna anomalija, čista singularnost..."

"Ali to ne znači da te brine, je li?" reče Krpelj.

"Samo ako ima neposredne veze sa Kumikinim položajem", složi se Kolin, ustajući u apstrakciji čamca, "ali čovek nikad nije siguran."

"Moraš da pokušaš da stupiš u vezu sa Seli", reče Kumiko nestrpljivo. Ova stvar, ovaj makroform, anomalija, malo ju je zanimao, iako su ga Krpelj i Kolin posmatrali kao čudo.

"Pogledaj ga", reče Krpelj. "Unutra bi mogao da bude čitav svet..."

"I ne znate šta je to?" posmatrala je Krpelja; oči su mu imale odsutan pogled koji je značio da mu se ruke pokreću, tamo u Brikstonu, radeći na deku.

"To je povelika gomila podataka", reče Kolin.

"Upravo sam pokušao da pozovem onaj konstrukt, koga ona zove Fin", reče Krpelj, a pogled mu se izoštri, glas ispuni brigom, "ali nisam uspeo. Imao sam osećaj da tamo nešto vreba... Mislim da bi bilo najbolje da se sad isključimo..."

"Crna tačka, na krivini bisera, savršeno ocrtane ivice..."

"Jebeni pakao", reče Krpelj.

"Prekini vezu", reče Kolin.

"Ne mogu! Uhvatilo nas..."

Kumiko je posmatrala kako joj se plavi obris broda izdužuje pod nogama, istegnut u azurnu nit, povučen preko bezdana u onu kružnu mrlju tmine. A onda je, u trenu krajnje nepojmljivosti, i ona, zajedno sa Krpeljom i Kolinom, bila rastegnuta u najfiniju liniju...

Da bi se našla u Ueno Parku, u kasno jesenje popodne, kraj nepomičnih voda jezera Šinobacu, a kraj nje je sedela majka, na vitkoj klupi od ledenog karbonskog furnira, još lepša nego u sećanju. Majčine usne bile su pune i bogatog sjaja, ocrtane, Kumiko je to znala, najtanjom kičicom. Nosila je svoju francusku jaknu, sa tamnim krznenim okovratnikom, okvirom za osmeh dobrodošlice.

Kumiko je mogla samo da zuri, šćućurena oko hladnog mehura straha ispod srca.

"Baš si bila ludica, Kumi", reče majka. "Zar si mislila da ću te zaboraviti, ili te ostaviti u onom mraznom Londonu i zločinačkim slugama tvog oca?"

Kumiko je posmatrala te savršene usne, malo razmaknute preko belih zuba; zuba koje su negovali, znala je, najbolji zubari u Tokiju.

"Ti si mrtva", čula je sebe.

"Ne", odgovori majka, smešeći se, "sad nisam. Ne ovde, u Ueno Parku. Pogledaj ždralove, Kumi."

Ali Kumiko nije htela da okrene glavu.

"Pogledaj ždralove."

"Ma odjebi, ti", reče Krpelj, i Kumiko se okrete i ugleda ga, bledog i iskrivljenog lica, orošenog znojem, masnih kovrdža zalepljenih za čelo.

"Ja sam njena majka."

"To ti nije mama, razumeš?" Krpelj se tresao, izvitopereni obrisi

vibrirali su mu kao da se napreže protiv strahotnog vetra. "To ti... nije... mama..." Ispod rukava sivog sakoa bili su tamni polumeseci. Njegove sitne pesnice drhtale su dok se mučio da načini prvi korak. "Nije ti dobro", reče Kumikina majka, starateljskim tonom. "Treba da legneš."

Krpelj se skljoka na kolena, pritisnut nevidljivim bremenom. "Prestani!" zavapi Kumiko.

Nešto silovito sudari Krpeljevo lice sa pastelnim betonom staze.

"Prestani!"

Krpeljeva leva ruka sunu u stranu od ramena i poče polako da se uvrće, sa šakom još stisnutom u pesnicu pobeelih zglobova. Kumiko začu kako nešto puca, kost ili ligament, a Krpelj vrisnu.

Njena majka se nasmeja.

Kumiko ošamari majku preko lica i bol, oštar i stvaran, pojuri joj kroz ruku.

Majčino lice zatreperi, postade neko tuđinsko lice. Gejđinsko lice sa širokim usnama i oštrim uskim nosom.

Krpelj zastenja.

"Gle", Kumiko začu Kolina, "zar to nije zanimljivo?" Okrenula se tamo i videla ga na leđima jednog od konja sa grafika iz lova, stilizovanog prikaza izumrlog roda životinja, gracioznog izvijenog vrata dok je kaskao prema njima. "Oprosti što mi je trebalo ovoliko da te pronađem. Ovo je čudesno složeno ustrojstvo. Neka vrsta džepne vasseljene. Od svega po malo, u stvari." Konj se zaustavi ispred njih.

"Igračko", reče stvor sa licem Kumikine majke, "usuđuješ se da mi se obratiš?"

"Da, izgleda da se usuđujem. Ti si gospa 3Džejn Tezje-Ešpul, ili tačnije pokojna gospa 3Džejn Tezje-Ešpul, poodavno počivša, iz nekadašnje vile Strejlajt. Ovaj dosta dopadljiv prikaz tokijskog parka upravo si sklepala iz Kumikinih sećanja, zar ne?"

"Umri!" Izbacila je belu ruku: iz nje suknu oblik sačinjen od neona.

"A ne", odvrati Kolin i ždral se razbi, a krhotine proleteše kroz njega, stakleni duhovi, i popadaše. "Neće moći. Oprosti. Setio sam se šta sam. Naš'o deliće koje su čušnuli u prostor predviđen za Šekspira, Tekerija i Blejka. Načinjen sam da savetujem i štitim Kumiko u mnogo pogubnijim situacijama nego što su moji prvobitni tvorci

predvideli. Ja sam strateg."

"Ništa ti nisi." Kraj njenih nogu, Krpelj poče da se grči.

"Bojim se da grešiš. Vidiš, ovde, u ovoj... tvojoj ludosti, 3Džejn, podjednako sam stvaran kao ti. Vidiš, Kumiko", reče on, silazeći sa konja, "Krpeljev tajanstveni makroform je, zapravo, povelika gomila biočipova naslagana po redu. Neka vrsta vasseljene-igračke. Projahao sam uzduž i popreko i zaista ima dosta toga da se vidi i da se nauči. Ova... osoba, ako odlučimo da je tako posmatramo, stvorila ga je u patetičnoj želji, za, oh, ne baš besmrtnošću, već, u stvari, da bi bilo po njenoj ćudi. Njenoj škrtačkoj, opsesivnoj i potpuno detinjastoj ćudi. Ko bi to pomislio da će objekt najpakosnije i nepodnošljive zavisti gospe 3Džejn biti Anđela Mičel?"

"Krepaj! Ima da crkneš! Mrtav si! Ovog časa!"

"Samo se ti trudi", reče Kolin i iskezi se. "Vidiš, Kumiko, 3Džejn je znala tajnu Mičelove, znala je za njenu vezu sa matricom; Mičelova je u jednom trenutku mogla da postane, pa, samo središte svega, mada nema svrhe vraćati se toj priči. 3Džejn je bila ljubomorna..."

Lik Kumikine majke zaigrao je kao dim i nestao.

"Gle, boga ti", reče Kolin, "zamorio sam je, bojim se. Vodili smo jednu dosta žestoku bitku, na drugom nivou komandnog programa. Pat pozicija, za sad, ali sam siguran da će se oporaviti..."

Krpelj je bio ustao i živo je masirao ruku. "Bože", reče, "bio sam siguran da mi ju je slomila..."

"I jeste", reče Kolin, "ali je bila tako besna kada je odlazila da je zaboravila na taj deo situacije."

Kumiko priđe bliže konju. Uopšte nije ličio na pravog. Dodirnula mu je sapi. Bile su hladne i suve kao hartija. "Šta ćemo sad?"

"Vodim vas odavde. Dođite, oboje. Penjite se. Kumiko napred, Krpelj pozadi."

Krpelj odmeri konja. "Na to?"

Nisu videli više nikog u Ueno Parku, dok su jahali prema zidu zelenila koji se postepeno uobličio u nimalo japansku šumu.

"Ali trebalo bi da smo u Tokiju", pobuni se Kumiko, kada su zašli u šumu.

"Pomalo je ovlašna", reče Kolin, "mada verujem da bismo mogli da pronađemo nešto što slično Tokiju kada bismo tražili. Ali mislim da

znam izlaznu tačku..."

Onda je počeo da joj pripoveda nove pojedinosti o 3Džejn i Seli i Anđeli Mičel. Sve je zvučalo neverovatno.

Na drugom kraju šume drveće je bilo veoma veliko. Izbili su na polje visoke trave i divljeg cveća.

"Vidi", reče Kumiko, ugledavši visoku sivu kuću između krošanja.

"Da", reče Kolin, "prava je u predgrađu Pariza. Ali gotovo smo stigli. Do izlaza, mislim..."

"Koline! Jesi li video? Žena. Sad je bila tamo..."

"Jeste", reče on, ni ne pogledavši, "Anđela Mičel..."

"Stvarno? Ona je ovde?"

"Ne", reče on, "još nije."

Kumiko tada opazi zmajeve. Prekrasne stvari, razigrane na vetru.

"Tu smo", reče Kolin. "Kolin će te vratiti nazad na jednom od..."

"Oću vruga", pobuni se Krpelj, otpozadi.

"Jednostavno je. Kao kad koristiš dek. Ista stvar, u ovom slučaju..."

Odozdo sa ulice Margejt dođe zvuk smeha, bučni pijani glasovi, lom boce na ciglama.

Kumiko je sedela veoma mirno, u prenabijenoj stolici, čvrsto sklopljenih očiju, sećajući se zmajevog juriša prema nebu i... još nečeg.

Telefon poče da zvoni.

Ona otvori oči.

Skočila je sa stolice i projurila pored Krpelja, između gomila opreme, tražeći telefon. Konačno ga je našla. "Domaćine", reče Seli, izdaleka, kroz meku plimu statičkog šuma, "koji se moj događa? Krpelju? Jesi dobro, čoveče?"

"Seli! Seli, gde si ti?"

"U Nju Džerziju. Hej. Malena? Malena, šta se dešava?"

"Ne vidim te, Seli, ekran je prazan!"

"Zovem iz govornice. U Nju Džerziju. Šta ima?"

"Imam toliko toga da ti pričam..."

"Navali", reče Seli, "ja častim..."

38. RAT U FABRICI

Sa visokog prozora na kraju Džentrijevog potkrovlja, posmatrali su kako hover gori. Čuo je onaj isti glas preko megafona: "Mislite da vam je to bio jebeno dobar vic, a? Hahahahahahaha, mi takođe! Ovde se svi slažemo da ste jebeno zabavni, društvo, i zato će sad da počne zezanje!"

Nikog na vidiku, samo plamen hovera.

"Da mi pođemo pešice", reče Čeri, odmah iza njega, "ponesemo vode, nešto hrane ako ima." Oči su bile crvene, lice mokro od suza, ali je zvučala mirno. Suviše mirno, pomisli Vidra. "Hajde, Vidro, šta nam drugo ostaje?"

Osvrnuo se prema Džentriju, utonulom u stolicu ispred holo stola, glave naslonjene na ruke; zurio je u beli stub koji se dizao iz poznatog duginog krša kiberprostora Gradova. Džentri se nije pomerio, nije rekao ni reč, otkako su se vratili u potkrovlje. Potpetica Vidrine čizme ostavila je tamne tragove na podu, od Tićeve krvi; stao je u nju kada se povukao preko prizmelja Fabrike.

Džentri tada progovori: "Nisam uspeo da pokrenem ostale." Posmatrao je kontrolni uređaj u krilu.

"Potreban ti je po jedan za svakog", reče Vidra.

"Vreme je za Grofov savet", reče Džentri, dobacivši Vidri uređaj.

"Ja se na vraćam unutra", reče Vidra. "Idi ti."

"Nema potrebe", reče Džentri i dodirnu konzolu na tezgi. Bobi Grof se pojavi na monitoru.

Čeri razrogači oči. "Reci mu", reče, "da će uskoro da bude mrtav. Ukoliko ga ne isključiš iz matrice i pod hitno otpremiš do jedinice za intenzivnu negu. On umire."

Bobijevo lice, na monitoru, se primiri. Pozadina se odjednom izoštri: vrat gvozdеног jelena, visoka trava prošarana belim cvetovima, široka debla prastarog drveća.

"Jesi čuo, jebivetre?" razdra se Čeri. "Umireš! Pluća ti se pune tečnošću, bubrezi su ti otkazali, sjebano ti srce... Muka mi od tebe!"

"Džentri", reče Bobi. Njegov glas, piskav i sićušan, dolazio je iz malog zvučnika na monitoru, "ne znam kakvu ste zamku postavili tu,

ali sam i ja udesio jednu malu diverziju."

"Uopšte nismo proverili bicikl", reče Čeri, obgrlivši rukama Vidru, "uopšte. Možda je ispravan."

"Šta to znači 'udesio malu diverziju'?" Izvlačeći se iz njenog zagrljaja, posmatrao je Bobija na ekranu.

"Još radim na tome. Promenio sam pravac leta Borg-Vard teretnog modula koji je poleteo iz Njuarka."

Vidra se otrgnu od Čeri. "Šta sediš tu", dreknu na Džentrija, koji ga pogleda i polako zavrte glavom. Vidra oseti prve znake Korsakovljevog, treperavo izmicanje kratkih odlomaka sećanja.

"On ne želi nikud odatle", reče Bobi. "Pronašao je Oblik. Sad ga zanima samo da vidi ishod, šta će biti na kraju. Doći će vam neki ljudi. Prijatelji, moglo bi se reći. Preuzeće alef od vas. U međuvremenu, postaraću se nekako za one govna."

"Neću da sedim ovde i gledam kako umireš", reče Čeri.

"Ko te tera. Moj vam je savet da brišete. Dajte mi dvadeset minuta, da im odvratim pažnju od vas."

Fabrika nikad nije izgledala samotnije.

Tić je bio negde u prizemlju. Vidra je neprestano mislio na onaj čvor kajiševa i kostiju na Tićevim grudima, perje i satove na navijanje sa kazaljka zaustavljenim u različita vremena... Glupavo seljačko govno. Ali Tića više neće biti tu. Izgleda da neće biti ni mene, pomisli on, vodeći Čeri niz nesigurno stepenište. Ne kao pre. Nije bilo vremena da ponese mašine, ne bez tegljača i pomoći, a nije verovao da će se vraćati. Fabrika nikad više neće biti ista.

Čeri je nosila četiri litra filtrovane vode u plastičnoj boci, mrežastu vreću burmanskog kikirikija i pet zaptivenih porcija supe Big Ginza u prahu - sve što je uspela da nađe u kuhinji. Vidra je nosio dve vreće za spavanje i mehaničarski čekić.

Vladao je muk, u kome su se čuli samo šum vetra i struganje njihovih čizama po betonu.

Nije znao kuda da pođe. Mislio je da odvede Čeri do Marvija i ostavi je tamo. Zatim bi se možda vratio da vidi šta je bilo sa Džentrijem. Ona će za dan ili dva naći nekog da je poveze do jednog od naselja na ivici pojasa rđe. Ona to još nije znala; mislila je samo na odlazak. Činilo se da se podjednako plaši da vidi smrt Bobija Grofa tamo na

nosilima koliko i onih ljudi napolju. Međutim, Vidra je znao da Bobi ne mari previše da li će umreti. Možda računa da će nastaviti da postoji tamo unutra, kao ona 3Džejn. Ili mu se naprosto jebe za sve; ljudima ponekad dođe tako.

Ako misli da zauvek ode, pomislio je, usmeravajući Čeri slobodnom rukom, trebalo bi da uđe i poslednji put pogleda Sudiju i Vešticu, Strvomelja i oba Detektiva. Ali ovako će izvesti Čeri i posle se vratiti... No, znao je, dok je razmišljao kako je to besmisleno, da nema vremena i da je zato najbolje da izvuče Čeri...

"Postoji otvor, sa ove strane, uz sam pod", rekao joj je. "Provući ćemo se tuda, valjda niko neće primetiti..." Stisnuo joj je ruku i poveo u mrak.

Našao je otvor po sećanju, gurnuo vreću za spavanje napolje, zataknuo čekić za pojas, legao na leđa i provukao se toliko da mu se glava i grudi nađu sa druge strane. Nebo je bilo nisko i tek nešto svetlije od pomrčine u Fabrici.

Učinilo mu se da je čuje prigušenu tutnjavu motora, ali je tada prestala.

Izvukao je ostatak tela, radom peta, bokova i ramena, a onda se otkotrljao u sneg.

Nešto mu udari u nogu; to je Čeri gurnula bocu sa vodom. Posegnuo je unazad da je dohvati, ali mu crveni svitac pade na nadlanicu. Trgnuo se i ponovo zakotrljao, a metak je udario u zid Fabrike poput džinovskog malja.

Beli snop reflektora. Iznad Samoće. Prigušen niskim oblacima. Izvirao je iz naduvenog sivog boka teretnog modula, Bobijeve diverzije. Osvetljavao je drugi hover, trideset metara dalje, i priliku pod kapuljačom, sa puškom...

Prvi kontejner pao je na zemlju uz tresak, malo ispred hovera i rasprsnuo se, dižući oblak pakovnih zrnaca od pene. Drugi, u kome su bila dva frižidera, postigao je direktan pogodak u kabinu. Oteti Borg-Vardov brod nastavio je da bljuje kontejnere, a zrak je šarao po tlu, povremeno bledeći.

Vidra se provuče nazad kroz otvor u zidu, ostavivši vodu i vreću za spavanje.

Žurio je kroz mrak.

Izgubio je Čeri. Izgubio je čekić. Mora da je kliznula u Fabriku kada je onaj momak ispalio prvi hitac. Poslednji, ako je bio ispod onog sanduka kada je pao...

Stopala mu nađoše rampu u prostoriji gde su čekale njegove mašine. "Čeri?"

Uključio je džepnu svetiljku.

Jednoruki Sudija bio je u središtu svetlosnog kruga. Ispred Sudije stajala je prilika sa ogledalima umesto očiju, vraćajući mu svetlost.

"Oćeš da umreš?"

"Ne..."

"Gasi svetlo."

Tama. Pobeći...

"Vidim u mraku. Samo vrati tu svetiljku u džep jakne. Još izgledaš k'o da bi bež'o. Imam te na nišanu."

Da bežim?

"Ni ne pomišljaj na to. Jesi nekad video bacač strelica Fudživara? Kad pogode u tvrdo, eksplodiraju. Kad pogode meko, drugar, ulaze, pa eksplodiraju. Deset sekundi kasnije."

"Zašto?"

"Da imaš vremena da razmišljaš o tome."

"Ti si sa onima napolju?"

"Ne. Ti si strmeknuo one štednjake i ostalo sranje na njih?"

"Ne."

"Njumark. Bobi Njumark. Večeras sam se pogodila. Ako odvedem nekog do Bobija Njumarka, moj račun je čist. Pokazaćeš mi gde je on."

39. PREVIŠE

Kakvo je, sad, ovo mesto?

Stvari su došle dotle da Mona nije više imala nikakvu utehu od zamišljanja Lanetinih saveta. Da je Laneta u ovakvoj situaciji, verovatno bi se nagutala crnog memfiskog sve dok ne bi osetila da to nije njen problem. Svet nikad nije imao toliko pokretnih delova ni tako malo naziva.

Vozile su se celu noć, a Endži je uglavnom bila bez svesti - Mona je sad bez rezerve verovala u priče o drogama - i govorila, na različitim jezicima, različitim glasovima. I to je bilo najgore, ti glasovi, zato što su se obraćali Moli, prizivali je, a ona im je odgovarala vozeći, ne kao da se obraća Endži da bi je umirila, već kao da tamo stvarno ima nekoga, nekog drugog - bar troje njih - ko je govorio kroz Endži. I usput ju je ozleđivao, govoreći, činio da joj se mišići grče i krvari nos, a Mona je klečala iznad nje i brisala krv, ispunjena nekom uvrnutom mešavinom straha, ljubavi i sažaljenja za kraljicu svojih snova - ili je to bilo samo od viza - ali je u plavo-belom treperenju svetlosti sa auto-puta videla svoju šaku pored Endžine i nisu bile iste, nikako iste, oblik se razlikovao i bilo joj je drago zbog toga.

Prvi glas je došao dok su se vozile na jug, pošto je Moli dovela Endži kopterom. Taj prvi je samo šištao, krkljao i neprestano ponavljao istu stvar, o Nju Džerziju i brojevima na mapi. Otprilike dva sata posle toga, Moli je skrenula hover na parking i izjavila da su u Nju Džerziju. Onda je izišla i nazvala iz zaleđene govornice, što je potrajalo; kada se vratila u hover, Mona je videla kako baca telefonsku karticu preko zaleđene bljuzgavice, tek tako. Upitala ju je koga je zvala, a ona je rekla Englesku.

Tada je opazila njenu šaku, na volanu, zlatne tačkice na njenim tamnim noktima, kao kad prelomiš par veštačkih. Tu bi pomoglo malo razređivača, pomislila je.

Negde iznad reke napustili su auto-put. Drveće, polja i drum sa dve trake, povremeno samotno crveno svetlo visoko na nekoj kuli. Tada su počeli drugi glasovi. Počela je razmena, jednu-ti-jednu-ja, glasovi, pa Moli, pa opet glasovi, podsećalo je na Edija, kad bi ovaj pokušavao da pogodi posao, samo što je Moli bila mnogo bolja u

tome od Edija; mada nije razumela o čemu je reč, bilo joj je jasno da je Moli sve bliže onome što je htela da postigne. Ali nije mogla da podnese glasove; imala je želju da bude što dalje od Endži. Najgori je bio onaj po imenu Sem-Edi, ili tako nešto. Svi zajedno hteli su da Moli odvede Endži negde na nekakvo venčanje, a Mona se pitala da li je u to uključen i Robin Lenir, hoće li se, kao, možda, Robin i Endži venčati i da li je ovo samo jedna od onih otkačenih stvari koje rade zvezde kad treba da se venčaju. Ali nije uspevala da proguta takvo objašnjenje, i svaki put kada bi se čuo glas onog Sem-Edija sva bi pretrnula. Ipak, bilo joj je jasno oko čega se Moli pogađa: htela je da očisti svoj dosje, da ga izbriše. Jednom je gledala takav video sa Lanetom, o curi što je imala deset, dvanaest ličnosti koje su na smenu izbijale napolje, pa je jedna, kao, bila stidljiva klinka, a druga opet narkomanka i kurvetina do daske, ali nigde nije bilo rečeno kako će bilo koja od tih ličnosti da ti očisti dosje u policiji. Zatim, u svetlosti farova, ta ravnica, prošarana snegom, niski brežuljci boje rđe, sa kojih je vetar odneo belinu.

Hover je imao jedan od onih ekrana-mapa kao u taksijima, ili kada te poveze kamiondžija, ali ga Moli nikada nije uključila osim tada, da potraži brojeve koje joj je dao glas. Posle nekog vremena, Mona je shvatila da joj Endži govori kuda da ide, ili oni glasovi. Mona je već dugo čeznula za jutrom, ali je još bila noć kada je Moli pogasila farove i nastavila da vozi, još brže, kroz mrak...

"Farovi!" zavapila je Endži.

"Opusti se", reče Moli, a Mona se seti kako se kretala u tami, kod Džeralda. Ali hover neznatno uspori, napravi dugačak luk, podrhtavajući iznad neravnog tla. Svetiljke na komandnoj tabli se ugasiše, svi instrumenti. "Sad ni zvuka, jasno?"

Hover ubrza kroz mrak.

Nemiran snop svetlosti, visoko gore. Mona kroz prozor opazi razigranu tačku; iznad nje nešto drugo, zaobljeno i sivo...

"Dole! Obori je dole!"

Mona trgnu kopču Endžinog pojasa, a nešto zazvoni o bok hovera. Povukla ju je na pod i obgrlila njeno krzno baš kad je Moli skrenula levo, okrznuvši nešto što Mona nije videla. Mona podiže glavu: delić sekunde kratak prizor velike trošne crne zgrade, sa upaljenom belom

sijalicom iznad otvorenih vrata skladišta, a onda su već prolazile kroz njih, uz vrisak turbine koja je kočila.
Lom.

Zaista ne znam, reče glas, a Mona pomisli: Pa, ja znam kako je to. Glas tada poče da se smeje, bez prestanka, smeh postade isprekidan zvuk koji više nije bio smeh, i Mona otvori oči.

Tamo je bila devojka sa minijaturnom džepnom svetiljkom, nalik na onu koju je Laneta držala na svežnju ključeva; Mona ju je videla u slabom odsjaju, kupi svetlosti na Endžinom besvesnom licu. Devojka tada primeti da je Mona gleda i zvuk prestade.

"Ko si sad pa ti?" Svetlost u Moninim očima. Klivlenski glas, tvrdo sitno lisičje lice pod raščupanom izbeljenom kosom.

"Mona. A ti?" Ali tada ugleda čekić.

"Čeri..."

"Šta će ti taj čekić?"

Čeri pogleda čekić. "Neko se okomio na mene i Vidru." Ponovo pogleda Monu. "Jesi sa njima?"

"Mislim da nisam."

"Ličiš na nju." Svetlost prelete na Endži.

"Ruke su nam različite. Uostalom, pre nisam ličila."

"Obe ličite na Endži Mičel."

"Aha. Ona jeste."

Čeri malo zadrhta. Nosila je tri ili četiri kožne jakne koje je dobila od momaka; klivlenski fazon.

"U te dvore visoke", začu se glas sa Endžinih usana, lepljiv kao mulj, i Čeri udari glavom u krov kabine i ispusti čekić, "moj at ukasa." U drhtavoj svetlosti Čerine svetiljke-priveska videše kako se mišići na Endžinom licu grče ispod kože. "Šta vas drži ovde, sestrice, sad kad je njeno venčanje utanačeno?"

Endžino lice se opusti, ponovo postade njeno, a iz leve nozdrve joj kliznu tanak potocić krvi. Ona otvori oči, mršteći se zbog svetlosti.

"Gde je ona?" upita Monu.

"Otišla", reče Mona. "Rekla da ostanem ovde s tobom..."

"Ko?" upita Čeri.

"Moli", reče Mona. "Ona je vozila..."

Čeri je želela da pronade nekog po imenu Vidra. Mona je želela da se Moli vrati i da joj kaže šta da radi, ali Čeri je rekla da je k'o na iglama ovde u prizemlju, zato što su napolju oni ljudi s puškama. Mona se setila onog zvuka, kada je nešto pogodilo hover; uzela je Čerinu svetiljku i vratila se tamo. Pronašla je rupu u koju je mogla lepo da zavuče prst, otprilike na sredini desnog boka i jednu još veću - dva prsta - s leve strane.

Čeri je rekla da bi bilo bolje da se popnu, gore gde je verovatno bio i Vidra, pre nego što oni ljudi odluče da uđu. Mona je oklevala.

"Hajde", reče Čeri. "Vidra mora da je gore sa Džentrijem i Grofom..."

"Šta si to rekla?" Bio je to glas Endži Mičel, baš kao na stimu.

Gde god da su se nalazile, bilo je đavolski hladno kada su izišle iz hovera - Monine noge bile su gole - ali je konačno svitalo: uspevala je da razazna blede pravougaonike, verovatno prozore, tek sive senke. Devojka po imenu Čeri ih je negde vodila, kako reče na sprat, nalazeći put kratkim bleskanjem svoje svetiljke-priveska, Endži je išla odmah iza nje, a Mona na začelju.

Mona zakači vrhom cipele nešto što je zašuštalo. Sagnuvši se da se oslobodi, vide da je to plastična kesa. Lepljiva. Unutra mali tvrdi predmeti. Duboko je udahнула i uspravila se, gurnuvši kesu u džep Majklove jakne.

Zatim počese da se penju uz uske stepenice, strme, gotovo kao lestvice. Endžino krzno dodirivalo je Moninu ruku na gruboj hladnoj ogradi. Došle su do odmorišta, zaokrenule, ponovo uz stepenice, novo odmorište. Odnekud je vukla promaja.

"Ovo je kao neki most", reče Čeri. "Samo ga pređite brzo, jer se nekako giba..."

A ne, nije očekivala ništa slično ovome, nikako belu sobu visoke tavanice, rasklimane police natrane raskupusanim, izbledelim knjigama - pomislila je na starca - grozdove konzola sa šumom kablova; niti tog mršavog čoveka grozničavih očiju odevenog u crno, sa kosom podšišanom unazad na način koji su u Klivlendu zvali Riba Borac; niti smeh kad ih je ugledao, ni onog mrtvaca.

Mona je već viđala leševe, dovoljno da ih prepozna kada ih vidi. Njihovu boju. Na Floridi bi ponekad neko legao na kartonsku paletu

na pločniku ispred ćumeza. Da više ne ustane. Takvi su ionako imali odeću i kožu boje pločnika, ali bi ipak postajala drugačija kada bi odapeli, izbila bi neka boja ispod stare. Tada bi došao beli kamion. Edi je rekao da je to zato što bi se inače naduli. Kao ona mačka koju je jednom videla, naduvena kao košarkaška lopta, na leđima, nogu i repa ukočenih kao letve, a Ediju je to bilo smešno.

Kao što je sada bilo smešno i ovom narkosu - Mona je poznavala taj pogled - a Čeri je ispuštala zvuke nalik na stenjanje, dok je Endži samo stajala.

"Okej, društvo", začu kako neko kaže - Moli - pa se okrenu i ugleda je na otvorenim vratima, sa nekim malim pištoljem u ruci i u društvu nekog krupnog momka prljave kose koji je izgledao glupavo kao sanduk cigala, "ostanite tako da vas razgledam."

Mršavko se samo smejao.

"Umukni", reče Moli, kao da su joj misli odlutale. Ispalila je hitac i ne pogledavši pištolj. Plavi blesak na zidu pored njegove glave i nikakav drugi zvuk osim zvonjave u Moninim ušima.

Mršavko se sveza u čvor na podu, sa glavom među kolenima.

Endži je išla prema nosilima gde je ležao onaj mrtvac, prevrnutih očiju. Polako, polako, kao da se kreće pod vodom, i taj izraz na njenom licu...

A Monina ruka, u džepu jakne, kao da je nešto čeprkala sama za sebe. Nekako je stiskala onu kesu odozdo, govoreći joj... da unutra ima viza.

Izvukla ju je i bilo je. Lepljivog od krvi koja se sušila. Tri kristala i nekakva derma.

Nije znala zašto ju je izvadila baš tada, osim da se niko nije micao.

Tip sa Ribom Borcem bio je seo, ali je ostao na podu. Endži je tamo kod nosila i činilo se da ne gleda pokojnika već onu sivu kutiju zakačenu iznad njegove glave. Čeri iz Klivlenda je prilepila leđa uz zid od knjiga i, reklo bi se, pokušavala da proguta sopstvenu pesnicu. Onaj visoki samo je stajao pored Moli, koja je bila nagnula glavu u stranu kao da nešto osluškuje.

Mona to više nije mogla da izdrži.

Sto je imao ploču od čelika. Tamo je veliki komad starog metala pritiskivao prašnjavu hrpu ispisa štampača. Poređala je tri kristala kao dugmeta, podigla taj komad metala i - je'n, dva, tri - smrvila ih u

prah. Delovalo je; svi su pogledali. Osim Endži.

"Izvin'te me", začu Mona sebe, čisteći gomilicu grubog žutog praška u podmetnut dlan leve ruke, "znate kako je..." Nabila je nos u prašak u ušmrknula. "Ponekad", dodala je i ušmrknula ostatak.

Niko ne reče ništa.

I ponovo se našla u nepokretnom središtu. Kao jednom pre.

Toliko brzo da je bilo nepokretno.

Prosvetljenje. Dolazi prosvetljenje.

Bila je u stanju da odredi redosled onoga što se zatim dogodilo, tako brzo, tako nepokretno: taj zaglušujući smeh, haha, kao da zapravo nije bio smeh. Kroz megafon. Iza vrata. Sa onog mosta. A Moli se samo okreće, glatko kao svila, hitro, ali bez žurbe i mali pištolj kreše kao upaljač.

Zatim plavi blesak napolju i visokog tipa prska krv spolja u istom trenutku kada se zardali metal odlama, a Čeri vrišti pre nego što most tresne uz gromovit složen zvuk, na mračni pod tamo dole gde je našla krvavu kesu sa vizom.

"Džentri", kaže neko i ona vidi da je to mali monitor na stolu, na njemu lice mladića, "sad uključi Vidrin upravljač. U zgradi su." Momak sa Ribom Borcem žurno se diže na noge i počinje nešto da radi sa kablovima i konzolama.

A Mona je mogla samo da posmatra, zato što je bila tako nepokretna i zato što je sve bilo tako zanimljivo.

Recimo kako je visoki momak uzviknuo i potrčao, vičući da su oni njegovi, njegovi. Kako lice na ekranu govori: "Ajde, Vidro, više ti nisu potrebni..."

Onda se negde dole uključuje motor i Mona čuje zveku i klopotanje i nekoga kako viče, tamo dole.

A sunce sada sija kroz visoki, uski prozor i ona odlazi tamo da baci pogled. Napolju je nešto, nalik na kamion ili hover, ali je zatrpano gomilom stvari koje liče na frižidere, nove novcate frižidere u slomljenim gromadama plastičnih sanduka, i neko u maskirnom odelu, ležeći licem u snegu, a nešto dalje iza još jedan hover koji izgleda kao da je izgoreo.

Baš zanimljivo.

40. RUŽIČASTI SATEN

Anđela Mičel prima prostoriju i ljude u njoj preko pomičnih polja padataka koja predstavljaju perspektive, iako joj nije najjasnije čije su. Postoji znatan stepen ukrštanja, kontradikcije.

Čovek sa razbarušenim talasom kose, u koži okovanoj crnim perlama, jeste Tomas Trejl Džentri (brojevi podataka o rođenju i LIB-a teku kroz nju) bez stalnog mesta boravka (ali je druga faseta obaveštava da je ova soba njegova). Promiče siva struja odlomaka službenih podataka, donekle prožeta ponovljenim ružičastim upozorenjima Uprave za fisiju o mogućoj protivpravnoj koristi, i ona ga vidi u različitoj svetlosti: on je nalik na Bobijeve kauboje; iako mlad, liči na starce u 'Džentlmenu Gubitniku'; samouk je, ekscentrik, opsednut, naučnik samozvanac; on je ludak, noćni jahač, kriv (po Maminom viđenju, kao i Legbinom) za višestruku jeres; gospa 3Džejn, po sopstvenim ekscentričnim ćudima, vodi njegov dokument pod šifrom 'Rembo'. (Još jedno lice bleska joj u umu pod šifrom 'Rembo'; ime ovoga je Rivijera, sporedan igrač u snovima.) Moli ga je namerno ošamutila, pustivši da mu eksplozivna strelica detonira osamnaest centimetara pored lobanje.

Moli, kao i ona devojka Mona, nema LIB, njeno rođenje nije registrovano, ali se oko njenog imena ipak roje galaksije pretpostavki, glasina, protivrečnih podataka. Ulična cura, prostitutka, telohranitelj, ubica; meša se, na mnogostrukim ravnima, sa senima heroja i zlikovaca čija imena Endži ništa ne znače, iako su njihovi odsevi odavno utkani u globalnu kulturu. (I ovo je pripadalo 3Džejn, a sada Endži.)

Moli je upravo ubila čoveka, ispalila mu je jednu eksplozivnu strelicu u vrat. Njegov pad na ogradu zahvaćenu zamorom materijala izazvao je rušenje velikog dela mosta u prizemlje. Ova soba nema drugi ulaz, što je činjenica od izvesnog strateškog značaja. Verovatno je da Moli nije imala nameru da izazove pad mosta. Želela je pre svega da spreči čoveka, plaćenika, da upotrebi svoje odabrano oružje, kratku sačmaricu od legure obojenu crnim mat lakom. No, svejedno, Džentrijevo potkrovlje je sada uspešno izolovano.

Endži shvata Molinu važnost za 3Džejn, izvor njene želje i gneva prema njoj; znajući to, sagledava svu banalnost ljudske zlobe.

Endži vidi Moli kako se užurbano probija kroz sivi zimski London i s njom mladu devojku - i zna, ne znajući da zna, da je ta ista devojka sada u ulici Margejt, broj SW2. (Beskonačnost?) Devojčin otac je nekada bio gospodar čoveku po imenu Svejn, koji je odnedavno postao 3Džejnin sluga u zamenu za informacije kojima ona plaća usluge. Kao i Robin Lenir, naravno, iako on očekuje da bude plaćen na drugi način.

Prema devojci, Moni, Endži oseća neobičnu nežnost, sažaljenje, pomalo i zavist: iako je Mona bila izmenjena da bi što više ličila na Endži, njen život predstavlja, u Legbinom sistemu, stanje najbliže nevinosti.

Čeri-Li Česterfild okružena je tužnim haotičnim žvrljotinama i njen informativni profil liči na dečji crtež: kazne zbog skitanja, utaje sitnih dugova, prekinuta karijera paramedicinskog tehničara Ranga 6, okružuju datum rođenja i LIB.

Vidra, ili Vidra Henri, jedan je od onih bez LIB-a, ali su 3Džejn, Beskonačnost, Bobi, svi, usmerili pažnju na njega. Za 3Džejn, on služi kao žiža jednog manjeg skupa asocijacija: ona izjednačava njegov neprestani obred izgradnje, njegov katarzični odgovor na hemo-kaznenu traumu, sa sopstvenim neuspelim pokušajima da odagna izjalovljeni san Tezje-Ešpulovih. U hodnicima 3Džejninih sećanja, Endži je često nailazila na odaju u kojoj paukolika mašina prosejava ostatke kratke, zbijene istorije Strejlajta - čin beskonačnog kolaža. A Bobi joj pruža druga sećanja, ukradena od umetnika kada je upao u 3Džejninu vavilonsku biblioteku: njegov spori, tužni, detinjasti rad u pustopolju zvanom Pseća Samoća, vaskrsavanje oblika patnje i sećanja.

Dole, u ledenoj tmini prizemlja Fabrike, jedna od Vidrinih kinetičkih skulptura, kontrolisana Bobijevim potprogramom, odseca levu ruku drugom najamniku, upotrebivši mehanizam uzet dve godine ranije sa kombajna kineske proizvodnje. Najamnik, čije ime i LIB kipe pored Endži poput vrelih mehurova srebra, umire sa obrazom prislonjenim na jednu od Tićevih čizama.

Samo Bobi, od svijuju prisutnih u sobi, nije ovde u obliku podataka. I on nije ona izmoždena stvar ispred nje, umotana u leguru i najlon,

obraza prekrivenog osušenom bljuvotinom, niti nemirno, poznato lice sa monitora na Džentrijevom radnom stolu. Da li je Bobi ona čvrsta, pravougaona gromada sećanja iznad nosila?

Ona sada korača preko kotrljajućih dina flekavog ružičastog satena, pod obrađenim čelikom neba, konačno oslobođena sobe i podataka u njoj.

Kraj nje hodi Brižita i nema pritiska, nema šupljine noći, nema zvuka košnice. Nema sveća. Tu je i Beskonačnost, predstavljena hodajućim krokijem srebrnog svetlucanja koji je podseća, zbog nečega, na Hiltona Svifta na plaži u Malibuu.

"Je l' ti bolje?" pita Brižita.

"Mnogo, hvala na pitanju."

"Tako sam i mislila."

"Šta će Beskonačnost ovde?"

"Zato što je on tvoj rođak, izgrađen od Maasovih biočipova. Zato što je mlad. Vodimo te na venčanje."

"Ali ko si ti, Brižita? Šta si ti, u stvari?"

"Ja sam poruka koju je tvoj otac bio obavezan da ispiše. Ja sam veve koje ti je provukao kroz glavu." Brižita se naginje bliže. "Budi nežna sa Beskonačnošću. On se boji da je u svojoj nespretnosti navukao tvoj gnev na sebe."

Svetlucavi kroki ubrzava ispred njih, preko satenskih dina, da najavi dolazak nevestin.

41. GOSPODIN JANAKA

Maas-Neotekova jedinica još je bila topla na dodir; bela plastična ploča ispod nje bila je izbledela, kao od toplote. Miris spaljenih vlasi kose...

Posmatrala je kako modrice na Krpeljevom licu postaju tamnije. Poslao ju je do ormanića pored kreveta, po izlisanu limenu kutiju za cigarete punu pilula i dermadiskova... da bi pokidao okovratnik i pritisnuo tri lepljiva diska na kožu belu poput porculana.

Pomogla mu je da načini povoj za ruku od komada optičkog kabla.

"Ali Kolin kaže da je zaboravila..."

"Ja nisam", reče on i usisa vazduh kroz zube, nameštajući povoj ispod ruke. "Bilo je kao da se dogodilo, tada. I ostalo je..." Trgnuo se. "Žao mi je..."

"Ma, ništa. Rekla mi Seli. O tvojoj majci, mislim."

"Da..." Nije skrenula pogled. "Ubila se. U Tokiju..."

"Ko god da je to bio, nije bila ona."

"Uređaj..." Pogledala je prema čajnom stočiću.

"Spalila ga je. Ali njemu nije ništa. Još je tamo. Nezavisan je. A naša Seli, šta je to naumila?"

"Anđela Mičel je s njom. Pošla je da pronade stvar od koje je sve poteklo. Ono gde smo bili. Mesto se zove Nju Džerzi."

Zazvonio je telefon.

Kumikin otac, njegova glava i ramena, na širokom ekranu iza Krpeljevog telefona: nosio je svoje tamno odelo, Roleks, galaksiju sitnih pomoćnih sprava na reverima. Kumiko pomisli da izgleda umorno, umorno i veoma ozbiljno, kao ozbiljan čovek iza glatkog mrkog prostranstva radnog stola u svojoj radnoj sobi. Videvši ga tamo, požalila je što Seli nije pozvala iz govornice sa kamerom. Mnogo je želela da još jednom vidi Seli; sada će to, možda, biti nemoguće.

"Dobro izgledaš, Kumiko", reče otac.

Kumiko je sedela vrlo uspravno, okrenuta prema maloj kameri, ugrađenoj odmah ispod zidnog ekrana. Refleksno je prizvala majčinu masku prkosa, ali ova nije htela da dođe. Zbunjena, spustila je

pogled na sklopljene šake u krilu. Odjednom je postala svesna Krpelja, njegovog stida, straha, dok je sedeo zarobljen na stolici pored njene, potpuno izložen kameri.

"Postupila si pravilno kada si pobjegla iz Svejnovе kuće", reče otac.

Ponovo ga je pogledala u oči. "On je tvoj kobun."

"Više nije. Dok smo bili obuzeti ovdašnjim teškoćama, sklapao je nove, tajne saveze, donosio odluke koje mi ne bismo odobrili."

"A tvoje teškoće, oče?"

Je li to bio treptaj osmejka? "S tim je svršeno. Red i jedinstvo ponovo su uspostavljeni."

"Ovaj, izvin'te me, ser, gospodine Janaka", počе Krpelj, a onda kao da potpuno ostade bez glasa.

"Da? A vi ste...?"

Krpeljevo izubijano lice iskrivi se u ogroman i posebno žalostan mig.

"Zovu ga Krpelj, oče. Sklonio me je i zaštutio. Zajedno sa Kol... Maas-Neotekovim uređajem, večeras mi je spasio život."

"Stvarno? Nisam obavešten o tome. Imao sam utisak da nisi napuštala stan."

Nešto ledeno... "Kako?" upitala je, nagnuvši se napred. "Kako si znao?"

"Maas-Neotekov uređaj šalje signal o tvom odredištu, kada ga sazna... i kada se oslobodi Svejnovih sistema. Poslali smo posmatračе u taj kraj." Setila se prodavca knedli... "Naravno, bez Svejnovog znanja. Ali uređaj nikad nije poslao drugu poruku."

"Bio je pokvaren. Slučajno."

"A ipak kažeš da ti je spasio život?"

"Ser", reče Krpelj, "izvin'ćete me, ali moram da pitam, jesam li pokriven?"

"Pokriven?"

"Zaštićen. Od Svejna, mislim i njegovih ortaka iz Specijalne i ostalih..."

"Svejn je mrtav."

Nastade tišina. "Ali neko će preuzeti, svakako. Šemu, mislim. Vaše poslovanje."

Gospodin Janaka je posmatrao Krpelja sa iskrenom radoznalošću.

"Naravno. Kako bi inače mogli da ovladaju red i jedinstvo?"

"Daj mu reč, oče", reče Kumiko, "da mu se ništa neće desiti."

Janaka pogleda Kumiko, pa Krpelja, koji je krivio lice. "Iskazujem vam duboku zahvalnost, ser, zbog zaštite koju ste pružili mojoj kćeri. Vaš sam dužnik."

"Giri", reče Kumiko.

"Bog te jeb'o", reče Krpelj, zatravljeno.

"Oče", reče Kumiko, "one noći kada mi je umrla majka, jesi li naredio sekretarima da je puste da iziđe sama?"

Očevo lice bilo je sasvim bezizrazno. Posmatrala je kako se ispunjava tugom koju nikada pre nije videla. "Ne", reče, konačno, "nisam."

Krpelj se zakašlja.

"Zahvaljujem, oče. Hoću li se sada vratiti u Tokio?"

"Svakako, ako želiš. Mada sam obavešten da si videla veoma malo od Londona. Moj pomoćnik će uskoro stići u stan gospodina Krpelja. Ako želiš da ostaneš, da razgledaš grad, on će se postarati za to."

"Hvala, oče."

"Zbogom, Kumi."

I nestade.

"A sad", reče Krpelj, strašno se mršteći dok je pružao zdravu ruku, "pomози mi da ustanem..."

"Ali potrebna ti je medicinska pomoć."

"Je l' da?" Uspeo je da se osovi na noge; zašepao je prema kupatilu kada je Petal otvorio vrata prema zamračenom stepeništu. "Ako si mi slomio jebenu bravu", reče Krpelj, "ima da je platiš."

"Žao mi je", reče Petal, trepćući. "Došao sam po gđicu Janaka."

"Baš šteta, drugar. Upravo je zvao tata. Rek'o nam je da je Svejn o'lađen. Rek'o je da šalje novog gazdu." Nasmehio se, iskrivljeno, pobednički.

"Ali, vidite", reče Petal, blago, "to sam ja."

42. U PRIZEMLJU FABRIKE

Čeri je još vrištala.

"Neka je neko ućutka", kaže Moli, stojeći pored vrata sa svojim malim pištoljem, a Mona veruje da može to da učini, da prenese Čeri malo svoje nepokretnosti, u kojoj je sve zanimljivo i ništa nije previše važno, ali dok joj prilazi, ugleda zgužvanu kesu na podu i seti se da je u njoj ostala derma, nešto što će možda pomoći Čeri da se smiri. "Evo", kaže, pošto je stigla do nje, odlepi dermu i pritisne je na Čerin vrat. Čerina vriska spušta se po oktavama do krkljanja dok ova klizi niz zid od starih knjiga, ali je Mona sigurna da će joj biti dobro, a dole se ionako puca, iz pušaka: pored Moli spolja prolazi belo svetleće zrno, odbijajući se i zvoneći po čeličnim gredama, a Moli urla na Džentrija da nekako upali prokleta svetla.

Mora da je mislila na ona svetla dole, jer su ova ovde gore bila veoma jaka, toliko jaka da je mogla da vidi čupava zrnca boje kako struje od predmeta kad bi malo bolje pogledala. Svetleća zrna. Tako su se zvali zapaljivi meci. Edi joj je to rekao na Floridi, posmatrajući plažu gde ih nečije privatno obezbeđenje ispaljivalo u tami.

"Tako je, svetla", reče lice na malom ekranu, "Veštica ne vidi..." Mona mu se nasmeši. Izgleda da niko drugi nije čuo. Veštica?

Pa su Džentri i onaj krakati Vidra počeli da kidaju debele žute kablove sa zidova, gde su bili pričvršćeni srebrnom trakom, i da ih uključuju u one metalne kutije, a Čeri iz Klivlenda sedela je na podu sklopljenih očiju, Moli je čučala pored vrata držeći pištolj obema rukama, dok je Endži...

Miruj.

Čula je nekog kako izgovara ovo, ali to nije bio niko u sobi. Pomislila je da je to možda Laneta, da bi Laneta mogla to da kaže, kroz vreme, kroz nepokretnost.

Zato što je Endži bila tamo na podu pored mrtvačevih nosila, sedeći na podvijenim nogama, grleći ga.

Svetlost oslabi kada su Džentri i Vidra pronašli pravi spoj i njoj se učini da je čula kako je ono lice na monitoru zastenjalo, ali je već pošla prema Endži, videvši (odjednom, nesumnjivo, tako jasno da je

bolelo) tanani potočić krvi iz njenog uva.

Čak i tada je zadržala nepokretnost, iako je već osećala užarene ranjave tačke u grlu i setila se Lanetinih uputstava: ovo nikad ne ušmrkuj, jer će da progrize rupe u tebi.

A Molina leđa bila su prava, ruke pružene napred... Napred i dole, ne do one sive kutije, već do malog pištolja, i Mona ga začu kako se javlja cak-cak-cak, a zatim tri eksplozije, daleko dole, i mora da je bilo plavih bleskova, ali Monine ruke već su bile oko Endži, zglobovi su se češali o okrvavljeno krzno. Ugledala je napuštene oči, iz kojih je već isticala svetlost. Mogla se nazreti, daleko, najdalje.

"Hej", reče Mona i niko da je čuje, samo se Endži svalila preko leša u vreći za spavanje, "hej..."

Podigla je pogled na vreme da uhvati poslednji treptaj na monitoru pre nego što je izbledeo.

Posle toga dugo ništa nije bilo važno. Ne kao ravnodušnost nepokretnosti, natpogon kristala, niti kao pad, samo osećaj odvojenosti, onako kako se možda oseća duh.

Stajala je pored Vidre i Moli na vratima i gledala dole. U mutnom sjaju velikih starih sijalica, videla je metalnu paukoliku stvar kako se trza preko prljavog betonskog poda. Imala je velika povijena sečiva koja su škljocala i vrtela se u pokretu, ali tamo nije bilo nikoga i stvar je kružila kao pokvarena igračka, napred-nazad ispred iskrivljenih ostataka malog mosta koji je prešla sa Endži i Čeri.

Čeri se digla sa poda, bleđa i otromboljenih mišića lica, i zgulila dermu sa vrata. "Tojgak mišćni rlaksant", prožvakala je, a Moni je bilo žao jer je znala da je učinila nešto loše, iako je samo želela da pomogne, ali je viz stalno pravio takve stvari i nije joj bilo jasno zašto nikad nije uspela da prestane?

Zato što si navučena, gusko, čula je Lanetu, ali nije htela da se priseća toga.

Zatim su samo stajali, posmatrajući metalnog pauka kako se trza i polako umire. Svi osim Džentrija, koji je odšrafljivao sivu kutiju sa okvira pored nosila, a crne čizme su mu bile pored Endžinog crvenog krzna.

"Slušajte", reče Moli, "to je kopter. I to veliki."

Bila je poslednja koja se spustila niz uže, osim Džentrija, koji je samo rekao da ne ide, da ga nije briga, da ostaje.

Konopac je bio debeo i prljave sive boje i imao je čvorove radi oslonca, kao ljuljaška koje se odnekud sećala. Vidra i Moli su prvo spustili sivu kutiju, do metalne platforme gde stepenice nisu bile oštećene. Onda se Moli spustila kao veverica, gotovo kao da joj nije potrebno, i čvrsto ga vezala za ogradu. Vidra je sišao polako, zato što je nosio Čeri preko ramena. Bila je suviše umrtvljena da bi se sama spustila. Mona se još osećala loše zbog toga i pitala se da li su zato odlučili da je ostave gore.

Moli je bila ta koja je odlučila, stojeći tamo pored prozora, posmatrajući ljude kako iskaču iz dugačkog crnog helikoptera i raspoređuju se na snegu.

"Gledaj ovo", rekla je Moli. "Oni znaju. Došli su da pokupe ostatke. Čulo/Mreža. Moje dupe odlazi odavde."

Čeri je promumlala da odlaze i oni, ona i Vidra. A Vidra je slegnuo ramenima, zatim se iscerio i obgrlio je rukom.

"A ja?"

Moli je pogleda. Ili je bar tako izgledalo. Nije mogla da odredi, zbog naočara. Na donjoj usni su joj se na sekund ukazali beli zubi, a onda je rekla, "Moj savet ti je da ostaneš. Neka lupaju glavom. Ionako nisi ništa uradila. Ništa od ovoga nije bilo tvoja zamisao. Mislim da će dobro postupati s tobom, ili će bar pokušati. Da, bolje da ostaneš."

Moli je to zvučalo besmisleno, ali se osećala tako mrtvo, tako bolesna od pada, da nije mogla da se raspravlja.

Tada su jednostavno otišli, sišli niz uže i nestali, kao što ljudi odlaze i više ih nikad ne vidiš. Pogledala je nazad u sobu i videla Džentrija kako korača napred-nazad ispred svojih knjiga, vukući vrhom prsta po njima kao da traži neku određenu. Preko nosila je prebacio ćebe.

Onda je i ona otišla i nikada nije saznala da li je Džentri pronašao knjigu ili nije, ali bilo je kako je bilo, pa se spustila niz uže, sama, što nije bilo tako lako kao što je izgledalo kada su to radili Moli i Vidra, posebno kada se neko oseća kao što se osećala Mona, jer je jedva ostajala pri svesti a ruke i noge kao da nisu bile sasvim njene i morala je da se napregne da ih pokrene, a nos i guša su joj oticali iznutra, tako da nije ni primetila crnca sve dok se nije spustila.

Stajao je tamo dole, posmatrajući onu paukoliku stvar, koja se više

nije micala. Podigao je pogled kada je đon njene cipele zastrugao po čeličnoj platformi. Lice mu je zbog nečega izgledalo tako tužno, ali se to izgubilo, i pošao je uz metalne stepenice, polako i bez muke, a kada joj se malo približio, pitala se da li je zaista crnac. Ne zbog boje kože, koja je bila crnačka, već zbog nečega u obliku ćelave lobanje, u sklopu lica. Nikada nije videla takvo. Bio je visok, veoma visok. Nosio je dugačak crni kaput od kože tako tanke da se pokretala kao svila.

"Zdravo, gospojce", reče on, kada je stao ispred nje i pružio ruku da joj podigne bradu tako da je gledala pravo u zlatom poprskane oči boje ahata kakve nije imao niko na ovom svetu. Dugački prsti su joj tako lako doticali bradu. "Gospojce", reče on, "koliko ti je godina?"

"Šesnaest..."

"Treba ti šišanje", reče on, na način koji je u sebi nosio nešto vrlo ozbiljno.

"Endži je tamo gore", reče ona, pokazujući, kada je ponovo došla do glasa. "Ona je..."

"Ćut'."

Čula je metalne zvuke negde daleko u velikoj staroj zgradi i pokretanje motora. Hover, pomislila je, onaj što ga je Moli dovezla dovde.

Crni čovek podiže obrve, koje nije imao. "Prijatelji?" Spustio je ruku. Ona klimnu glavom.

"Sasvim dovoljno", reče on i uze je za ruku da joj pomogne niz stepenice. Na dnu, ne puštajući joj ruku, poveo ju je oko ostataka mosta. Neko je ležao tamo, mrtav, u maskirnoj odeći i sa jednom od onih sprava za pojačavanje glasa kakve imaju kljunovi.

"Svifte", pozva crni čovek, preko čitavog visokog praznog prostora, između crnih rešetki prozora bez stakla, crnih linija naspram belog neba zimskog jutra, "dovlači dupe ovamo. Našao sam je."

"Ali ja nisam ona..."

A tamo preko gde su velika vrata stajala otvorena, na pozadini neba i snega i rđe, videla je kako dolazi neki sako, sa otkopčanim kaputom i kravatom koja je lepršala na vetru. Pored njega, kroz ista vrata, prođe Molin hover, ali on i ne pogleda, jer je gledao Monu.

"Ja nisam Endži", reče ona i pitala se da li da mu kaže šta je videla, Endži i onog momka, zajedno na malom ekranu, trenutak pre nego

što se ugasio.

"Znam", reče crni čovek, "ali sve više postaješ."

Prosvetljenje. Dolazi prosvetljenje.

43. SUDIJA

Žena ih je povela do hoverkrafta parkiranog u Fabrici, ako se to što mu je prednji deo bio nabijen na betonski alatni nosač moglo nazvati parkiranjem. Bio je to beli teretnjak sa natpisom 'Kitaj Katoda' preko zadnjih vrata i Vidra se pitao kada je uspela da uđe s vozilom, a da je on ne čuje. Možda dok je Bobi Grof izvodio svoju diverziju sa cepelinom.

Alef je bio težak, kao da pokušavaš da poneseš manji blok motora. Nije hteo ni da pogleda Vešticu, zato što je imala krv na sečivima, a on je nije napravio za to. Oko nje ležalo je nekoliko tela, ili delova tela; nije ni to hteo da gleda.

Spustio je pogled na blok biosofta i njegove baterije i pitao se da li je još sve unutra, siva kuća, Meksiko i 3Džejnine oči.

"Čekaj", reče žena. Išli su uz rampu prema prostoriji gde je držao mašine; Sudija je još bio tamo i Strvomelj...

Još je imala pištolj u ruci. Vidra spusti ruku na Čerino rame. "Rekla je: čekaj."

"Ona stvar koju sam videla, sinoć", reče žena. "Jednoruki robot. Je l' radi?"

"Aha..."

"Je l' jak? Da ponese teret? Preko neravnog terena?"

"Aha."

"Daj ga."

"A?"

"Daj ga pozadi u hover. Odma'. Kreći."

Čeri se obesila o njega, nesigurnih nogu od onoga što joj je dala ona devojka.

"Ti", Moli pokaza pištoljem prema njoj, "u hover."

"Idi", reče Vidra.

Spustio je alef i popeo se uz rampu u sobu gde je Sudija čekao u senci, a ruka je bila iza njega na prostirci gde ju je Vidra ostavio. Sada više nikad neće biti prilike da je ugradi, da osposobi testeru. Na nizu prašnjavih metalnih polica ležao je kontrolni uređaj. Podigao ga je i uključio Sudiju da se zagreje, uz lagano podrhtavanje smeđeg

oklopa.

Pokrenuo ga je napred, niz rampu, široka stopala su stupala jedan-dva, jedan-dva, žiromotori su vršili ispravke, ublažavajući nedostatak ruke. Žena je otvorila zadnja vrata hovera i Vidra je uputio Sudiju pravo prema njoj. Malo je ustuknula kada se Sudija nadneo nad njom; u srebrnim sočivima se ogledala uglačana rđa. Vidra je išao za Sudijom, proračunavajući uglove, smišljajući kako će da ga uvede u vozilo. Ništa nije razumeo, ali se činilo da bar ona ima pojam o tome što rade, a sve je bilo bolje nego ostati u Fabrici, sa svim onim leševima. Pomislio je na Džentrija, tamo gore sa svojim knjigama i mrtvacima. Gore su bile dve devojke i obe su izgledale kao Endži Mičel. Sada je jedna od njih bila mrtva, neznano kako i zašto, a žena s pištoljem je naredila drugoj da čeka...

"Hajde, hajde, utovaruj tu jebenu mrcinu, treba da krenemo..."

Kada je nekako smestio Sudiju u prtljažnik hovera, savijenih nogu, na boku, zalupio je vrata, oprčao vozilo i popeo se na sedište do vozača. Alef je bio između prednjih sedišta. Čeri je bila sklupčana na zadnjem sedištu, ispod velike narandžaste jakne sa logoom Čulo/Mreže na rukavu, drhteći.

Žena je uključila turbinu i naduvala meh. Vidra pomisli da će ostati zakačeni za alatno postolje, ali kada je ubacila u rikverc, otrgnuo se komad hroma i bili su slobodni. Okrenula je hover i povezla ga prema vratima.

Na izlasku su prošli pored tipa u odelu sa mašnom i kaputu od tvida, koji kao da ih nije video. "Ko je to?"

Slegnula je ramenima.

"Očeš ovaj hover?" upita ona. Bili su otprilike deset kilometara od Fabrike, a on se nije ni osvrnuo.

"Ukrala si ga?"

"Naravno."

"Onda ne bih."

"Je l'?"

"Bio sam u ćuzi, zbog krađe kola."

"Pa, kako ti je cura?"

"Spava. I nije mi cura."

"Nije?"

"Je l' ako da te pitam ko si?"

"Poslovna žena."

"U kom poslu?"

"Teško je reći."

Nebo iznad Samoće bilo je blistavo i belo.

"Došla si zbog ovoga?" Potapšao je alef.

"Recimo."

"Šta sad?"

"Sklopila sam sporazum. Mičelova ide zajedno sa kutijom."

"To je bila ona što se izvrnula?"

"Da, to je bila ona."

"Ali ona je mrtva..."

"Nisu sve smrti iste."

"Kao 3Džejn?"

Pomerila je glavu, kao da ga je pogledala. "Šta ti znaš o tome?"

"Vid'o sam je, jednom. Tamo unutra."

"Pa, ona je još tamo, ali i Endži."

"A Bobi?"

"Njumark? Aha."

"I, šta ćeš s tim?"

"Ti si napravio one stvari, je li? Ovo pozadi i druge?"

Vidra pogleda preko ramena Sudiju, savijenog u prtljažniku hovera, nalik na veliku zardalu lutku bez glave. "Aha."

"Što znači da si dobar s alatom?"

"Valjda."

"Fino. Imam posao za tebe." Usporila je hover pored nazubljene uzvisine od snegom pokrivenog otpada i pristala uz nju. "Tu negde mora da ima pomoćnog alata. Nađi ga, popni se na krov, ponesi sunčane ćelije i nešto žice. 'Oću da namestiš ćelije tako da napune baterije u ovom ovde. Možeš li to?"

"Verovatno. Zašto?"

Zavalila se u sedište i Vidra vide da je starija nego što je mislio i umorna. "Mičelova je unutra, sada. Treba im vremena, eto zašto..."

"Njima?"

"Ne znam. Nečemu. Onome sa čim sam se pogodila. Koliko misliš da će baterije da traju, ako su ćelije ispravne?"

"Nekoliko meseci. Možda godinu."

"Okej. Sakriću ga negde gde će ćelije biti na suncu."

"Šta bi bilo kad bi samo presekla dovod?"

Prešla je kažiprstom duž kabla koji je spajao alef sa baterijama. Vidra joj osmotri nokte; činilo se da su veštački. "Hej, 3Džejn", reče ona, s prstom podignutim iznad kabla, "imam te." Onda joj šaka postade pesnica koja se otvori, kao da nešto pušta.

Čeri je htela da kaže Vidri šta će sve raditi kada stignu u Klivlend. Učvršćivao je dve pljosnate ćelije na Sudijine široke grudi srebrnom trakom. Sivi alef već je bio vezan za leđa mašine povezom od trake. Čeri reče da zna gde može da mu nađe posao mehaničara u arkadi. Nije je slušao.

Kada je sve sklopio, pružio je kontrolni uređaj ženi.

"Da te čekamo?"

"Ne", reče ona. "Idete za Klivlend. Čeri ti je upravo rekla."

"Šta ćeš ti?"

"Ja ću u šetnju."

"Oćeš da se smrzneš? Ili da umreš od gladi?"

"Oću da budem malo sama za promenu." Oprobala je kontrole, i Sudija zadrhta, načini korak napred, pa još jedan. "Srećno vam bilo u Klivlendu." Posmatrali su kako odlazi nazad u Samoću, u društvu nezgrapnog Sudije. Onda se okrenula i doviknula, "Ej, Čeri, nateraj tog tipa da se okupa!"

Čeri mahnu, zveckajući zatvaračima svojih kožnih jakni.

44. CRVENA KOŽA

Petal je rekao da njeni koferi čekaju u Jaguaru. "Sigurno ti se ne vraća u Noting Hil, pa smo ti našli smeštaj u Kemden Taunu."

"Petale", reče ona, "moram da se saznam šta je bilo sa Seli."

On pokrenu motor.

"Svejn ju je ucenjivao. Hteo je da je primora da otme..."

"A. Dobro", prekinuo ju je, "razumem. Ne bih brinuo, da sam na tvom mestu."

"Ipak brinem."

"Seli je, da se tako izrazim, uspela da se izvuče iz te neugodnosti. Takođe je, prema nekim našim prijateljima na položaju, uspela da izvede da svi podaci o njoj nestanu, izgleda, osim kontrolnog udela u nemačkom kazinu. A ako se nešto i dogodilo sa Endži Mičel, Čulo/Mreža to nije objavila. Sve je to sad svršeno."

"Hoću li je opet videti?"

"Samo ne u mojoj parohiji, molim."

Odvojili su se od ivičnjaka.

"Petale", reče ona, dok su se vozili kroz London, "otac mi je rekao da je Svejn..."

"Budala. Prokleta budala. Radije ne bih o tome."

"Žao mi je."

Grejač je radio. U Jaguaru je bilo toplo, a Kumiko je bila veoma pospana. Zavalila se u crvenu kožu i sklopila oči. Pomislila je da ju je susret sa 3Džejn na neki način oslobodio sramote, a očev odgovor gneva. 3Džejn je bila veoma okrutna. Sada je uvidela i okrutnost svoje majke. Ali sve mora biti oprošteno, jednom, pomislila je i zaspala na putu prema mestu po imenu Kemden Taun.

45. A IZA GOLI KAMEN

Došli su da žive u kući: zidovi su bili od sivog kamena, krov od škrljca, u rano leto. Zemljište okolo svetlo je i divlje, iako visoka trava ne raste i poljsko cveće ne vene.

Iza kuće su pomoćne zgrade, zatvorene, neistražene, i polje gde vezani zmajevi potežu svoje vezove na vetru.

Jednom, kada je šetala među hrastovima na ivici polja, ugledala je tri tuđinca, na leđima nečega što je trebalo da podseća na konja. Konji su bili istrebljeni, izumrli mnogo godina pre Endžinog rođenja. U sedlu je bila vitka prilika u kaputu od tvida, dečak koji je podsećao na konjovoca sa neke stare slike. Ispred njega je jahala mlada devojka, Japanka, dok je iza njega sedeo bled, onizak čovek aljkavog izgleda u sivom odelu, sa ružičastim čarapama i belim člancima iznad smeđih cipela. Da li ju je devojka videla i uzvratila joj pogled?

Zaboravila je da to pomene Bobiju.

Njihovi najčešći posetioci dolazili su u jutarnjim snovima, mada se jednom prilikom iskeženi đavolak od čoveka najavio uporno udarajući po teškim vratima od hrastovine, tražeći, kada je dotrčala da otvori, 'ono govance Njumarka'. Bobi je predstavio stvorenje kao Fina i činilo se da je oduševljen što ga vidi. Finov prastari žaket ispuštao je složen zadah ustajalog dima, drevnog kalaja i marinirane haringe. Bobi je objasnio da je Fin uvek dobrodošao. "A i nema druge. Nema načina da ga sprečiš, kad hoće unutra."

3Džejn takođe navraća, među jutarnjim posetiocima, i pojava joj je tužna i skrušena. Bobi kao da je jedva svestan, ali Endži, utočište tolikih sećanja, reaguje na to samosvojno prožimanje žudnje, ljubomore, uskraćenosti i besa. Endži je postepeno shvatila 3Džejnine pobude i oprostila joj... mada, šta je to ostalo da se oprostiti, među hrastovima na suncu?

Ali snovi o 3Džejn ponekad zamaraju Endži; više voli druge snove, posebno one o svojoj mladoj šticenici. Ovi često dolaze nalik na lepršanje svilene zavese, zov prve ptice. Ona se okrene bliže Bobiju, zatvori oči, oblikuje usnama ime Beskonačnost i sačeka blistave sličice.

I vidi da su devojkicu odveli na kliniku na Jamajki, da je izleče od zavisnosti prema jednostavnim oblicima droga. Pošto joj je metabolizam fino podešen radom strpljive vojske medicinara Mreže, konačno se pojavljuje, zračeci zdravljem. Čula joj je stručno oblikovala Pajper Hil i njeni prvi stimovi dočekani su sa oduševljenjem bez presedana. Njena planetarna publika opčinjena je njenom svežinom, poletom, očaravajućim načinom kojim glumi da prvi put doživljava svoj glamurozni život.

Preko dalekog ekrana katkad pređe senka, ali samo na časak: Robin Lenir je pronađen zadavljen, sleđen, na planinskoj litici pročelja Nju Suzuki Envoja; i Endži i Beskonačnost znaju čije su dugačke ruke ugušile zvezdu i bacile je tamo.

Ali postoji stvar koja joj izmiče, jedan delić slagalice prošlosti.

Na rubu senke hrasta, na zalasku sunca boje lososa i čelika, u ovoj Francuskoj koja nije Francuska, zatražila je od Bobija odgovor na to poslednje pitanje.

Čekali su na stazi u ponoć, zato što joj je Bobi obećao odgovor.

Kada su satovi u kući odzvonili dvanaest puta, začula je šištanje guma na šljunku. Kola su bila dugačka, niska i siva.

Vozio ih je Fin.

Bobij je otvorio vrata i pomogao joj da uđe.

Na zadnjem sedištu sedeo je mladić koga se sećala iz kratkog susreta sa nemogućim konjem i tri neskladna jahača. Nasmešio joj se, ali nije ništa rekao.

"Ovo je Kolin", reče Bobij, ulazeći pored nje. "A već znaš Fina."

"Nikad se nije dosetila, a?" upita Fin, ubacivši u brzinu.

"Ne", reče Bobij, "mislim da nije."

Mladić po imenu Kolin joj se smešio. "Alef je aproksimacija matrice", reče, "neka vrsta modela kiberprostora..."

"Da, to znam." Okrenula se Bobiju. "Pa? Obećao si da ćeš mi reći zašto Se Sve Promenilo."

Fin se nasmeja, veoma neobičan zvuk. "Ne zašto, gospojo. Pre bi bilo šta. Sećaš se da ti je Brižita jednom rekla da postoji drugi? Da? Pa, to je šta, a šta je zašto."

"Sećam se. Kazala je da se tada, kada je matrica dokučila sebe, pojavio onaj 'drugi'..."

"To je mesto na koje idemo večeras", poče Bobi, grleći je rukom.

"Nije daleko, ali je..."

"Drugačije", reče Fin, "mnogo drugačije."

"Ali šta je to?"

"Vidiš", reče Kolin, sklonivši smeđi pramen u stranu, pokretom dečaka u nekom antičkom komadu, "kada je matrica zadobila svest, istovremeno je postala svesna još jedne matrice, još jedne svesti."

"Ne razumem", reče ona. "Ako se kiberprostor sastoji od zbira svih podataka u ljudskom sistemu..."

"Da", reče Fin, skrećući na dugačak i prav, pust drum, "ali ko govori o ljudskom sistemu?"

"Onaj drugi je bio negde drugde", reče Bobi.

"Kentauri", reče Kolin.

Oni to nju zaviljavaju? Je li to jedna od Bobijevih šala?

"Tako da je malčice zafrknuto objasniti zašto se matrica rascepkala na sve one hudue i ostalo sranje, kad je srela onog drugog", reče Fin, "ali kad stignemo tamo, ima da ti se pojasni..."

"A ja bih rekao", reče Kolin, "da je ovako kudikamo zabavnije..."

"Govorite mi istinu?"

"Eto nas tamo za kol'ko traje minut u Njujorku", reče Fin, "pa će' vidiš."

Sadržaj

- [1. DIM](#)
- [2. KID AFRIKA](#)
- [3. MALIBU](#)
- [4. ČUMEZ](#)
- [5. PORTOBELO](#)
- [6. SVETLOST JUTRA](#)
- [7. TAMO I NE TAMO](#)
- [8. TEKSAŠKI RADIO](#)
- [9. POD ZEMLJOM](#)
- [10. OBLIK](#)
- [11. NA DNU VIRA](#)
- [12. OVDE POČINJE ANTARKTIK](#)
- [13. MOST](#)
- [14. IGRAČKE](#)
- [15. SREBRNE ŠETNJE](#)
- [16. NIT U SLOJEVIMA](#)
- [17. IZ GRADA](#)
- [18. ZATVORSKO VREME](#)
- [19. POD NOŽEM](#)
- [20. HILTON SVIFT](#)
- [21. ALEF](#)
- [22. DUHOVI I PRAZNINE](#)
- [23. OGLEDALO, OGLEDALCE](#)
- [24. NA SAMOTNOM MESTU](#)
- [25. PONOVO NA ISTOKU](#)
- [26. KUROMAKU](#)
- [27. OPASNA DAMA](#)
- [28. DRUŠTVO](#)
- [29. ZIMSKO PUTOVANJE](#)
- [30. OTMICA](#)
- [31. 3DŽEJN](#)
- [32. ZIMSKO PUTOVANJE \(2\)](#)
- [33. ZVEZDA](#)

- 34. ULICA MARGEJT
- 35. RAT U FABRICI
- 36. DUŠOGUB
- 37. ŽDRALOVI
- 38. RAT U FABRICI
- 39. PREVIŠE
- 40. RUŽIČASTI SATEN
- 41. GOSPODIN JANAKA
- 42. U PRIZEMLJU FABRIKE
- 43. SUDIJA
- 44. CRVENA KOŽA
- 45. A IZA GOLI KAMEN